

മന്ത്രിക്കുട്ടി

മലബാറത്തു തെച്ചുന്ന

പ്രസാധകർ :

സാഹിത്യപരിഷത്സഹകരണസംഘം വിമിററയ്

THUNCHATHETHUTHACHAN

BY

P. K. NARAYANA PILLAI

Second Impression January 1958.

RIGHTS RESERVED

PUBLISHERS

Sahithya Parishath C. S. Ltd.

PARISHATH BOOK STALL

Hospital Road, Ernakulam.

Re. 1 - 00

തൃശ്വരത്തുന്ന്

സംഗീതപദ്ധതികൾ
പി. കെ. അരാധൻപിള്ള

പരിഷ്ട° ബുക്കോ സ്റ്റേറ്റു
ഫോസ്റ്റിറ്റൽ റോഡു, എറണാകുളം.

വീല 1ക.

P R E F A C E

These lectures were delivered by me originally at the instance of the University of Madras, in the Madras Christian College Hall, towards the close of Kumbhom 1105. The convenience commanded by one addressing an audience, to elucidate what proves too terse to those who listen, being out of one's reach in print, a few elucidative modifications were made here and there in the lectures in their original shape before the manuscript was made ready for the press. While so, I received a kind invitation from Mr. S. K. Subramonia Aiyer, Principal of the Ernakulam College, supported by a recommendation by my friend Mr. T. K. Krishna Menon, to deliver the Chathu Panickkar Memorial Lectures for this year in the Ernakulam College. Accordingly these lectures were redelivered at Ernakulam in Kanni this year, with the slight modifications referred to above. They are now published as they were delivered at Ernakulam.

It is said that we are so much cumbered about with the ever-growing pile of contemporary literature that we seldom find time to make or renew acquaintance with old masters of the pen. The reason of the likely neglect of the old masters, according to one view, is that unless we are introduced to them by men of our own time, we may not recognize them. Every age requires the past to be interpreted to it in terms of its own ideas. In

the interests of the continuity of letters no great author of the past should sink into a mere *magni nominis umbra* (the shadow of a great name). No effort should therefore be spared to furbish the reputation of our old authors and to make their influence available as a source of inspiration for the present and future generations. I think, I was at least semi-conscious of a train of ideas like that, when I accepted the offer of the University to deliver these lectures. But the requirement of the University in the direction of research and scholarship deserved prominent consideration. In the case of Ezhuthachan, no ordinary reader would fail to be struck by the diverse phases of his eminence, in language, art, poetry, religion and philosophy, as they turn to view. How far is he original and how far derivative? These and a number of other aspects presented themselves for consideration and had to be dealt with in the course of three lectures, each lasting for an hour and a half at most. Apart from all this, there is much in Ezhuthachan's works, which you feel, but which at the same time defies your powers of expression. Your ear is awake even to his silence. There is nothing like striving after effect which being the characteristic of lesser minds, would have afforded something to bite upon. There is no arrogance or obtrusiveness to antagonize you.

Such being the nature of the subject dealt with and the aims kept in view, I am far from pretending that complete and all-round justice has

been done to it within the limited scope of these lectures. The attempt has been to lay bare the main veins to work the mine, but the veins themselves are far from being worked out. But in that attempt, with the utmost reverence to the great master, I have not hesitated to disentangle the lustrous from the opaque ingredients of the ore. I fear I have run counter to accepted notions in this respect, but the demands of critical honesty were too strong to be resisted. It is not safe to rest the reputations of an author like Ezhuthachan on false foundations. It is risky and posterity will call us to account for false estimates. There is no dearth of firm foundations for his fame, and in view of such, I fail to see why it should indiscriminately be rested upon insecure bases as well.

In the course of the lectures I have differed from and agreed with other writers on the same subject and had to surrender and defend my previous views on some of the questions discussed. The reasons for all that have been set out in the respective contexts and nothing remains to be added by way of justification. The two outstanding works of Ezhuthachan are undoubtedly Adhyatma Ramayanam and Bharatam. I have placed the latter above the former in literary excellence, not in ignorance of the difference of opinion among literary astronomers as to their relative radiance.

In conclusion my thanks are due to the University and the Chathu Panicker Memorial Com-

mittee for the encouragement given by them and to the Committee particularly for attending to my comfort and convenience during my stay at Ernakulam. I beg also to place on record my loyal and humble gratitude to Her Gracious Highness the Maharani Regent of Travancore for the kind permission accorded for the dedication of this work to Her Highness.

Trivandrum, }
20-4-1106 (5-12-1930) } **P. K. Narayana Pillai**

മുഖ്യ തത്ത്വ പ്രസ്താവന

പ്രമാഥവണ്ണം

ഭാഷാസാഹിത്യകലപതിയും സൗഗള്യീതനാമാവും ആയ
ഉദ്ദേശ്യത്തോട് കൂടി ഭാഗികമായും * കപചാചിൽക്കമായും
പല നീതുപണിങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടണെങ്കിലും സമഗ്രമായ ഒരു നീതു
പണിത്തിനും ഏറ്റവും മുൻപായിരുന്നു. മധ്യരാജാർ
പ്രീയനായ ചെരുദ്ദോരിയേയും കട്ടരസപ്രീയനായ കണ്ണുക്കണ്ണി
യാരോയും വൈദ്യുത്യകഷായരസികനായ ഉണ്ണായിവാരുരേയും
ഔദ്യോഗിക്കുചീരിച്ചു ചില ലഘുപ്രഭാസ്യങ്ങൾ റച്ചിട്ടിട്ടുള്ളത്തോലെ
എഴുത്തോടു കൂടി നീതുപണിത്തിനുള്ള കൈഞ്ഞകം, വ്യാപി
യായ വിഷയവേഷമും വിചാരിച്ചുനോക്കിയതിൽ ഏകകപ്പാ
ലപച്ചുമല്ലെന്നകണ്ഠും വിദ്യരസില്പിയായി കഴിഞ്ഞവരികയായി
കൂടു. അങ്ങനെയിരിക്കേണ്ടാണും ആത്മമാതാവായ സവൃക്താ
ഗാലയിൽനിന്നും ഭാഷാവിഷയകമായ ചില പ്രസംഗങ്ങൾ
ചെയ്യുന്നതിനെ സംഖ്യാബന്ധം ഉണ്ടായതും. ട്രിപ്പ
മോയ ആ കണ്ണാകടാക്ഷം അംഗീകരിച്ചപ്പോൾ കേരളീയങ്ങൾ
ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും പരമോപകരിതാവായ എഴുത്തോന്തര
ലീഡുരുത്ത് മരുപ്പായ പ്രസംഗവിഷയം ദൃഷ്ടിയിൽ സ്ഥാനിച്ചില്ല.
പക്ഷേ ഉദ്ദീഷ്യമായ പ്രസംഗങ്ങളിനും അവരും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട

* ചില ദിക്കുകളിൽ സംഖ്യാബന്ധനയും കപചിൽ ഏന്നതിനുണ്ടോ.

സാധനസാമഗ്രീകൾ സമുദ്ദിയായി സ്വാധീനതയിലിപ്പേന വേണ്ടുപോലെ അറിയാതെയല്ല ഈ സമാരംഭം കൈക്കൊള്ളി നാൽ⁹. അടുത്ത കാലത്ത്¹⁰ ശ്രീമാൻ ആർ. നാരായണപുണികൻ, വിദ്യാർ കയവാൻതൊടിയിൽ ശങ്കരനെഴുത്തച്ചൻ മുതൽപേര് എഴുത്തച്ചനെപ്പറ്റി ഉപചയപ്പിടിക്കും പ്രകാശസന്ധത്ത്¹¹ യാവൻ സമയത്ത് അവലംബ്യമായിട്ടണംനും സംഗതി പ്രസ്താവയോഗ്യ മാക്കും. എത്രയാഥും മുമ്പുത കവിപ്രസരനെപ്പറ്റിയും വിചാര പലത്തി എത്രും എതനമായിത്തുറക്കപ്പെട്ടിട്ടണുംതു¹² പരി മഹിക്ഷന്തിൽ അപാകമൊന്നമില്ലപ്പോ.

എഴുത്തച്ചനെപ്പറ്റി നമ്മൾക്കു അറിവു തുല്യം അപൂർവ്വം മികവാറം അവത്തമസബാധിതവും ആരണ്യനും വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കും. അട്ടപ്രവർത്തനിശ്ചരി നാമധേയത്തെന്ന വിശാദവിഷയമാക്കും. സ്ക്രൂത്തച്ചനെപ്പറ്റി പേര് രാമാനജൻ എന്നും യിരുന്ന എന്ന നാം സ്ഥാധാരണമായി ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുവരും. പക്ഷേ പരേതനായ സവൃംധികാർക്കണാർ പി. ഗോവിന്ദപുരിയും അവർക്കു ഭാഷാചരിത്രം എഴുതിയ ഇടയ്ക്ക്¹³ എഴുത്തച്ചൻ¹⁴ ഒരു നാമധേയം നിർദ്ദേശിക്കവാൻ വിഷമിച്ചതായും അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിശ്ചരി സഹകാരികളായിരുന്ന പണ്ഡിതനാർ “രാമാനജൻ” എന്ന പേര് നിന്മിച്ചതായും ചിലർ പറയുന്നു. മുമ്പുത നാമനിക്രമിതിക്കു¹⁵ ആധാരമായി സ്വീകരിച്ചതു¹⁶,

“അഗ്രജൻ മമ സതാം വിച്ചഷാമംഗ്രസം
 ✓ മർഗ്ഗരാമനനേകാനേവാസികളും
 ഉംക്ഷരനികൽ വാഴുക രാമനാമാചാര്യം
 മുഖ്യമാരായ ഗ്രാമത്തോർ മരിഞ്ഞും”

എന്നും അദ്ദേഹത്താമായണ്ണത്തിൽ കാണാതുകൊണ്ടു¹⁷ അദ്ദേഹത്തിനു രാമൻ എന്ന പേരായി ഒരു ജേപ്പൻ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും വസ്തുതയാക്കും. പക്ഷേ മുമ്പുത ഭാഗത്തെ അംഗങ്ങു വ്യാവ്യാമിക്കുന്നതിൽ നാരായണപുണികൻ അവർക്കു വിപ്രവ

ചീക്കനു. “രാമനാമാചാത്യൻ” എന്ന മേൽ പറഞ്ഞതഭാഗത്തു് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എഴുത്തച്ചുകുറ ജേപ്പുകുറ പേര ല്ലോം എന്തോ ഒരു ഗ്രാവിന്റു് പേരാണെന്നാണു് തുംബാൻ പണിക്കുന്നു മതം. എഴുത്തച്ചുകുറ പേര് രാമനെന്നായിക്കുന്ന എന്നദ്ദേശം ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിനു് അല്ലെങ്കിൽ അതുകൂടിയിക്കുന്നതു്,

“രാമക്രൂഷ്ണനാകിം രാമരീഷ്യനാലിഡം

സോമനാം കണ്ണധപുരാധിന്റു് തന്നെന്നതുഹാൻ” ✓

എന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിന്റു് അവസാനത്തുകൾ കാണുന്ന പാദങ്ങളെല്ലാണു്. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം എഴുത്തച്ചുകുറ ശിഖ്യ നാശ കരണാകരൻ എഴുത്തച്ചുകുറ തൃതിയാണെന്നാണു് സാധാരണ ധാരണ. കരണാകരനെഴുത്തച്ചുൻ സ്വപ്നമേ രാമരീഷ്യൻ എന്നപറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു് എഴുത്തച്ചുകുറ പേര് രാമനെന്നായി രിക്കണാക്കല്ലോ എന്ന പണികൾ അവർക്കും വിചാരിക്കുന്നു. ഇവ വാദത്തിൽ പണികൾ അവർക്കുള്ളാട്ട യോജിക്കുവാൻ വഴി കാണാനില്ല. “അഗ്രജൻ മമേ”ത്യാദിക്ഷാഗത്തു മുരാനപ്രയാപാഷ്ടമണ്ഡക മെനു് മി: പണികൾ പറയുന്നതു ഗണ്യമല്ല. എഴുത്തച്ചുകുറ ജേപ്പുകുറ അല്ലെന്നതിന്റു ഗ്രാവായിക്കുന്ന എന്നാളുതു സ്പുഷ്ടമാകുന്നു. ആ ജേപ്പുകുറ വളരെ ശിഖ്യസമ്പത്തുമണ്ഡായിക്കുന്നു. അങ്ങെന്നുള്ള ഒരു മഹാത്മാവിന്റു നാമധ്യയം “രാമനാമാചാത്യൻ” എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ കവി സ്കൂരിപ്പുതായി വിചാരിക്കുന്നതു കിറക്കിട്ടി സമീചീനമായി തോന്നുന്നു. അങ്ങെന്നതെല്ലുകും, അതായതു് “രാമനാമാചാത്യൻ” വെരും അനുനായിക്കുന്നു, അല്ലെന്നതിന്റു പേരംബന്തും അനേകം ഗ്രാഫ്രൈറുകുന്നു തുടർത്തിരിച്ചു് സ്കൂരിക്കുന്നതിനു തക്കതായ വല്ല കാരണവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനു തക്കതായ വല്ല കാരണമൊന്നും കാണാനില്ല. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണമധ്യികരിച്ചുള്ള വിചാരവും സാധിക്കുന്നതു തോന്നുന്നില്ല. നിന്നാമതായി എഴുത്തച്ചുകുറ ജേപ്പുകുറയും രാമനെഴുത്തച്ചുൻു് അനേകം ശിഖ്യനായിക്കുന്ന എന്നു് അല്ലെന്നതുമരാധായണം വിശദികരിക്കുന്നു, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം

കരണാകരൻ എഴുത്തച്ചൻറെ തുടിയാണെന്ന നിർവ്വിവാദമാണെ കും കരണാകരൻ എഴുത്തച്ചൻ രാമനെഴുത്തച്ചൻറെയും ശ്രീപ്യ നായിതന്നാൽ “രാമരിഷ്യൻ” എന്ന സ്വയം പറയുന്നതിൽ അന്വച്ചതിനെയാണമില്ല. പത്രം ബ്രഹ്മണ്ഡപുരാണം സാക്ഷാത് എഴുത്തച്ചൻറെ തുടിതന്നെല്ലായൊരു എന്ന ബലഭായി സംശയി ക്കേതുക്കുതാക്കുന്നു.

“ഡാറീഡേവസ്ത്രഗ്രാഫോക്കിയ തപോധന
നേതുനാരാധാരന്നതനാജന്തയാ വിരചിതം”

എന്ന ബ്രഹ്മണ്ഡപുരാണത്തിൽ കാണന്നതുകൊണ്ട്¹ നേതുനാരാധാരന്നെൻ്റെ, അതായതു² ആഴുവാണവരിതന്നുകളുടെ, ആശം ഞന്ന സരിച്ചാണ്³ ബ്രഹ്മണ്ഡപുരാണം രചിക്കപ്പെട്ടതെന്നുള്ളതു സ്ഥാപിച്ച മാക്കുന്നു. നേതുനാരാധാരന്നെൻ്റെ എന്നുള്ളതു⁴ ആഴുവാണവരിതന്നുകളുടെ മാറാപ്പേരാണ്. എഴുത്തച്ചൻറെ കാലത്തിനു സപ്ലുംഗവു ജീവിച്ചിരുന്ന ഉദണ്ഡംബുകൾ,

“ഇഷ്ട യേഷാം സ്ത്രീമിച്ച ന ഗ്രാഃ കാ കമാലീയസാം റോ .
ദ്രാതർഭ്രാഃ ശ്രീണം പരിമിതം പ്രസ്താദ്യാവശ്രേഷ്ഠം
താമതിന്നിന്നഃ സരിതമമുതസ്യദിമാക്കപ്പുന്നാൻ
ദേശാന്ത പുതാൻ പദഗ്രാഹണാന്തരുന്നാരാധാരയാിയെ?”

‘എഈ വണ്ണിച്ചുകാണന്നതുകൊണ്ട്⁵ അക്കാദാലാളുള്ളതു⁶ ആഴുവാണവരിതന്നുകളുടെ മഹിമാത്വങ്ങും. അന്നമാനിക്കാവുന്നതാണ്. അംഗങ്ങെന്ന ഒരു മഹാത്മാവു⁷ ബ്രഹ്മണ്ഡപുരാണ നിക്കിത്തിക്കു⁸ എഴുത്തച്ചൻപോലെ ഒരു മഹാനോട്ടാവശ്യപ്പെട്ട എന്ന വിചാരിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. അല്പുംതരംരാമാധാരം കിളിപ്പാട്ടം അനുപ്രേരണനീതിയിൽ നിക്കിക്കപ്പെട്ടതെന്നാണ് ഏതുതിഹ്യം. ശാമ്പാലപ്പുഴരാജാവിക്കുന്ന ആവശ്യാനസരണം അതുണ്ടാക്കപ്പെട്ട തായി കട്ടിയാട്ട ശോഖിപ്പുണിക്കൾ അവർക്കു പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുള്ള അല്പുംതരംരാധാധാരണം മുലത്തിനെൻ്റെ മുഖവുന്നയിൽ പരഞ്ഞതിട്ടുള്ളതായിട്ടോക്കുന്നു. അമ്പലപ്പുഴരാജാവു⁹ എന്നുള്ളതു¹⁰

ആദിവാണ്വരീ തസ്മാക്കരാ എന്ന വേണ്ടത്യും എന്ന സംശയിക്കുന്നു. നെത്രനാരാധാരാനം ദേവനാരാധാരാനമുള്ള സംശയകരാ തമ്മിൽ വല്ല കിഴപ്പുവും സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ? ആദിവാണ്വരീ തസ്മാക്കരാക്കാം⁹ അവലപ്പുശേ ഒക്കാലഭ്രത ചില സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നം കേട്ടുകൊടുവാൻ ഉണ്ട്. തന്മുഖവന എഴുത്തുപ്പേൻ അവലപ്പുശേ രാജാവിന്റെ പരിചയം സന്ദേശിച്ച കായിരിക്കുംഗാ? അല്ലെന്നരാമാധാരാനത്തിന്റെ ചുവട്ട്, ബ്രഹ്മാണ്ഡാണ്ഡാണു മുലഗ്രന്തതിന്റെനിന്നും സ്വഷ്ടിക്കുന്നു. ഭാഷാബ്രഹ്മാണ്ഡാണ്ഡാണുവും ഒരു കിളിപ്പാട്ടാണു¹⁰. ▷

“എന്നല്ലോ പറഞ്ഞിക്കൊടിനാരു കിളിപ്പുണ്ണം
വന്നിതാനും കേട്ടിക്കൊവക്കല്ലോം?”

എന്ന പ്രമമബാവസാനത്തിലും,

“എല്ലാം കേരംപുന്നെന്ന ചെക്കിളി ചൊന്നാളല്ലോ”
എന്ന എണ്ണപ്രത്യേകത്തുാശല്ലുാധാരത്തിന്റെ ഒട്ടവിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കു.

“നീന്തിക്കവടി തിക്കവുള്ളത്തിലേരാതെക-
ണ്ണേനോരു വസ്തു ലോകത്തിങ്കളുള്ളതു പോറീ?”

എന്ന¹¹ അല്ലെന്നരാമാധാരാനത്തിൽ കാണുന്ന ഇംഗ്രേസി അതുപൊലെ ബ്രഹ്മാണ്ഡാണ്ഡത്തിലും കാണുന്നു. അതുപൊലെ താഴെ കാണിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളുടെ സാദ്ധ്യം ഉഭാവരണത്തിനാലും ചുക്കാ പ്രസ്താവന.

- 1 “ഗൈവഞ്ചക്കുന്ന ഗൈരമനായുംവന്ന രാജ്യം
പകലില്ലവനുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചെംല്ലാനെതും” ബ്രഹ്മാണ്ഡം
“നക്കലേംപാവ്യാനാഡി പലതും ചൊല്ലി മനി
പകലില്ലിനിയിപ്പോരു പറവാനവയെല്ലാം” ഭാരതം
- 2 “ജയിപ്പതാക രാമൻ ജയിപ്പതാകർന്നു
യേദ്ധേതാട്ടനടന്നു ചൊല്ലിനംരെല്ലാവകം” ബ്രഹ്മാണ്ഡം

“ജയിപ്പതാക രാമൻ ജയിപ്പതാകയെന്ന
ഡേതോടമരങ്ങം താപസ്വായം ചൊന്നാർ” അല്പാരം

- 3 “ഭാക്താരണേച് ഏ.വാമംഗാരകാരകൻതാൻ
ഭാക്തൻകൊന്നുകളെ ചേരിച്ചിട്ടന്നോലെ” ബ്രഹ്മാണ്ഡം
“ഭാക്തുലാത്മിയാകമംഗാരകാരകൻറ
കാരിയം കാട്ടിക്കയ്ക്കേതുമെ നരപതി” ഭാരതം

- 4 “ആത്മഭോഷ്ഠത്തക്കാണ്കയിപ്പുപ്പേണ്ടാ ബുധനായം
ആത്മനി പരഭോദലുമെകിലും കാണം” ബ്രഹ്മാണ്ഡം
“കടക്കിൻമണിമാത്രമുള്ളൂടു പരഭോഷം
ഉടനെ കാണന്ന നീ നിന്നുട ദേംഖം പിന്നെ
കണ്ണാലും ഗജമാത്രം കാണന്നിലേതുമതു
പണ്യിത്തനാക്കപോലുമുള്ളൂടു ശീലമാരു.” ഭാരതം

ഈഥനെ പല ഉഭാവരണങ്ങൾ ഉഖരിക്കാം. ഭാരതത്തിൽ
മാണ്ഡിവൃംഘവാവ്യാനത്തിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്നു:—

“തൊഴുതു നീൻകണ്ണോയ താപസശ്രൂപിപ്പൻതന്നെ
തൊഴുതുമോഡിച്ചിതു റപതിഭേദമായം
കമ്മുന്നാരേതുവഴിപായതെന്നായു ഞങ്ങൾ—
കമ്മുന്നവള്ളുമെയ്യരംചെയ്യുമെന്ന ചൊന്നാർ.
താപസൻ സമാധിയിലുംചുനിൻകയോലെ
ഭ്രതിഭേദമാർ ചോദിച്ചുതു കെട്ടിലേതു..
സന്ധേ മിണ്ണായ്യാൽ പിന്നെയുമനേപ്പബിച്ച
ചെന്ന കമ്മുന്നരെയും പിടിച്ചുകെട്ടിനാർ.
ഈത്തുമുഖ്യമാമെട്ടത്തവനിശ്ചപരൻമുമ്പിൽ
ഭേദ്യനാർ കൊണ്ടുവച്ചു പുത്താന്തമൊക്കെച്ചുനാർ.”

ഈക്കമെതന്നെ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു
നോക്കുക.

“ചോരനാരിതുവഴിപായവാറുണ്ടാ കണ്ട
നേരോടു പറയണമെന്നവർ ചോദിച്ചുപോരാം

താപസനരിയാടീലേതുമെന്നാതുനേരം:

ദ്രോതിടേന്നാണു തിരഞ്ഞെക്കണ്ടിട്ടിനാൽ.

ഈത്തമ്പും കിട്ടി കള്ളുന്നാരെങ്കും പിടിക്കിട്ടി

പുതുപീശൻഡവിൽ കൊണ്ടുചെമന്നിതു ദേന്നാണു.”

ഇംഗ്ലീഷ്യഭാഷയിൽ സാമ്പ്രദായിക്കാണ്ട് എൻ്റെ വിശ്വാസം ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം എഴുത്തുപ്പേൻറെ കൂതി എന്നതനൊന്നായുണ്ടെന്നു. അതിലെയും “ഉപോർഖവലക്കണ്ടും മറ്റു നൃംഖായങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. എൻ്റെ വിശ്വാസം ശരിയാണെങ്കിൽ.

“രാമഭക്താധ്യനാക്കം രാമരൈഷ്യനാലിം

സോമനാം കണ്ണപുരാധ്യിശ്രീതന്നാനാഗ്രഹിം”

എന്നിട്ടുതു രാമരൈഷ്യൻ എന്ന പറയുന്നതു ജ്യോതിഷ്ണേൻറെ ഗ്രാന്തപ തെരു പുത്രസ്ത്രിച്ചാണെന്നു നിഷ്പാതാം വന്നുള്ളുന്നു. കണ്ണപ പുരം എന്നതു “തുക്കണ്ടിയും ആണും”. രാമഭക്താധ്യൻ എന്നതു “ബഹുധാ ദയാജീവനം. ഒന്നാമതു” ശ്രീരാമഭക്തി, രണ്ടാമതു “ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണനാനായകനായ പരമ്പരാമഹന്നപ്പുറിയിള്ളു. കേരി, മൂന്നാമതു” ഗ്രാന്തവായ രാമനാമാചാര്യംന്നപ്പുറിയിള്ളു കേരി. ഇത്തരെ പലവിധത്തിൽ അതു ലഭിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എഴുത്തുപ്പേൻറെ ജ്യോതിഷ്ണേൻറെ പേര് രാമൻ. എന്നായിരുന്നു എന്ന സ്ഥാപ്യ മാക്കുന്നു. തന്നീരിൽത്തും എഴുത്തുപ്പേൻറെ പേര് രാമനെന്നല്ലെന്നും വന്നുള്ളുന്നു.

രാമാനജൻ എന്നാണു “എഴുത്തുപ്പേൻറെ നാമദേഹമെന്നു സിഖിവർക്കരിച്ചുകൊണ്ട് അതിനും ഉപവാസത്തിയിരുന്നാക്കബാൻ വിഭാഗം ശക്രന്നെഴുത്തുപ്പുവർക്കും യതിന്മുഖ്യവാദിത്തത്തിൽ എഴുത്തുപ്പും വിരീഷ്യാലൈപ്പത്തമന്മാപകനായ രാമാനജാചാര്യൻറെ ശീഷ്യനായിരുന്നു എന്നൊരിപ്രായം പുരപ്പുട്ടവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രാന്തവിൻറെ നാമദേഹയും ആക്രമിക്കബാൻ സുരേഖനാരായ ശീഷ്യനാർ മതികന്നതല്ലെന്നു പറയുന്നു “ശ്രീരാമൻ പണികൾ ആ ശാഖിപ്രായത്തെത്തു വിശ്വിക്കുന്നു. നാമകരണം അവരവക്ക് സപായത്തവും ഭാവിയായ ഗ്രാന്തവിഷ്യവാദം അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്

നടക്കുന്നതുമാണെങ്കിൽ വാസ്യന്തരത്തിൽ നല്ല യക്തിയുണ്ടായിരി കൂദായിരുന്നു. പേരുപ്പെ മികച്ചതായ ഒരു പ്രമാണം ശേഷരഹിച്ച തത്തച്ചൻറെ അഭിപ്രായത്തിലുണ്ട്. രാമാനജാചായ്യൻറെ ജീവിത കാലം കുസ്തപ്പും ആയ്ക്കരണത്തിനു സമീപമാണ്. 300 സുംവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്നു എഴുത്തച്ചൻ വെള്ളിവാചാ ത്തുൻറെ ശിഖ്യനായിരുന്നു എന്ന വിചാരിക്കുക അസാശ്വഭാക്കന്തു. എഴുത്തച്ചനു രാമാചായ്യൻ എന്നായ വെള്ളിവാചാ മുദ്രാവായിട്ടു ഞായിരുന്നിരിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം എഴുത്തച്ചനു⁹ ഒരുവേള രാമാനജൻ എന്ന നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കാമെന്നും അനീമാൻ പണികൾ കേവലം കാലുനികമായി മനോധർമ്മം മുദ്രാവാഗിച്ചു കാണുന്നു. അതിനു വേണ്ട അതുപെട്ട ഇന്തിയൻരാജാക്കന്തിരിക്കുന്നു. കന്നാമതായി എഴുത്തച്ചൻ മുഖവെള്ളിവന്നല്ല. റീവക്കേതിയിൽ അദ്ദേഹം തീരെ പരാഞ്ഞുവന്നല്ല. കണ്ണപബ്രാഹംദത്തതിലും ബ്രഹ്മാ സ്ഥാപിരാണാവസ്ഥന്തരത്തിലും മറ്റും അടുത്തുവരുത്തിരുന്നു ശിഖക്കെതി സൗഹ്യരണം നോക്കുക. അംഗങ്ങളായിരിക്കുക, അദ്ദേഹം വെവേദ ശിക്കനായ ഒരു വെള്ളിവാചായ്യൻറെ ശിഖ്യനായിരുന്നു എന്നു ഹിക്കന്തരിനു പറയാവില്ല. എന്നിക്കു തോന്നുന്നതു¹⁰ ജേപ്പുണ്ടെന്നു നാമദേഹം രാമനാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്¹¹ രാമാനജൻ എന്നാണോ പിംക്കാലത്തു¹² ഒരു പേരു സ്വയ്യിച്ചതായിരിക്കണമെന്നാക്കുന്നു. അക്കാലത്തു രാമാനജൻ എന്ന കേരളൈയങ്കര ഇടയിൽ പേരിട്ടി അന്നിരിക്കാൻ ഇടക്കാണുന്നല്ല. അംഗങ്ങൾ മററാരാധകളും അക്കാലത്തു പേരുണ്ടായിരുന്നതായി ലക്ഷ്യമാനമല്ല. അതുകൊണ്ട്¹³ എഴുത്തച്ചൻറെ ധ്യാനത്തിനാമദേഹം അജ്ഞനാത്മകമന്ന തന്മുക്കാലം വിചാരിക്കുന്നതിരിക്കുന്നു.

പൊന്നാനിത്രാലുക്കിൽ തുകണ്ണിയുൾക്കൊണ്ടിരുന്ന അംഗത്വത്തിൽ തുകണ്ണിയുൾക്കൊണ്ടിരുന്ന ശിഖക്കേതുതിനു¹⁴ അല്ലെങ്കിൽ പടിഞ്ഞാറമാറിയുള്ള തുകണ്ണി പറവുണ്ടോ¹⁵ എഴുത്തച്ചൻറെ ജനസ്ഥലം എന്ന പരശ്ര വിദ്യപ സിക്കലെപ്പുട്ടുന്നു. അതു പൊന്നാനിപ്പുഴവക്കിലും തിരുത്തീവണ്ണി മുഴുവൻ തിരുത്തീവണ്ണി¹⁶ ഒരു നാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറമാണോ,

ഇപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ഗ്രാമമായി പറയുന്നു. അതു് ആയ തീക്കരാഡട ദേശാദിമാനസന്മാണ്. ഇവു് അവിടെ ഒരു പുരംതര മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളവരു. മുക്കതനമായി സഭായിരുന്ന ഗ്രാമത്തിന്റെ അന്നസാരികളായിരുന്ന കൂളവും കിണറം ജീവന്നാഖ്യാരണാനുമാനങ്ങളാട്ട് പരിശേഖിച്ച പരിശോഭ കരണാണ്². അതുകൂടാതെ എഴുത്തുപ്പെൻറു അപരതിനു നിറ്റിഞ്ചു സാക്ഷി എന്ന വിശ്രേഷിച്ച പോങ്കന്തും തന്നില്ലിത്തും അധു നാതനഭക്തനായട്ടെ ശ്രദ്ധമണംകൊണ്ട് ഇലകരം മിക്കവാറും ശ്രദ്ധയായിത്തിന്തിരിക്കുന്നതും * അഞ്ജരവും ആയ ഒരു കാണ്ടതിനു മരവും പുരുഷസ്വച്ചിഹനമായിട്ടുവരേഖപിക്കുന്നുണ്ടെന്നു. ഇന്തു നാനുരസംവത്സരകാലം ഒരു കാണ്ടതിനും നിലവനില്ലെന്നോ എന്നു കൈതിപാരതമുന്നുരുണ്ടായിരത്തിൽത്തുടർന്നു ഉന്നിവരുന്ന ശക്കയെ ഞാൻ നിയന്ത്രണം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. കട്ടികളെ എഴുത്തിനുവയ്ക്കുന്നതിനു തുണ്ടപറമ്പിത്തനിനും മല്ലവാരിക്കൊണ്ട് പോകാറണ്ടും നവരാത്രിശ്രദ്ധം മതലായവ അവിടെ നടത്താറണ്ടും മറ്റും ഒരു തദ്ദേശീയവിശ്രേഷ്ഠനും ഭാഷാസാഹിത്യഗ്രാന്തായ മഹാ തഥാവിന്റെ ജനസ്ഥലസ്വച്ചിക്കുംതന്നുണ്ടാണ്. തുണ്ടപറമ്പു കുടക്കുന്ന ദേശവിഭാഗത്തിനു വെട്ടത്തുനാടുനു പേര് പറയുന്നു. 600-ാമാണ്ടില്ലെങ്കിലും ജീവിച്ചിരുന്ന ഉദിയപണ്ഡിതൻ,

“ബ്രഹ്മാദ്യാസപ്രശ്നമിതകലാൻ പ്രാപ്യ ദിപ്രാൻ പ്രകാശാന്ന
ശ്രേപതാരണ്യം പ്രജ ബഹുമതം ധാമ തൃത്യജ്ഞയസ്യ
ചിഷ്ടപ്രാ മുളിര സതുപ്പി ജനാ ധന പദ്മസ്തുവര്മ്മ
മുത്രോർവക്ക് തും നിടിലഘടിതദ്ദുക്കിക്കും കമാചിൽ”

എന്ന വസ്ത്രിക്കുന്നതിൽനിന്നു വെട്ടത്തുനാടിന്റെ പുർണ്ണകാല പ്രശ്നസ്തി അവഗണ്ഠവ്യമാകനു. പ്രസ്തുത ദ്രോക്കത്തിൽ “പ്രകാശാൻ” എന്ന പറയുന്നതു വെട്ടത്തുനാടിനേയും ദ്രൈപതാരണ്യം എന്ന പറയുന്നതു തുപ്പരങ്ങോടിനേയും ഉദ്ദേശിപ്പാണെന്ന് പി എസ്.

* പഴക്കംകുംണ്ട് ജീവന്നാഖ്യത്ത്.

ഒന്നന്തനാരാധാന്മുകികൾ വ്യാവ്യാനിക്കണ. അതുകൊണ്ട് ഇന്നേശവിഷയത്തിൽ എഴുത്തച്ചൻ ധന്യസ്ഥനെന്ന.

എഴുത്തച്ചൻറെ ജനനത്തപ്പറ്റി പ്രസിദ്ധമായ ഏതുമീറ്റ് പ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് ഒരു നന്ദുതിരിയാണെന്നു ബാഷാചരിത്രകാരനും അതിനു് അല്ലോ ഭേദഗതിയായി വെട്ടത്തു. നാട്ടു പ്രചാരംഭണ്ണെന്നു പറയുന്ന ഏതുമീറ്റുമനസ്സിൽപ്പു രേക്കൻ എഴുത്തച്ചനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. ഭാഷാചരിത്രകാരൻറെ അഭിപ്രായത്തിൽ എഴുത്തച്ചൻറെ മാതൃഭവനത്തിൽവച്ചും രേക്കൻറെ തത്തച്ചൻറെ അഭിപ്രായത്തിൽ “അട്ടാരംവിന്യുമുസ്തിന്റെ” ഭവ നന്ത്രവെച്ചും സന്തത്യപ്രാഥനം നടന്നു എന്നുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഡിവിഡവമായ ഇംഗ്ലീഷു ഏതുമീറ്റും പിൽക്കാലസ്വംഖ്യാണെന്നും എഴുത്തച്ചൻറെ യശസ്വിന്ദത്തിൽ വ്യാവ്യാനിക്കാവാൻ നിക്ഷീ ഘൃതാണെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കണ. കനാമതു് വിഭ്രഷാ മഞ്ചേരൻ എന്ന പ്രാഥാപാത്രമായ ഒരു ജൈപ്പൻറെ ജനന തത്തിനു ബാദ്ധ്യമാണെന്നു യാതൊരു നന്ദുരിയിം ഇടപെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് എഴുത്തച്ചൻറെ ജനനകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവു് ഭാവത്യനിലയിൽ കഴിഞ്ഞവരികയായിരുന്നു എന്ന വ്യക്തമാക്കണ. പാതിപ്രത്യവിഷയത്തിൽ ആ സ്ത്രീ ഇംഗ്ലീഷ് യായിരുന്നു എന്ന സ്ഥാപിക്കാതെ പ്രസ്തുതമായ ഏതുമീറ്റു തത്തിനു പ്രവേശമില്ല. വിശിഷ്ടസന്താനദ്രമംകൊണ്ട് ‘പതിപ്രത യായ ഒരു സ്ത്രീ പരപുണ്ണംവശംവദയാക്കുമെന്നുള്ള രേക്കപോലും ദയകരമാക്കണ. രണ്ടാമതു് ചക്രാലജാതി എന്ന വച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത സ്ത്രീയിൽ വിശിഷ്ടസന്താനലാഭണ്ഡായാൽ നന്ദുരിക്കു് അതുകൊണ്ട് എല്ലാ പുണ്യമാണണാക്കുവാനുള്ളതു്? പിണ്ണേയാ കെന്തിയകരംകു് അധികാരിച്ചുണ്ടാതെ പാരശ്രമപ്രേണ്യനവേണ്ടി വിദ്യാനന്നും യോഗ്യനും വിചാരിക്കേണ്ട ഉൽപ്പാടകനു വല്ല കൗതുകവുംണാക്കുമോ? മുന്നാമതു് തല്ലിലം രാത്രികാലത്തു് ഇംഗ്ലീഷിക്കബ്രാഹ്മണാണെന്നു പറയുന്ന * പത്രിയാ ഫോറം ആക്കാശവേശത്തു നോക്കിയാൽ ഉണ്ടാക്കാതാണോ?

* പത്രിയാ = പുത്രന്നണം കവംനുള്ള ഇഷ്ടം.

റഹിചകരം ആകാശത്തു നോക്കിയോ ഗണനം കൊണ്ടോ റഹിക്കേണ്ടതു്? റാത്രിയിൽ ആകാശത്തുള്ള സകല റഹിഷ്ഠിം എകകകാലത്തു ദൃശ്യമായിരിക്കുമോ? ഗർഭാധാരാദിഫ്രൂത്തുകൾ ആകാശത്തു റാത്രിയിൽ നോക്കി റഹിക്കുവാൻ വല്ല കൈശല പുഴുതായി അറിയുന്നില്ല; ഇതുനെ അനേകമനപ്പത്തികരം കൊണ്ട് ചുഡ്യുമായ ഈ പ്രസ്തിഹ്യം ‘തുണ്ടു ശീഘ്രം’ എന്ന വിചാരിച്ചു കൂടിപ്പുട്ടുവാനുള്ളതാക്കുന്നു.

എഴുത്തപ്പേൻറെ ജീവിതകാലം കൂടിപ്പുട്ടുള്ളനുതു സുകര മല്ല.

“വനേ നിത്യമവണ്ണിപ്പുണ്ണമലം തുണ്ടുവെന്തഴും ശ്രീഹ്രിം
വനേ ശ്രീകരണാകരണവു പരമം ശ്രീസൃഷ്ടിനാരാധാരം
വനേ ദേവഗ്രഹം പരാപരഗ്രഹം ഗോപാചകശ്രീഹ്രിം
വഞ്ചിരം ഗ്രഹസ്രൂപാധാരിശം വനേ സമസ്താൻ ഗ്രഹങ്ങൾ”

എന്നൊരു ദ്രോകം ചീറിട്ടു മുതലായ ദേശങ്ങളിൽ വുഡിനാർ ചൊല്ലാറുള്ളതായി രേഖരനെപ്പുന്നവർക്കരു ഉല്ലരിച്ചു കാണുന്നു. അതുതനെന്ന അല്ലവ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടി നാരാധാരപ്പണികൾ അവർകളും ഉല്ലരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത ദ്രോകരിൽ കരണാകരൻ, സുംഗാരാധാരൻ, ഗോപാലൻ, ദേവൻ എന്നിങ്ങനെ പേരുകാണുന്നവർ നാലുപേരം എഴുത്തപ്പേൻറെ ശീഷ്യനാരാധാരാനും ശ്രീമാൻ പണികൾ പറയുന്നു. ഈ ദ്രോകം എഴുത്തപ്പേൻറെ കാലത്തുകൊണ്ട് കിഡിയായി ‘തുണ്ടുവെന്തഴും ശ്രീഹ്രിം’ എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ട് തോന്നുമെങ്കിലും വാസ്തവമന്ത്രനെന്നും തോന്നുന്നില്ല. എത്ര കൊണ്ടുന്നാൽ അതു ഗ്രഹസ്രൂപാധാരവന്നുന്നുണ്ട്. സന്ധുഭായ മെന്നാൽ വുഡിനാരംപരമ്പരയ്ക്കുമാഗതമെന്നതിനുമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുതദ്രോകം ഗ്രഹപരമ്പരയുടെ അവസ്ഥാനാലുടുത്തണായിങ്ങനു വല്ല ശീഷ്യനുണ്ടാക്കിയതായിവരാം. ഇതിൽ പറയുന്ന ഗ്രഹപര നബര ശരീരാണെങ്കിൽ ഇവിടെ ചില ചോദ്യങ്ങൾക്ക് “അവകാശ മുണ്ട്”. ഇതിൽ ‘തുണ്ടുവെന്തഴും ശ്രീഹ്രിം’ എന്ന പരംത്തിരിക്കുന്നതു

സാക്ഷാൽ എഴുത്തപ്പ് നെയ്യുന്നും മുക്കുന്നും മുക്കുന്നും അദ്ദേഹത്തിൻറെ ജൈവസ്വരം മുക്കുന്നും നാമനെഴുത്തപ്പ് നെയ്യുന്നും എന്നുള്ളതാണ് മുമ്പ് ശേഷം. ഭ്രൂക്കം മുക്കുപരവരയെ മുഖംഭംഭത്തൽ സ്വീരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ മുക്കുട്ടമന്നായ രാമാചാര്യൻറെ കാല്യം അതിൽ വിട്ടപോകാനിടയുള്ളതല്ല. ഏൻറെ ഉഥമം ശരിയാണെങ്കിൽ, കങ്ങാകരൻ എന്ന പറങ്കിക്കാണുന്നതു സാക്ഷാൽ എഴുത്തപ്പ് നെയ്യുന്നും വരാം. മുഹാണ്ഡപരാണം കിളിപ്പും കങ്ങാകരൻ എഴുത്തപ്പ് നെയ്യുന്നും തുടർന്ന് എന്നാണെല്ലോ വച്ചിരിക്കുന്നതും. മുഹാണ്ഡപരാണവും അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ തുടരികളായിരിക്കുന്നതും എന്നിക്കു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായം മുമ്പും തൊന്തരം പറക്കും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോള്ളോ. ആ സ്ഥിരതിക്കും എഴുത്തപ്പ് നെയ്യുന്നും പേര് കങ്ങാകരൻ എന്നാണുന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനായിരിക്കുന്നതും അതിരിക്കുന്നതും. അടക്കത്തിൽ പറയപ്പെട്ട സുഞ്ജനാ രാധാണൻ, എഴുത്തപ്പ് നെയ്യുന്നും ചീറുകൾ മുക്കുമംത്തിൻറെ സ്ഥാപകനാണെന്നു തോന്നുന്നു. സി. എസ്. ഗോപാലപുണ്ണിക്കൻ അവർക്കു മുക്കുമംപ്രതിജ്ഞയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചതുര്ഭ്രാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും താഴെ ഉല്ലരിക്കുന്നു.

1. ആമായ്യം മുമ്പം നബിം നവമിഓം ദൃഷ്ട്യം
(ഇം)പ്രാജ്ഞവാൻ

നദ്യാസ്തീര(വന്നപ്രദേശ)വസതിം നിശ്ചയി—

ക്യ ശ്രീശൈഖ്യസ്ഥമം

ബണ്ണു തപനമതു ദേഹപതിഭീഃ മരിത്പാ

(സമസ്തം മുത്തു)

രാമാനന്ദപുരാണിയം പ്രീജയുഖേഹർഗ്രാമം

മുകംരാലയൈ

2 പുർവ്വ ചിഞ്ചാവൃക്കില്ലുവയക്കാഡിഗ്രീ തമാ—
ചതുചത്തുപമാനം

യാമേ നദ്യത്രാഭ്രതരഭിഗ്രീ നിയന—

ക്രൂഡകോഡാരകാനം

അൻമുകിന് ദേശരെ മഹാത്മാ, (വിഞ്ച)യജന(വരഃ)
സൗംഗാരാധണാവ്യഃ
സന്ധവപ്രഫാധിനാമാച്ഛഭക്തം(മ)സ ഇ-
(ഗ്രാഹ കാരണാസീസ്യഃ)

3. രാമാനന്ദാഗ്രഹാരെ പ്രമാഥമിഹ ശൈവം
സാംബത്രത്തിം സവർഖം
സാക്ഷാദപ്രിപ്പിശ്വ രാമാപ്രിജകലനിപ്പഭണഃ
(സ്ഥാപയാമാസ)സൗം:
(ഒ)ലോനാ(പ്യ)നാം. സസപ്പുഃ സധനഗ്രഹഗണം
ഭ്രമണഭ്രാം ഭദ്രഭ(സഃ)
“റാകസ്യാന്തനസൗഖ്യം” യുവമിതി മനന-
സ്യാസ്പദം ഭ്രമിഭാനം
4. സന്ധവൽ (ക്ഷത്ര)മഹിശസപ്തവിവടഭ്രംഭം-
വ്യഗ്രഗൈഷപ്പഭണ
ഭരതപ്രകൈകസഹഭ്രകം പണ്ഡനം
വുല്യത്മമഭ്രംഭിത്വിത്വം
രാമാനന്ദപുരാലയേ (ഭിശ)നവത്രൈക്കൈ-
കയാന്യാഭകം
പ്രത്യുംഖ്യ (പരാ)വ്യമിത്രനമതിം തേഭ്യഃ
ഭ്രതിജണാപാതിതഃ

ഇതിൽ ഭിത്രിക്കാവലയിത്തങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ ലഘുഭാഗ
ങ്ങളെ പിന്നീടു് പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അമാംഗൾ നബിയും
വനവും കണ്ടെ സഹ്യപ്പുനാധി ഇവിടെ വാസമുറപ്പിക്കുവാൻ ശൈഷ്യ
കാരണമായി നിശ്ചയിച്ചു് നാട്വബാശികളോടു സ്ഥലം വാങ്ങിതെ
ഴിച്ചു് ദേവഭ്രാംഗങ്ങാലയങ്ങളോകൾ രാമാനന്ദാഗ്രഹം സ്ഥാ
പിച്ചു. കീഴക്കു പള്ളിക്കൊന്തോടു പട്ടിഞ്ഞാറു പട്ടംബവരിപ്പും
തയ്യാറാക്കുന്നതു ഉത്തരതീരവും വടക്കു കൊല്ലുന്നകോട്ടു
പാടവും അതിര്ത്തിയായ പ്രസ്തുത സ്ഥലം സൗംഗാരാധണാവ്യം

ചവടത്തിൽവീട്ടകാരോട് വിലവാങ്ങിയിട്ടുള്ളതാകന. സുൽത്തൻ, അതായൽ[°] സുൽത്താരായണാലുൻ, സാംബത്രതിയായ ശൈവ നേരം വിഷ്ണവായ ശ്രീരാമനേരം. ഭ്രാഹ്മണരെത്താണ്ട് പ്രതി ജീപ്പിച്ച്. തെരും നേരുംകൂട്ടി ക്ഷേമവും ധനസമേതം ഗ്രഹം ഞങ്ങളം ഭ്രാഹ്മണക്ക് കൊടുത്തു. സപ്രൂണേശ്വരത്തിൽനിന്നും കിവി ഫ്ലാത് ഭ്രാഹ്മണംചെയ്യു. പുജാദികൾ നടത്തുന്നതിനു ചവടത്തിൽ മന്ദാടിയാങ്കട പകലും കൊച്ചുപീരാജാവിശ്വൻറു പകലും എഴു പത്തുവേനുത്തും വടക്കേറിവേനുത്തും തൊണ്ണൂർപറമെന്നു[°] പലിഗു വരത്തകവണ്ണും പുജയടിയന്തിരത്തിനു 1000പണംവിതം കാണ മട്ടുകയുംചെയ്യു. ഇതാണു് ഉല്പുത്തമായ ദ്രോക്കണ്ണം താല്പര്യം. ഈ ഗ്രാമംത്തിൽ 1043-ൽ അഗ്നിബാധയുണ്ടായി. ഏകിലും ആചാര്യപ്രാഥരുടെ പാടുകളും യോഗദണ്ഡവും അഗ്നിഭവണ്ണൻറു ജപാലാജിഹ്രപക്കംക്കു ലേവൃഞ്ഞളാകാതെ പുജാതീത്മപാതമ്പജ ജ്ഞായീട്ടവഗ്രഹശിപ്പിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ അവിടെ സമാധിയടങ്കത എത്തോ ഒരു ഗ്രാമവിശ്വൻറു രാഘവത്സമാധിസ്ഥാപനം ശീലംപു ട്രിട്ടിയോടുള്ളടച്ചി ഇപ്പോൾ കാണുന്നാണ്. റേഖാംശവീച്ച ഗ്രാമം 1068-ൽ വിണ്ടും പണികഴിപ്പിച്ചു[°] ഇപ്പോൾ ഉത്തരോ ത്തരം അഭിപ്രായപില്ലതിനെ പ്രാപിക്കുപ്പെട്ടുവരുന്നു. അവിടെത്ത ശ്രീരാമക്ഷേത്രത്തിൽ ആട്ടവിശ്വഹണജ്ഞായി നവരാത്രി വിളക്കം മിന്മർസത്തിൽ രഘുമാസവും ആശോഖശിപ്പിച്ചപോരുന്നു. നവരാത്രിക്കും ആദ്യദിവസത്തെ വിളക്കിനു[°] എഴുത്തെള്ളൻവിളക്കുന്ന പേര് വിളക്കുന്നതായി രക്കരക്കാഴ്ചത്തെള്ളൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എഴു ത്തെള്ളൻ സമാധിയടങ്കത്തു ധനമാസം ഉത്രം നക്ഷത്രത്തിലാണു നാവച്ച രാമാനജ ജയന്തിയും അവിടെ കൊണ്ടാടാൻണ്. തീത്മ ഭ്രാഹ്മായ പ്രസ്തുത ഗ്രാമം ഉത്തരോത്തരം പ്രശസ്തി പ്രാപി ക്കെട്ട് എന്ന പ്രാതമനിയമാകുന്നു.

ഉല്പുത്തദ്ദേരുക്കണംഈൽ കാനിൽ “നാകസ്യാന്തരംസൗഖ്യം” എന്ന കാണുന്നതു ഭ്രാഹ്മാനകലിഡിനസംഖ്യയെ ലക്ഷിക്കരിക്കുന്ന താണ്ടാനം തന്നിമിത്തം ഭ്രാഹ്മണക്ക് ഗ്രാമഭാഗംചെയ്യുതു[°] 729-൦

മാണ്ട തലാമാസം 11-ാം ആണേന്നും കണക്കാക്കിവരുന്നു. ഇതിൽ ശാസാംഗത്യം ഒന്നാഴിഞ്ഞാതോന്നന്നില്ല. “നാകസ്യാ നുനിസ്സാവും” എന്ന വാക്യം കേരളക്കണ്ണവാരതനുണ്ട് അതു കബി ദിനസംഖ്യാസ്മൂച്ചകമാണെന്നു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. പകേഷ് ഒരു സംഗതി. ഗ്രാമപ്രതിഷ്ഠാപകബന്ധം പേര് സുരൂനാരാധാരാ എന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം സാക്ഷാർ എഴുത്തച്ചുപറ്റു എഴുത്തച്ചുപറ്റു ശീഷ്യനോ എന്നതു വാദവിഷയമാകുന്നു. “രാമാ നന്ദം” എന്നാളും ഗ്രാമനാമയേയുംകൊണ്ട് രാമനാമാവായ മുരു വിബന്ധം സൂഡകമായി പ്രസ്തുത ഗ്രാമം സ്ഥാപിതമായതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാമൻ എന്നതു് എഴുത്തച്ചുപറ്റു മുരുവായ ജൈപ്പിന്റെ നാമമാണെന്നാളും കാര്യത്തിൽ എന്നിക്കു തക്കാതോന്നാതത്തുകൊണ്ട് സുരൂനാരാധാരാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശീഷ്യനാണെന്നു താൻ വിചാരിക്കുന്നു. സുരൂനാരാധാരാ ഒരു മഹാനായിരുന്നു എന്നാളും നില്വിവാദമാണു്. അദ്ദേഹംതന്നെയോ സാക്ഷാർ എഴുത്തച്ചുപറ്റുന്നും ആവോ, നിശ്ചയമില്ല.

എഴുത്തച്ചുപറ്റു തൃതീകരിക്കുന്ന ത്രിട്ടത്തിൽ “കൈവല്യവനവ നിരം” തുടി ഉംപ്പുട്ടമെന്ന ചീലൻ ഗണിച്ചുവരുന്നു. ആ ധാരണ തക്കല്പണിതമാകുന്നു. കൈവല്യവനവനിരത്തിൽ,

“വരദസുരാഗ്രീനാരംധരാദേഹിക്കുന്നു
മരണാംബുജം ഭക്ത്യാ വദിച്ച വിശ്വഷിച്ചും”

എന്ന കാണന്ന സ്ഥിതിക്കു് അതിന്റെ കത്താവു നാരാധാരാ എന്ന പേരായ ഒരു ശ്രൂഢമാണെന്നു ശീഷ്യനാണെന്നാളുത്തിനു സന്ദേഹമില്ല. ഇതു് എഴുത്തച്ചുപറ്റു തൃതീയല്ലെന്ന നാരാധാരാപ്പു കണ്ണ് അവർക്കും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് താൻ സന്ദേഹിക്കുന്നു. കൈവല്യവനവനിരം ഒരു തമിഴ്പ്രബന്ധത്തിൽനിന്നും വിവർത്തനംചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു് അതിൽതന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ സഹാരണസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു തൃതീയാണു് “തത്പരാധാരായപലം.” അതും തമിഴിൽനിന്നു് ഉപാദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ

താണ്. ഇതു റണ്ടും കരാളിന്റെ തുടികളിംബന്നുതോന്നുണ്ട്. ഗമ്മാവസാനത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് കാണുന്നു.

“വിദ്യപ്രഖ്യാതിക്യം ശ്രീനാരാധാചാര്യവർജ്ജനം
അഭൈപ്രതസ്വർസപമാം കൈവല്യനവനിൽം
വിദ്യാനന്ദത്തോളവുമജളി വിദ്യഹാവ്യ—
മുക്തിചും പ്രാപിച്ചോക്ഷേഷം തിരിപ്പിച്ചുനോട്ടം
നിറയിലെഴുന്നള്ളിയകളിച്ചെല്ലായാലെ
വിദ്യമേദ്യക്രതനായ സുഗ്രീമാത്താബാചാര്യവർജ്ജനം
എന്നുവിദ്യാനന്ദവും ചമരണ പൂരിച്ചോക്ഷ
വിദ്യാത്മാനാത്മമാം കൈവല്യനവനിൽം
സഞ്ജനക്രപക്കങ്ങൾ കേവലമേവം മഹാന്ന—
നിജങ്ങന്തതിനെ ചെറിം പാണ്ഡിത്യമില്ലെങ്കിലും.”

ഗമ്മാവസാനസ്ഥാനത്തിന്നുണ്ടായിച്ചീട്ടിട്ടുള്ള ദ്രോക്കങ്ങളുടെ
കൂട്ടത്തിൽ,

“സാനന്ദത്രപം സകലപ്രഖ്യാദം
ആനദിലാനാത്മപാരിജാതം
മനപ്പുപത്രേഷ രവിസപ്തത്രപം
പ്രണാശമി കൂദാശത്തുമാരുചാദം.”

എന്നാൽ ദ്രോക്കവും കാണുന്നു. (ആരാമവിലാസം പ്രസ്തു “1100—2—ഓപ്പതിപ്പ്”) ഇതിൽനിന്നും താൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതു് വിദ്യാനന്ദമന വിഷയപ്രതിപാദനംവരെ കൈവല്യനവനിൽം. ശ്രീനാരാധാചാര്യവർജ്ജനം സ്വരിപ്പിച്ചുനുപയോഗിച്ചേഷം ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു എന്നും അതാന്തരം മറ്ററാഹാളു ഉറക്കത്തിൽ സ്വന്ധം കാണിച്ചതന്നുണ്ടിച്ചു് അവശിഷ്ടഭാഗം ശ്രീകാരാബാചാര്യവർജ്ജനം ഉപയോഗിച്ചു പൂർത്തിയാക്കിയെന്നും അഞ്ചുക്കു മുഴുവനാക്കി എന്നുണ്ട്. “വിദ്യമേദ്യക്രതൻ” എന്നതിന്റെ അത്മം മനസ്സിലാക്കിയില്ല. വല്ല അപചാരംവും ആയിരിക്കുമെന്നു തൊന്നുന്നു. ഇവിടെ ശ്രീമാത്താബാചാര്യവർജ്ജനം എന്നു പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നതു് സ്വരൂപാരം

അണംനെന്തുത്തപ്പുറിയല്ലേയോ എന്ന് സംശയിക്കണ്ടി
യിരിക്കുന്നു. അന്നവന്നുഡ്രോക്കത്തിൽ എഴുത്തപ്പുറെന് സൗതിച്ച
കാണകയാൽ ശത്രു ഉശരിതിനു തുടക്കം അവകാശമുണ്ടാകുന്നു.
എൻ്റെ ഉശരിം ഭ്രംബണക്കിൽ, സുരൂനാരാധാരാചാര്യം “തുണ്ട്
തെച്ചുമാരുപ്പാദം” പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു⁹
ഒള്ളപേരും റണ്ടാംതന്നെ എന്ന് മറൊറാത്തത്തിനും മാറ്റുണ്ട്.
പുക്കു അണ്ണനെ തന്നീരയാവണമെന്നു നീർബന്ധമല്ലെന്നു.

എത്തെങ്കിലും ചിറക്കൾഹാമാനും കൊല്ലും 729-ാമാണാ
ണുനു കാണാനുസ്ഥിതിക്കും¹⁰ എഴുത്തപ്പുറെൻ്റെ ജീവിതകാലം
അതിനു സമീപിച്ചിരിക്കുന്നുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുയിരിക്കുന്നു.
കടയാളമുള്ള തൃപ്പുമെന്നവൻ എന്ന കവി,

“സുരൂനാരാധാരാചാരുപ്പാനേതവാസീപ്രമാരിൽ
പേരായിരുത്തിലേറും പേരിയന്നിട്ടും ശ്രീമാൻ”

എന്ന സ്വപ്രഗ്രാഹിതന്നുറി പറയുന്നതും ഹരിനാമക്കിത്തന്നത്തിൽ
ശ്രീനിലക്ഷ്മീഗ്രാഹിന്നുറിയുള്ള പരാമർശവും മരിക്കായാൽ
മാക്കി 750-നും 825-നും മദ്ദേശ്യാധിരിക്കുന്നും എഴുത്തപ്പുറെൻ്റെ
കാലഘട്ടമുന്നു¹¹ മി: പണികൾ നിന്ന് യിക്കുന്നു. തൃപ്പുമെന്നവൻെൻ്റെ
വാക്യമവലംബിച്ച സുരൂനാരാധാരാകാലം 9-ാം ശതകത്തിനു
മുമ്പാകയില്ലെന്നു¹² മി: പണികൾ വാദിക്കുന്നു. അതു ശരിയാണെന്നു
കിൽ ചിറക്കൾ ഗ്രാമംദ്രോക്കത്തിൽ കല്പിസംഖ്യാണുള്ള
വിചാരം അന്നാസ്വഭാവായിവരുണ്ടും. അഡ്യൂത്തരാമാധവാം കീഴി
പൂഢിക്കും. കൈക്കെയുള്ളതും ഗ്രാമങ്ങൾ പലതു പരിശോധിച്ചു നോക്കി
യത്തിൽ അതിപ്രാചീനങ്ങളായിക്കുന്നുതു തീവ്രവന്നതപെരുളും രാജ
കീയഗ്രാമരാലയയിൽ ഉള്ള റണ്ട് താളിയേബലഗ്രാമങ്ങളാകുന്നു.
അതിനെലാം¹³ ഉത്തരരാമാധവാസഹിതവും മറേറു¹⁴ ഉത്തരരാമാ
ധവാസഹിതവും ആകുന്നു. ആദ്യത്തെ ഗ്രാമത്തിൽ ഉത്തരരാമാധവ
ഞാവസാനഭാഗത്തും 613 എന്നും 913 എന്നും വായിക്കാവുന്ന
ക്രാംതിൽ തുലാമാസം 18-ാം ബുധവാരവും പുഞ്ചപക്ഷസമ്പൂർ

മിയും തീരവോണവും തുടിയ ടിവസം അതു⁹ എഴുതിത്തീര്ത്തായി കണ്ണം. തൊന്നും എൻ്റർ സഹായമായം വളരെ ഭൂമിച്ചു. “വണ്ണി മുട്ടത്തു¹⁰ ഇരവിപറവു വടക്കമനെ മടത്തിനു¹¹ പടിഞ്ഞാറെനെ മടത്തി ലീറിക്കിടത്തും” എന്നും അതിൽ കാണുന്ന. 613 ആശണക്കിൽ എഴുത്തച്ചൻ ജീവിതകാലത്തെപ്പറ്റി ഇതേവരെ പറയുമ്പോൾ കൂദാശ അഭിപ്രായങ്ങൾ പാടേ പൊടിഞ്ഞപോകിമണ്ണോ എന്നു വിചാരിച്ചു അശാന്തമായ ചില ചിന്തകളും ഉണ്ടാക്കാതിരുന്നീല്ല. ശാശ്വതനെയിരിക്കുന്ന യുദ്ധകാണ്ഡാവസാനഭാഗമൊന്നു പറിശോധിക്കണമെന്നതോന്നാക്കിയതിൽ അതു¹² കൊല്ലും 870-ാമാണ്ടു¹³ പുശ്യകമാസം 22-ാം-ബൃംഗാഴ്ചയും മകയിരിവും അപരവക്ഷത്തു പ്രതിയിയും തുടിയ ടിവസം പകർത്തി എഴുതിത്തീര്ത്തെന്നും കൈപ്പുടക്കാൻ മരച്ചിയിൽ ഉണ്ടാക്കേതയാണെന്നും കാണപ്പെട്ടു. അക്കണ്ണപരാ ഉപയോഗിക്കാതെ ഇത് വിവരം അക്കാരത്തിൽത്തന്നു എഴുതിയിട്ടുള്ളതാകയാൽ ആ കാര്യത്തിൽ സന്ദേഹത്തിനു സ്ഥാനമില്ല. ഇതുയും കഴിഞ്ഞപ്പോരി ഉത്തരകാണ്ഡാവസാനത്തിൽ കണ്ണതു¹⁴ 613 ആയിരിക്കണമെന്നുള്ള ഉണ്ടാം ക്രമം ശീമിലീഡ് വിചു. ടിവാൻ ബഹുമുക്ക് സ്വാമിക്കണ്ണപീഠി അവർകളാൽ വിരചിതമായ പണ്ഡിതപട്ടിക നോക്കിയതിൽ 913-ാമാണ്ടു തുലം മാസം 18-ാം-ബൃംഗവരവും ചൂള്ളപക്ഷത്തു സ്ഥാപിയില്ല. ഉത്രാട ദിനം ആശണനുകണ്ട തീരവോണമെന്നും ഉത്രാടമെന്നുള്ളൂ സപ്തപ്പു വ്യത്യാസത്തെപ്പറ്റി ഗണ്ണിച്ചുനോക്കിയതിൽ അനു¹⁵ ഉത്രാടം 10 മണിവരേയോമന്നേറോ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളവെന്നും പിന്നു തീരവോണം തുടങ്ങി എന്നും, ഗണ്ണിതജ്ഞൻ പറയുന്നു. ആകപ്പാടെ 613 എന്ന വിചാരിച്ചു¹⁶ 913 ആയി കലാശിച്ചു. നീങ്ങത്തരകാണ്ഡമായ മനോ ഗ്രന്ഥം ഒരു മീനമാസത്തിൽ എഴുതിയതാണും. തീരത്തിയില്ല. ആണ്ടു¹⁷ 925-എന്നും 625-എന്നും വായിക്കാമെന്നും അതു കണ്ടിട്ടുള്ളവർ തഞ്ചിൽ തക്കം നടക്കന്നതെയുള്ളൂ. എൻ്റർ ദേഖിക്കു¹⁸ 925 തന്നെയായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. മറ്റൊരു വിവരങ്ങൾ ഒന്നും അതിലില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആദ്യപ്രസ്താവനത്തിലെ

സദേശവം പരിഹരിച്ചതിനുപകരിച്ചതുപോലെ എഴുതിത്തീർക്കുന്ന കൊല്ലം പരിശൈളിക്കുന്നതിനും യാതൊക്കെ മാർഗ്ഗവുമുണ്ട്. ആകുള്ളടക്കി ഈ ഉപജണങ്ങളുടെ ഫലം കൊല്ലം 870-ാമാണ്ടേണ്ടുമുന്നു തന്നെ തെക്കൻദിക്കുകളിൽ അല്പ്പാത്മരാമാധാരത്തിനു പ്രചാരം ഇണ്ടായി എന്നാണ്. വെട്ടത്തുനാട്ടുവച്ചോ അമർവാ അനുലപ്പും വച്ചോ രഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉത്തരക്കണ്ണത്തിൽ കുഷിനാ തിരുവിതാംകൂർവരു വ്യാപിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതല്ലെല്ലാ. ഒരു നൂറ്റാറിനുപുറും കൊല്ലംകുട്ടാതെ പ്രസ്തുതത്തിൽ കുഷിനാ ഗണ്യതയും പ്രചാരവും ലക്ഷ്യിക്കിക്കുവെള്ളുന്ന വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം 729-ാമാണ്ടു സമീപിച്ചു് എഴുത്തുമുൻ ജീവിച്ചിരിക്കാമെന്നുള്ളതിൽ അപാകമൊന്നുമുണ്ട്. പക്ഷേ തൃപ്പൂമേനുവന്നുരുവും കരകരംപോലെ ഇവിടെ തടയ്ക്കില്ലെന്ന പറയാവുന്നതുമല്ല. ഒരുപക്ഷേ സുരൂനാരാധാന്മാർ പലതണ്ണായിരിക്കുമോ? അമവാ തൃപ്പൂമേനുവന്നുരുവും ജനവർഷം 940 എന്ന നിശ്ചിതകായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഭ്രമില്ലെന്നവരുമോ? ഇങ്ങനെയുള്ള ശക്തപാർശ്വം തുറന്നതനെ കിടക്കുന്നു. പഴയ തളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് അവയിൽനിന്നും ലക്കിക്കാവുന്ന പ്രകാരം ഈ വിഷയത്തിൽ സദേശവഹരമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു രാജകീയഗ്രന്ഥരാലയ്ക്കിൽതന്നെ പടയിൽ “വേണ്ടാരാധാന്മാൻ” അതായതു് അനുലപ്പുംരാജാവു് എന്ന പേര് വെട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു അല്പ്പാത്മരാമാധാരത്താണും മുന്നൊരിക്കൽ ഇങ്ങനീ അന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടണ്ടു്. അതു പഴയ മലയാണ്മായക്കരത്തിലുായിരുന്നതിനാൽ വായിച്ചുനോക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ലിപിജ്ഞങ്ങളാരു കാണിച്ചു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമം ചെയ്തു മലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആ ഗ്രന്ഥം ഒരു കണ്ണാൽക്കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചുചെയ്തു അപേക്ഷകൾ ഉപേക്ഷി തണ്ട്രാധായില്ലെങ്കിലും ഉപേഷ്യർപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. അതിൽനിന്നും വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം വഴിയേ പ്രകാരിപ്പിച്ചുരക്കാണും.

ഹരിനാമകീർത്തനത്തിലെ “ആശീരണ്ടുള്ളം”വിശേഷ കാൽം കിടക്കുന്നതെയുള്ളിട്ട്. അതു മഹാഭാവും ആരാഖണനും അനേപണ്ഡിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരള സാഹിത്യപരിത്രനയിൽ നീലകളുന്നാമയേയും പല പ്രഖ്യാതങ്ങളിടെ പ്രസ്താവകൾ ദാരി പ്രതിക്രിയയായി കാണുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു “മാതംഗലീല” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു കത്താവും ഒരു നീലകളുണ്ടാണ്. “ഇതി നീലകളുള്ളതായോ മാതംഗലിലായോ പാബ്ലും പടലും” എന്നും കാതിൽ കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കും അതു കാൽംത്തിൽ സന്ദേഹമില്ല. അതുപോലെ “മനഷ്യാലയചന്ദ്രിക”യിലും ഒരു നീലകളും പ്രസ്താവം കാണുന്നു.

“ആശീരണ്ടുള്ള സഭാഗ്രയനീലകളു—
പ്രേമപ്രകർഷനിലയഃ സകലാഭീവദ്യഃ
ആശീരണ്ടുള്ള തന്ത്രാഭ്യാസാജാം ആശാം
കാമപ്രദോ ഇയതി മതമതംഗജാസ്യഃ”

എന്ന ഭ്രംഗം നോക്കുക. “ചെല്ലുർനാമേഡയം, തൈക്കലാസ നാമേഡയം.” ഇത്യാദികളിടെ കത്താവായി കൊല്ലും 740—766 ഇം ആണ്ടുകളിൽ കാവ്യവ്യവസായത്തിൽ വ്യാപരിച്ചിരുന്ന ഒരു നീലകളുണ്ടു് കാൽം ആശാൻ പണികൾ എടുത്തപരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ നീലകളുണ്ടാണെന്നതെന്നും ദിനമേ എന്ന വിചാരംമിരിക്കുന്നു. ചെല്ലുർനാമേഡയം, തൈക്കലാസനാമോ, ഒരു ഇവയുടെ റഹയിതാഭായ നീലകളുണ്ടാണ് എഴുത്തച്ചന്നാൽ ഹരിനാമകീർത്തനയിൽ മുരിവായി സുരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടുനിന്നും അതുകൊണ്ടു തുണ്ടുതു മുരിവാക്കുന്ന കാലം 750-ന് മുമ്പാവാൻ തന്മില്ലെന്നും പണിക്കരവർക്കും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു.

അതിനെന്നു സാധുതപം നിരസിക്കുന്നതിനു നീലകളുപട്ടിക തയിൽ ഉഡിപ്പെട്ടുന്ന മരറായ മരറാണെന്നു സംഗതി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നഘിപ്രവാഹത്തിനടക്കിയിൽ ആണ്ടുകൂടിക്കുന്ന പാറക്കെട്ടുപോലെ കാലഗതിയിൽ അപൃത്യക്ഷതയെ പ്രാപിച്ചു ഒരു പാണിയിത്യുള്ളടക്കമാണ് താനിവിടെ പ്രവേശിപ്പിക്കാവാൻ തുട

ക്കുന്ന നീലക്കുളൻ. തീരവന്നുപുറത്തു സംസ്കൃതഗമ്പുസി ഉടികരണാല്പുക്കുന്നായ സാംബവർദ്ദിവശാസ്ത്രികളുടെയും അദ്ദേഹ ഞതിന്റെ സഹായനായ മഹോപാദ്യാധൻ പത്മനാഭപീഠിൽ അവർകളുടെയും സൈജിന്യുക്കാണ്ട്⁹ തന്ത്രസംഗ്രഹം എന്നം അതും ടെറിയലാപ്പുമെന്നും റണ്ട് സംസ്കൃതഗമ്പുരാണം പരിശോധിക്കുവാനിടയാണി. ആയും ടെറിയലാപ്പുകാരൻ കണ്ണാരവെള്ളുപ്പുന്നായ ഒരു നീലക്കുളാണെന്നും അതിൽ സ്വപ്നംഖായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ഭാഷ്യത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വപ്രമാണി “ഈതി ശ്രീകണ്ഠഗ്രാമജേന, ശാസ്ത്രഗാത്രണാദ്രപ്ലായനേന, ഭാട്ടന, കേരളസർഗ്ഗാമഗ്രഹണേന, ശ്രീശ്രേതാരണ്യന്നാമ പരമേപ്ര രക്ഷണാനിധിക്രമാന്തരവിഗ്രഹണ, ജാതവേദിപ്പുഞ്ചന, ശക രാഗജേന, ജാതവേദാമാരുഡലന, ഓല്ലണിക്കനിമ്മാപകപരമേ ശ്രേപചതു ശ്രീഭാമാദരാത്രജ്യാതിഖാമയനേന, റവിത ആത്ത വേദാന്തശാസ്ത്രണാ, സുഖുപദാന്യസംഖായന നീലക്കുളൻ, സോമസ്താ” എന്ന പരിശ്രിതിരിക്കുക്കാണ്ട്¹⁰ അദ്ദേഹം തുക്കണ്ണി യുർ ഗ്രാമത്തിലാണ്¹¹ ഇനിപ്പുത്തനും സോമയാജിയായിരുന്നുനും ജ്യാതിഖം, മീരാംസാ, വേദാന്തം ഇത്യാദി ശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭ്യ സിച്ചിരുന്നുനും വ്യക്തിശാക്കിനും. പിരോധം ആയും ടെറിയലാപ്പു ത്തിൽ “ഇതിഽം പ്രമദ്ദേ വയസ്യുവ വർത്തമാനേന മയാ പ്രിതിയ വയസി സ്വാമിതേന കൈപ്പീതികിനാ ആദ്യേയുന കാരിതം, അതു കേപ്പാണവിദ്യുക്തയഃ പുനരസ്ത്വദനജേന ശൈരാഘവ്യൻ തർസ മീപേ അധ്യാപകത്തു വർത്തമാനേന തന്നെ പ്രതിപാദിതാഃ തസ്യാധ്യത്പാത സ്പാതന്ത്ര്യാച്ച്¹² തതു വ്യാപാരങ്ങു നിർവ്വത്തഃ. തസ്മീൻ സപർശതേ പുനരത എവ മയാ അദ്യുപ്രവയസാ അണാതാഃ യുക്തിഃ പ്രതിപാദയിതും ഭാസ്ത്രാദിഭിരന്ധ്യമാ വ്യാവ്യാതാനാം കമ്മാണ്യപി പ്രതിപാദയിതും ധമാകമണ്വിഭേദ വ്യാവ്യാനം ആരബ്ദം¹³” എന്ന കാണന സ്ഥിതിക്കും പ്രസ്തുതാപ്പുന്നായും അവയും തന്റെ ചെരുപ്പുത്തിൽ നീലക്കുണ്ണസോമയംജി ആധ്യാത്മായ കൈപ്പീതകിരുക്കുകാണ്ട്¹⁴ ചെയ്തിപ്പിച്ച എന്നും, ടി കൈപ്പീതകിക്കു

സമീപത്തിക്കൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന തന്റെ അനാജൻ രേക്കറ്റ് പിലതട്ട യുക്തികൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടിരുന്നും ടീയാൻറെ മരണശ്രദ്ധം താൻ വയ്യോധികന്നായിരിക്കും, വീണ്ടും ഭാസ്യം മാത്രം പരിശോധനാത്മം വ്യാവ്യാനം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും സിലബഹാക്കും. ഇവിടെ ആധ്യാത്മിക കൗൺസിൽക്കി എന്ന പറയുന്നതു് ആഴ്വാദേവരി തന്റെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്.

“ഇതി കൗൺസിൽക്കി അട്ടപാ

നേതൃത്വാർധാധികാരി പ്രഭു

മഹ്യം നൃവേദയത്തിനെന്നു

തന്ത്രവോ പ്രത്യുപൂർവ്വം”

എന്നുള്ള ഒപ്പോക്കം നോക്കുക. ഈ നീലക്കൂസോമയാജിയുടെ തുതിയാണു് തന്ത്രസംഗ്രഹം എന്നു് “അത ഏതുവോക്കതും മാത്രം തന്ത്രസംഗ്രഹം” എന്നു് ആയുംടെയിലാപ്യത്തിലുള്ള ഭാഗം വിശദിക്കാൻ രിക്കുന്നു. തന്ത്രസംഗ്രഹത്തിന്റെ രചനാകാലം നിന്നും കുറവായിരുന്നു.

‘ഹേ വിശ്വോ നിഹിതം കുർഖിസ്സും

ഇഗത്പരുവ കാരണേ’

എന്ന ആരംഭപ്പോക്കത്തിലെ ആദ്യം അംഗമാം ഗ്രന്ഥം തുടങ്ങിയ പ്രിവസിതയും,

“ലക്ഷ്മീശനിഹിതയ്യാനെന—

രിഷ്ടം സവൈപ്പർഹി ലഭ്യരേ”

എന്ന അവസാന പദ്ധതിയിലെ ആദ്യപാഠം ഗ്രന്ഥസംപ്ലീഡിവനു തെരുവും കലിഡിനസംവ്യക്തിജാണു്. “‘ലക്ഷ്മീശനിഹിതയ്യാനെന’ രിത്യുക്കിരിസംവ്യായാ സമാപ്തിസമയഃ ‘ശാഹ്രൂണശ്വ ദർഹിതേ’” എന്ന വ്യാവ്യാതാവു പറയുന്നതു് പ്രസ്താവയോഗ്യമാക്കും. ലക്ഷ്മീശനിയാഥിപാഠംകൊണ്ടു കലിഡിവഷം 4602 മേടം 1-ാംഡി- വെള്ളിയാഴ്ച ഗ്രന്ഥം സമാപ്തമായി എന്നും “ഹേ വിശ്വോ” ഇത്യാഥി കൊണ്ടു് ശാഖുഡിവസം മുമ്പു് ശാതായതു് എന്നായറാഴ്ചയാണു് ഗ്രന്ഥം ആരംഭിച്ചതെന്നും കാണാവുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു്

കൊല്ലുവഹം 676—അമാഖാണം^o തന്റെസംഗ്രഹത്തിൻറെ നിംഫിൽ യേറ്റ സിഡിക്കേന്നു. അതിൻറെ കരംബാവായ നീലക്കുഞ്ചോമ യാജ്ഞിയാണു് എഴുത്തെല്ലും മുക്കാംബായ ശ്രീ നീലക്കുഞ്ചൻ എന്ന വിചാരിക്കേന്നതിനു വളരെ നൃഥയങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പ്രസ്തുത നീലക്കുഞ്ചോമയാജി തുക്കണ്ണിയുടുകൂടി ഗ്രാമക്കാരന്മാരു്. അദ്ദേഹം ആഴുവാണേവരി തന്റുകളുടെ സഹാവാസിയും ഇപ്പറേഷ്യാവുമായി കുറഞ്ഞു. എഴുത്തെല്ലും തുക്കണ്ണിയുടുകൂടാരന്മാരുണ്ടു് അഴുവാണേവരി മനുക്കൾ ഇടപെട്ടിരുന്നും എന്നും ഇനുതന്നെ സ്വാശ്വമായിട്ടുണ്ടെല്ലോ. ചെപ്പുംഗാമോദയകരംബാവായ നീലക്കുഞ്ചൻ മികവാദം കൊച്ചും രാജാക്കന്നാജാട്ടെ ആന്ത്രാധ്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു് എഴുത്തെല്ലും മുക്കാംബാവായിരിക്കുവാൻ ഇടക്കാണു നില്പു. ആരുടെടിയകരംബാവായ നീലക്കുഞ്ചോമയാജി അതി പ്രാധാന്യമായ ഒരു ജോതിസ്ത്രാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങായിരുന്നു എന്നും പറ ഞയവെല്ലോ. അദ്ദേഹവും എഴുത്തെല്ലും മഹാശ്രദ്ധിപ്പിച്ചു നിന്നും സമാനപ്പോയായ പിതാപുത്രസന്ധ്യമായി തെററിശരിച്ചു പിന്തുംലത്തു് എഴുത്തെല്ലും അപ്പും ജൈതരിപ്പി കനായ ഒരു നന്ദിയിരിയാണുന്നു് ഒരു ശൈത്യിച്ചുരുത്തെല്ലാം കൂടുമെന്നും തൊന്തും വിചംരിക്കേന്നു.

നീലക്കുഞ്ചോമയാജി തന്റെസംഗ്രഹം നിംഫിച്ചതു് 676—അമാഖാണം കാണുന്നതിനാൽ എഴുത്തെല്ലും കാലം 700—അമാഖിട്ടുണ്ടോളുണ്ടു് “നാകസ്യാന്തനസൗഖ്യം” എന്നതു കലിഡിന സുചനയാണുന്നും വിചാരിക്കേണ്ണിയിരിക്കേന്നു. ആരുടെടിയ ഭാഷ്യം അച്ചിരേണ്ട പ്രകാശിതമാക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിൻറെ വൈശിഷ്ട്യത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെയോന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായി കില്ലു.

ജീവചരിത്രവിഷയത്തിൽ എഴുത്തെല്ലും മികവാദം അപ്പ ത്യക്തനാക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഗ്രഹസ്ഥാഗ്രമം സപ്തീകരിച്ചിരുന്നേനു എന്ന നിശ്ചയമില്ല. ചീനതാരതം മകളുടെ അല്പ്പാപ്പാത്തിനു രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണുന്നും ശക്രന്ദരഭത്തെല്ലും അവർകളിൽ മരി

കണക്കവേണ്ടിയാണെന്ന നാർഡായണപ്പുണിക്കരവർകളും ഭീമ
മായി പൂർണ്ണമാക്കണം. അദ്ദേഹം വളരെ വിശ്വസ്യവാരം
ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും വിശ്വസിച്ചുപോയെന്ന്. അതിനുള്ള ലക്ഷ്യ
ങ്ങൾ സംശയാതീതങ്ങളല്ല. മഹാക്ഷേത്രങ്ങളുടെ പറയുന്ന
തീർത്ഥത്തിൽ,

“കാഗറിയും റാമേരപരം ശ്രീരംഗം കുംഭകോണം

കാമാക്ഷി ഗയാ പുത്രഫോതമം ഗോകർണ്ണവും

“കാളഹസ്തിയും കമലാലയം ചീംബരം

വ്യാളേഞ്ഞപരം ശീവപേത്രൻ തുകാരിയുങ്ങം”

എന്ന ചിന്താരത്നത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു
പോലെ ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്യിക്കുന്ന തിരിച്ചുവരുന്നുാണ്,

1. “മിമിലേരപരതനയേ സതി സരിതാംപതിമീതു കാണം
മലയും പദ്ധതിസാനവാടിടത്തിങ്ങിയ ചീറയും
പിള്ളത്തപ്പുണമിയല്ലും ഇന്തുതപ്പാചവുമകലു—
നമലേരപരമിത ജാനകി രാഖുന്നായക ശരണം.
2. കലശോത്തവമുനിവാസവുമീതു ക്ഷേണിഞ്ചയുരാ—
മതണാചലമയണാധരിതൃതമാലയുമിതകാണം
കമലാശ്രീതമണിരംഗവുമതീപുണ്യമിതമലേ
മൺകാംവനപ്പുരമിക്കിത രാഘവനായക ശരണം.
3. ചട്ടലായതനയനേ വർത്തിക്കവകിടഗീം കാണം—
കതിപുണ്യമിതമലേ പുനരീതു ദണ്ഡകവിപിനം
വടപ്പത്വകവിലസപ്പരതടിനിതകനികടെ
മമ വാസകടിയുമിങ്ങനെ രാഘവനായക ശരണം.

ഇങ്ങനെ ഇപ്പത്തുനാലുപ്പത്തുത്തിൽ ദേഹവള്ളുന്നചെയ്തിരിക്കുന്നു.
ഇവയിക്കുന്ന ദേഹപരിപ്പയമന്മാനകിരുന്നതിനുമുഖ്യായി ചീ
ന്താരത്നവും ഇപ്പത്തുനാലുപ്പത്നവും എഴുത്തച്ചൻ കൂതികളാ
ണെന്ന സ്ഥാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചിന്താരത്നത്തെ എഴുത
ച്ചേന്നാട് നിവൃത്തിയും സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ തോന്നുന്നീല്ല. കന്നാ

മതു^० മനുപ്രശ്നത്തെ കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തൃട്ടത്തിൽ സ്വന്നം ചേരുവാലയ
ഞജീവനാരി, കവി എഴുത്തച്ചനായിക്കേനകിൽ, വസ്തുതം പറയാ
തിരികെമന്യായിക്കേനാ? രണ്ടാമതു^०,

“വിപ്രകാരംപ്രാരോധം വരത്തീട്ടവരെക്കൊ—
ഞഞ്ചകപ്പമായ കമ്മം ചെയ്തിപ്പിക്കുന്ന കേപ്പിൽ
ഉക്കതിയും പ്രതിഗ്രഹം വസ്തുവും ഭാന്തപഴം
പ്രത്യേകമവർക്കിലാംശമന്തനനാലവ
തുപ്പിവന്നിട്ടമാരു കൊട്ടത്തീടുന്ന പണ്യം
വല്ലിച്ചു മുക്കി ലഭിക്കുന്നമന്നിച്ചുയോടെ.
മുക്കതിലാനെനകരുത്തിപരനാം ഗവാന്ത—
നാംതുളിരിക്കലിക്കുന്നതിനിയാതെ
പുതിയേംവന്നാരാലേ ചെയ്തുപ്പേട്ടോരു കമ്മ—
ശൈക്കതികൊണ്ടുനിക്കു സായുജ്യമായിരിപ്പോരു
മുക്കതിയേ ലഭിക്കുന്നമന്ന ചീന്തിക്കും മുഖ—
ചീന്തനാരാജഭാനാനിക്കരക്കഡയിക്കാരികളപ്പേണ്ടു”

എന്ന ചീന്താരത്നത്തിൽക്കാണുന്ന ഭാഗം അംഗീകാരപ്രസിദ്ധാന്ത
ഘടിപ്പുകാരം നിരംകേഷപമാണുന്നകിലും എഴുത്തച്ചൻ അനുത
പ്രകടകിരിച്ചിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണഭക്തിയോട് നിരപ്പായിരിക്കു
നാഡോ? ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വിമാരിച്ചു ചീന്താരത്ന
തതിന്റെ കർത്തൃത്വത്തെപ്പറ്റി താൻ ചീന്താക്കലനാകുന്നു. ഇങ്ങ
പത്രംനാലുപ്പേതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എഴുത്തച്ചൻ കർത്തൃ
ത്വത്തെ പണിക്കരവർക്കും നിരസിക്കുന്നു. ശ്രീമാൻ എന്നും^०.
പരമേശപരമ്പരവർക്കരക്കും ആ അഭിപ്രായംതന്നെയെന്നാറിയുന്നു.
മീ: പണിക്കരുടെ അഭിപ്രായത്തിനും ആധാരമായി അദ്ദേഹം
കയറ്റനാതു^०ഇങ്കപത്രംനാലുപ്പേതകത്താവും^०പുന്നത്തിന്റെ രാമാധന
ചന്ദ്രവിനെ സാധ്യതീക്കമായി ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന ധാരണ
യാണു^०. സാധ്യതീക്കമായിട്ടുള്ളുകുിലും രാമാധനചന്ദ്ര ഇങ്കപത്രം
നാലുപ്പേതത്തിൽ വളരെ ഭാഗത്തു ബിംബിതമായിട്ടുണ്ടുള്ള
തിനു തക്കമല്ലെ. അന്തിമഭാഗത്തു പ്രായങ്ങൾ ഇം കവി രാഖ്യവംശ

തന്ത്യാസം ശരണീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ ഉദ്ദീകരിക്കുവാൻ എത്രാസം പ്രശ്നാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാം.

1. വിമലഗ്രണകീഴ്ത്ത് മമ ജനനിമാരോ—

ടിരി ബത വിശ്വേഷിച്ചവരോട് പറഞ്ഞീ—

ട്ടിരയുതഗർഭം മമ പതിനിംശേക്കം

തമപി വചനീയം പരപ്പുക്കൾ വിശ്വേഷം. (24 പുത്തം)

സ്വീകരിക്കുന്ന സ്വീകരിക്കുന്ന

വിജ്ഞാപയ പ്രാപിതമാലപ്രണാമം

പ്രജാനിശേകം മധീ വത്തമാനം

സുന്നാരന്നയ്യായത ചച്ചത്സേതി. (രഘു)

2. മമ വചനവേദോരവനിപതിതനോ—

ടിരു പരക നീതാനന്ധനിൽ വിശ്രൂതം

അഹിതവചനാന്മാം കളക്കംകലയോഗ്യം

ആതസ്ത്വരമനോ പരപ്പുക്കൾ വിശ്വേഷം. (24 പുത്തം)

വാച്യസ്ത്രയാ മദ്പചനാൽ സർജാ

വഹനാ വിശ്രൂതാമപി അൽ സമക്ഷം

മാം ലോകവാദഗ്രവണാദഹാസീഃ

ക്ലസ്യ കീം തക്ക സദ്ഗം ആതസ്യ? (രഘു)

3. സാഹം തപഃ സൂത്രനിവിഷ്ടദശി—

ആദ്യപം പ്രസൂതേശ്വരിതും യതിശ്വേ

ഭ്രയോ യമം മേ ജനനാന്തരേപി

തപമേവ ഭർത്താ ന ച വിപ്രയോഗഃ. (രഘു)

പ്രസവമത്രതീന്താൽ വരദനാട് രമിപ്പാൻ

പെരിക്കൈ തപംചെമ്പയ്ക്കുന്ന മുതിരുന്നേൻ

ക്രക്കരി പിരിഞ്ഞുകുടക്കത്തിനു കൈവം

വരമരക്കൈവേണം പരപ്പുക്കൾ വിശ്വേഷം. (24 പുത്തം)

4. റൂപസ്യ വണ്ണാഗ്രഹപാലനം യൽ
സ ഏവ ധക്കേം മനനാ പ്രണിതഃ
നിർവാസിതാപ്രൈവമതസ്തപയാഹം
തപസപിസാമാന്യമപക്ഷണിയാ.

(രംബ)

കിരളകേട്ട കിളിത്തതിനേതുമെ
പരഞ്ചമലീപ്പ നമക്ക സ്ത്രീപിച്ചും
നവപതിക്ക വണ്ണാഗ്രഹപാലനം

വിഹിതമായിട്ട് നാരാധാരാ നംബോ

(24 പുത്തം)

ഈ പദ്യത്തിൽ “പണ്ണാഗ്രഹിതപാലനം” എന്ന കാണ്ണനു
പാഠം സ്വാഴുമെ ചുമ്പുമാക്കുന്നു.

5. തമേതി തസ്യാഃ പ്രതിഗ്രഹ്യ വാഹം
രാഹാനജേ ദ്രശ്ചിപ്പമം വ്യതിരേ
സാ മക്തകജ്ഞാം വ്യസനാതിഭാരം—

ചുമ്രം വിശാ കുരരീവ ഭ്രയഃ.

(രംബ)

ചരണപല്ലിവം ക്രമ്പിട്ട ലക്ഷ്മണൻ

മരമരിക്കപോയു് മെല്ലു മരണതപ്പോൾ

അരരിയ സീതയ്ക്കണായോ ചുംബക്കേ

പരിയാമോ ശീവ നാരാധാരാനംബോ

(24 പുത്തം)

“കരരിപോലെ കരയുന്ന സീതേടു” എന്ന തുടങ്ങുന്ന
പദ്യവും നോക്കുക.

6. റൂതം മയുരാഃ കിസുമാനി പുക്ഷാ
ദർഭാനപാതാൻ വിജയപ്രർഹരിണ്യഃ

തസ്യ പ്രപന്നാ സമ്ഭ്രാവലാവ—

മത്യുനമാസിദ്ധിതം വനേപി

(രംബ)

തകനികരമുള്ളതു മലർന്നിര

മിവത്രണാശം ദ്വാടിതയു മരിണ്ണിക്കാം

നടനംചെയ്തില കേക്കിക്കം സീതേടു

ചുരിതംകേട്ടിട്ട് നാരാധാരാ നംബോ

(24 പുത്തം)

ഇംഗ്ലീഷ് പല ഉഭയർഖനങ്ങൾ പിന്നീടുള്ള ഭാഗത്തുനിന്നു രഖിക്കാവുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ഇങ്പത്തുനാലുപ്പത്തിഒന്ന് രഹിവംശദ്വൈക്കമലാൽ അനുപ്രാണിത്തമലാണ്. ഇതു കൂടാതെ മറ്റൊരു പല ടിക്കകളിൽനിന്നും ചരായകൾ സ്പീകരിച്ചു് ഇങ്പത്തുനാലുപ്പത്തിൽ ഫ്രേഡോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ആ കാരണം കോണാം അതു് എഴുത്തച്ചൻ കുതിയല്ലെന്ന പറയാമെന്നുതോന്നു നില്പി. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അബ്സ്യൂതമരാമാധാരന്തരിലും ശാന്തിലാജാകവികളിൽ സംസ്കൃതകവികളിൽ അനുശയ ഞങ്ങൾക്കും ഫ്രേഡോഗിച്ചുകാണുന്നുമിതിക്കു് അതിന്റെ കർത്തൃത്വം മാറിനിന്നുമ്യിക്കേണ്ടിവരും. തനിക്കു അചിക്കായും സംഗതമായി തോന്നുകയും ചെയ്യുന്ന പരകവിതാഗ്രഹണം ആത്മ സ്വാത്മകരിക്കുന്നതിൽ എഴുത്തച്ചൻ വീഴ്വനല്ലു. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിലും ഇവ നായം കാണുന്നുണ്ടോ. എത്രാനും ഉഭയർഖനങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. “വായുവേഗത്തെപ്പേറുലം തട്ടത്തുനിത്തംപോലെ”

ഇവിടെ

“ന പാദപോസ്തുലന്തരക്തി റംഹഃ

ഗീലോച്ചയേ മുർച്ചതി മനക്കസ്യ”

എന്ന രഹിവംശപദ്യപ്രചാരം സംക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

2. “പന്നർപ്പിച്ചുമായോരംഗ്രലിയെന്നാകിലും

ചരിന്നമാക്കണ,മെന്നു ജീവനെ രക്ഷിക്കാവു”

“ക്യാജേം ചുഡ്യും പ്രിയോപ്യാസി—

ദംഗ്രലിവോരഗക്ഷതാ”

എന്ന രഹിവംശദ്വൈകാലിപ്പസ്സും ഇവിടെ സ്പുഷ്ടമാക്കുന്നു. ഇതുതന്നെ ഉദ്ദോഗപദ്ധതിൽ,

“ദച്ചുമായിരു വിരൽ പാസ്പിനാലെന്നാകിലോ

പെട്ടുന്ന വിരൽതന്നെ ചേരാക്കുന്നതും വരും”

എന്ന ത്രുപ്പാന്തരത്തിൽ കംണ്ണും. -

3. “അകാള്യവിന്താ സമകാല ഏവ
പ്രാചീനവാദവാദയർഹം പുരസ്കാർ
ഞാന്തിരത്വത്വപ്രാധാന്യം
പ്രത്യാദിദശാവിന്ത്യം വിനേതാ.”

എന്ന പ്രസ്തുതിയോകം കാത്തവീം ദാനിക്കണ്ണാല്പട്ടത്തിൽ,
“എണ്ണാനമായദിക്കിലേബാത്തനയക്കുത്തിൻ
സംഗമഭാക്തിലപ്പോളിവന്നു മന്ത്രിൽ കാണാം.
വാമാദിപ്പാളിം ചക്രചാപാളികളിം
കൈക്കൊണ്ടു കുതാനന്നാടിത്തിയഭാഷാരപ്പോൾ.”

എൻ° തജ്ജിമമെയ്യപ്പട്ടിരിക്കുന്നു.

4. “പുണ്യമില്ലാത ആദായക്കരിക്കുന്ന ഗ്രഹം-
തന്നിലെങ്ങുമെഴുന്നളളകയില്ലവോ
നിന്നും ദിവ്യജനങ്ങളുൽക്കാണ്ട
യന്നുനേന്നെന്നെന്ന ഞാനിനമന്നേ ഇനേ.”

ഈതിൽ,

- “ഗ്രഹാനവൈപ്പതം പ്രണയാദിപ്പീപ്പവോ
ഭവന്തി നാപുണ്യത്താം മനീഷിനും”

എന്ന മാഹദ്വൈക്കതാല്ലെങ്കിലും സ്ഥിരത്വകാണനു. ഇതുപോലെ
ഈല്ലാത്തരംമായണ്ണത്തിലും പല പരക്കീയപ്പായകരം തട്ടിയീട്
ണ്ണുന്ന തെളിയിക്കാം. മായാസംസ്കൃതാം, അതുകൊണ്ടോ, ഇതുപെ
ത്തനാലുപുത്തത്തിന്നു കർത്തുതപ്പത്തെ ‘നിരസിക്കവും ഞാസംവു
ലത്തായ കാരണമല്ലെ. എന്നു ദുഷ്ടിയിൽ കുറേതീടി പ്രഖ്യാപിക്കു
മുക്കാകരവും ആയി കാണപ്പെട്ടുന്ന കാരണം മറ്റാന്നാക്കനു.
ഈതു, എഴുതപ്പെട്ടുന്ന സഹജമായ ഗൈരവത്തിനു പകരം പ്രമു
ഖപ്പീക്കിയും ലാഘവാവഹങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ ചിലടക്കു
കാണമാനുണ്ടാക്കുന്നു. വിവക്ഷിതത്തെ വിശദമാക്കുവാൻ ഒരു ഒരു
രാഖ്യാദിഭരിക്കാം. ആഖ്യരംഗത്തിൽ രാവണനും ശ്രീരാമനോടു പറ
യുന്നു:—

“എന്തെന്തെന്തൊ റാലവാ, നീലുനീ—
പ്ലേറോത്തച്ചക്കുന്ന നീ താടക്കാരേ?
കണ്ണത്തിലുടെ കടന്നിടമിപ്പോ—
ക്കുള്ള ചപ്പുഹാസം വരേ രാമനാമ.”

ഈതു കേട്ട്⁹ ലക്ഷ്മണൻ പറയുന്ന മരഹട്ടി,

“ഉഞ്ചെങ്ങളുപോയി പുരാ ബാലിതന്നോ—
ടേരുക്കുന്നാഗരത്തെന്തൊ റാവഞ്ചാ കേരാ;
വാൽക്കരൽ കീടക്കംപ്രകാരങ്ങളോര്ത്താ—
ലോകാന്മാക്കുന്ന ശ്രീരാമരാമ.

നേരിട്ടാണ്ടതിട്ട പോർച്ചേയ്യുംഡാരം
ഭാരങ്ങളെക്കാണ്ടുപോയെങ്കിൽ നീൻറെ
വീത്തും ശ്രദ്ധത്തും * കൊള്ളുന്ന കള്ളം
ഉരുത്തുപോയുന്നില്ല ശ്രീരാമരാമ.”

ഈ വിശദമുള്ള യുദ്ധസംരംഭ ഭാഷയും എക്കുദശം അടുക്കിമെകളിലെ
പോക്കംവിളിയോടുള്ളനിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ എവംവിധമായ
ഗ്രാമീണാശംശാം. എഴുത്തുകൂട്ടുന്ന യുദ്ധവണ്ണനകളിൽ കണ്ണിട്ടുള്ള
തായിട്ടോക്കുന്നില്ല “എടാ” എന്ന പദംതന്നെ എഴുത്തുകൂട്ടുന്ന
പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി മുതാനുന്നില്ല. പ്രസ്തുതാവലുകളിൽ
അല്പാതൊമരാധികാരിന്റെ ഭിന്നത നോക്കുക.

“നീൻക്കം ഒശാനന്നൻ കോപിച്ച ചൊല്ലിനാൻ
ലക്ഷ്മണൻതന്നോട് നന്ന നീയെതുയും.
രക്ഷിച്ചവാര വിഭേദാനന്തപ്രാം
രക്ഷിക്കിൽ നന്ന നീനെപ്പുറാക്കിനും
ശക്തിവരക്കുത കണ്ണാലുമിന്നാര
ശക്തനാക്കിംഭവാൻ വന്നധിക്കവേലിതും.”

ഇതിലെ ഭാഷയും എത്ര സമജംസമായിരിക്കുന്നു!

* കൊള്ളുന്ന = കൊള്ളിംബന്നയിൽന്ന ഏന്നതിന്റെ സ്ഥിരപിഡ്യുത്തം.

മന്യാദരിയാട്ടസരീച്ചേരം

പണ്ണിതനായ ഒരോസ്യനും ചൊല്ലിനാൻ”

എന്നോ യുദ്ധകാണ്ഡത്തിൽ കാണന്നതുകൊണ്ട് രാവണനെ കേവലം പാരമരഹായിട്ടുള്ളതുപോലെ സകല്ലിച്ചിട്ടില്ലെന്നോ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രതിനിധിക്കുന്നതെങ്കാണ്ടോ ഇങ്ങപ്രത്തനാലുപുത്രത്തിൽ കാണന്നതുപോലെ എഴുതുപോലെ മുകുതപ്രലാപം ചെയ്തിട്ടിട്ടുള്ളെന്നു പറിച്ചാരിക്കുന്നു. ഇതുയോ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടോ ഇങ്ങപ്രത്തനാലുപുത്രത്തിനു കാവുംഗംഭേയാനമില്ലെന്നുവരുന്നതല്ല. അതുവോ വേരാങ്ക കാര്യം. ഇങ്ങപ്രത്തനാലുപുത്രം പുന്നത്തിന്റെ തുതിയാണുന്നോ ശ്രീമാൻ പണ്ടിക്കുക്കുള്ള അഭിപ്രായം അങ്കം രാവസ്യമയിലിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും അംഗരീകരിക്കുന്നതിനു പ്രഖ്യാസമാണുന്ന പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നത്.

“കൂടുന്ന ഭാഗിയെന്ന് പിണ്ഡകർത്താവായതു”

ଶୁଣୁଙ୍କ ଗତିବିଷୟରେ କାହାରେ କିମ୍ବା

എന്ന ശാന്തിപര്വതത്തിൽ കാണുന്ന ഭാഗം എഴുത്തെല്ലാം സ്വന്തം
കൂടിയാണുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കേരളത്തില്ലോതെ പരം റൈറ്റ്
ഭാഗിക്കുന്ന പിണ്ഡം ചുരുക്കാത്തു് മുളകുടുക്ക ഇട
യില്ലോ പുതുപൊതുസ്ഥാനങ്ങളാണോ് ഭാവവുവസ്ഥയോ
പിണ്ഡംവസ്ഥയുമെന്നുള്ള ആചാരം എഴുത്തെല്ലാം ഗവിച്ചിട്ടും
നാതായി തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് വിചാരിക്കേണ്ടതു് അദ്ദേഹം
കേവലം കേരളീയനായിരുന്ന എന്നം അഭ്യവാ ഭേദമാണു
ബാധാ ചെയ്തിരുന്നതെന്നായും ശാഖമായ പരിമയം സന്ധാ
രിക്കുന്നതുക്കവിധിയം പരാമ്രബ്ദാസം ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നാണു.

എഴുത്തെല്ലാം സമ്പാദ്യനിപുണം പരമക്ഷതയോം അധികമായി വുമായിക്കൊന്നാളുള്ളതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ നിറുത്തുക ശ്രദ്ധവായപന്നികളും കൂടിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിനും അല്ലെങ്കിൽ മദ്ദൂസക്തിയിൽക്കൊണ്ടു

യിങ്ങനൊയി ചീലൻ പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ആ ശപാവാദത്തിണ്ണിൽ ആസ്സും കേവലം വികലമാക്കുന്നു. കണ്ണപർവാരം ദൈതിൽ പ്രമദ്ധച്ചുക്കിക്കും അസംഗതമെന്ന്' തോന്നാവുന്ന വിധത്തിൽ ചെള്ളിരിക്കുന്ന ശിവസ്ത്രം രണ്ടും 'സുവപാനമോദലഹരി' എന്ന പ്രയോഗവുമാണ്' ചീല കഷിപ്രദേശിക്കും ഇതിലേക്കും ആശു യിക്കുന്ന ലാഞ്ചരന്നാഡം. ഭ്രാണപർവാവസാനത്തിൽ ശതക ദ്രീയം എന്നും ശിവപരമായ ഒരു ഭാഗമുള്ളതിനെന്നതുടന്നും കണ്ണപർവം റച്ചിതമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും' ആരംഭത്തിൽ പറമരിവയ്യാനത്തിനു നല്ല ഉപചരത്തിയുള്ളതാക്കുന്നു. ലഹരിശ്രദ്ധ തത്തിനു സംസ്കൃതത്തിൽ കാളിം അധിവാ തിരു എന്നാണത്മം. സൗഖ്യലും അരുതലവഹരി, ക്രാനിലും അധിവാലവഹരി ഇത്യാണി പ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കുക. സുവപാനമോദലഹരി എന്നിട്ടും ആ അത്മത്തിലാണ് ലഹരിശ്രദ്ധം പ്രയുക്തമായിരിക്കുന്നതും. അല്ലെങ്കിൽ ലഹരിപ്രാഥമം എന്ന സാധാരണ പറയാറുള്ളതിലെ മംഭനാ ത്മത്തിലല്ല. ആ സ്ഥിതിക്കും പ്രസ്തുത ഭാഗങ്ങളെ ആലംബമാക്കി മേൽപ്പറഞ്ഞതത്തരമാരപ്പും സാധുകരിക്കുവുന്നതല്ല.

പ്രീതിയവണ്ണം

‘എഴുത്തച്ചൻറ കൃതികൾ എവ’ എന്ന വിചാരത്തിൽ ഭാരത ദേശയും അല്പ്പാത്മരാമാധാനത്തേയും ഹരിനാമകിന്തഗതേയും പററി യാതൊഴി തക്കവുമുള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ല. ദേവിമാഹാത്മ്യം വായിച്ചുട്ട് വളരെനാശ കഴിഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് അതിനേപ്പറ്റി സാന്നിവിടെ കൂൺ പറയുന്നില്ല. ഉത്തരരാമാധാനം കിളിപ്പാട്ട് കിഞ്ഞിനാമ്പിയായുടെ കൃതിയാണെന്നു ഭാഷാചരിത്രകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അങ്ങനെന്നും അതെഴുത്തച്ചൻറ കൃതിയായി റിക്കണമെന്നും സാൻ പുരപ്പട്ടവിച്ചു അഭിപ്രായത്തോട് യോജിക്കാതെ അതു ആരു ആരുക്കുന്നും കൃതിയാണെന്നും നിശ്ചിയമായി കിട്ടുവാൻ നില്കുവാൻ മില്ലുന്നു ശ്രീമാൻ പണിക്കൻ പായുന്നു. റീവപുരാണം എഴുത്ത ച്ചൻറ കൃതിയെന്നുള്ള ധാരണയെ സാൻ നിരസിച്ചു. അതു ചോലെ ഭാഗവതത്തിനെന്നും കാഞ്ഞത്തിലും ചുങ്കളിയപക്ഷം ഭരമം ശ്രൂതിഗീതാല്പ്പായം തുടങ്ങിയ ഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചുകൂടിലും എഴുത്തച്ചൻറ കർത്തൃപത്രത്തെ സാൻ എതിരുത്തു. അതിൽ ശ്രീവ പുരാണത്തിനേപ്പറ്റി ശ്രീമാൻ പരമേശ്വരായും എന്നെന്നു അഭിപ്രായത്തോട് യോജിക്കുന്നണ്ണെന്നു കാണുന്നു. മി: പണിക്കരം ആശ്രാദിപ്രായത്തെത്തന്നും അംഗീകരിക്കുന്നു. ഭാഗവതപക്ഷത്തിൽ അഭ്രാഹം എന്നിക്കു ശ്രൂതിപക്ഷമായി നിർക്കുന്നു. ചീറ്റതാരതം, കൈവല്യനവനീതം, ഇക്കവത്തുനാലുപ്പത്തം ഇവയുടേയും ശ്രൂഹമാണ്യപ്രാണത്തിനേരും കാഞ്ഞം മനുതന്നു പറയപ്പെട്ടു. ഇക്കവത്തുനാലുപ്പത്തെത്തപ്പറ്റി എന്നെന്നു ധാരണ മി: പണിക്കരുടെ അഭിപ്രായം കണ്ണഭരണം പുരാഡരിശ്രാധയന്മാരിൽ സാൻ ഉപേ

ക്ഷീകരിയാണ് ചെയ്യുന്നതനു സസംഗതാപം സങ്കരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ അതുപോലെ ഉത്തരവാഹിനാദത്തും ഭാഗവതത്തേതും പറി സ്വാഭിപ്രായത്യാഗത്തിന് തൊന്തർ സന്നദ്ധനല്ല. ഉത്തര രാമധനുത്തപ്പറി എനിക്കുള്ള വാദങ്ങൾ കണ്ണുനമ്പിയാരെ കാലികരിച്ചു രചിച്ച പ്രഖ്യാതിലാണ് തൊന്തർ അദ്ദേഹം പ്രസി ലുഡികരിച്ചതു. അതു കണ്ണുനമ്പിയാകട കൃതിയല്ലെന്ന സ്ഥാപിക്കാനും പ്രസ്തുത വാദങ്ങൾക്ക് പ്രാബല്യമുണ്ടായതോ തന്റെ എനിക്കു കൃതാത്മതയില്ലെന്നു. ഉത്തരവാഹിനാം എഴുത്തച്ചൻറെ കൃതിയാശനനാളുതിനു ടി വാദങ്ങൾ മതിയാകയില്ലെന്നു മി: പണികൾ പറയുന്നു. ഈ തക്കത്തിലേക്കു തന്നിലിത്തം പ്രത്യാഗ മിക്കണ്ണിയിരിക്കുന്നു. ഓല്പുന്നർമ്മരാമാധവാം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ഇപ്പത്തുനാലുപുത്രം, ഇങ്ങനെ എഴുത്തച്ചൻറെ കൃതികളുടെ ധരിച്ചിരുന്നവയിലുള്ള ഏതാനും വരകുള്ളം ചരായകളും ഉത്തരവാഹി നാത്തിൽ കണ്ണുകട്ടുന്നതു എക്കക്കർത്തുക്കരയെ സാധിക്കുവാൻ ഒരു വാദമായി തൊന്തർ പ്രയോഗിച്ചു. മറ്റൊരിലും തൊന്തർ പറഞ്ഞതിങ്ങനു. അതിൽ സാദൃശ്യപ്രക്ഷൃതായ വാദത്തെ അഭിരി വീകരിച്ചു ദി: പണികൾ പറയുന്നു:—“ഉത്തരവാഹിനാത്തിനും ഭാഗവതം, ഇപ്പത്തുനാലുപുത്രം, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഉള്ള ചില ആശയസാദൃശ്യങ്ങളുള്ളടി അദ്ദേഹം (അതായതു പി. കെ. നാരായണപീഠം) മൃണികാണിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പത്തുനാലുപുത്രം എഴുത്തച്ചൻറെ കൃതിയല്ലെന്നു അനുസരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഭാഗവതം രാമാനജകൃതിയല്ലെന്ന സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മി: പി. കെ. നാരായണപീഠുതന്നെ ശ്രമിച്ചുകണക്കയുംചെയ്യുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇപ്പത്തുനാലുപുത്രം ഒരു കൈലിവായി സ്വപ്നികരിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു. ഓല്പുന്നർമ്മരാമാധവാം തത്തിലേയും ഉത്തരവാഹിനാത്തിലേയും സാദൃശ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാപിക്കുന്നതും അവ രണ്ടും ഒരാളിടെ കൃതിയാശനനു പറയുന്ന പക്ഷം അതേമാതിരിയിലുള്ള സാദൃശ്യങ്ങളെത്തന്നെന്ന അടിസ്ഥാപിക്കുന്നതും ഭാഗവതവും എഴുത്തച്ചൻറെ കൃതിയാശനനു വാദി

കേണ്ടേ? ആ വിഷയത്തിൽ മി: പി. കെ. നാരായണപിള്ളായും സമ്മതം കാണുന്നമില്ലല്ലോ.” ഭാഗവതത്തെപ്പറ്റി എൻ്റെ അഭിപ്രായം എന്നും ചോക്കെട്ട്. അതു° എഴുത്തെഴുക്കേൻറെ കുതിയാണുന്ന വിശ്രദിപ്പിക്കുന്ന തീർത്ഥിലാണല്ലോ മി: പണിക്കൻ. എൻ്റെ യുക്തിവെവകല്യം സ്ഥാപിക്കാനാണെങ്കിൽ മി: പണിക്കർ പറയുന്നതു പത്രാജ്ഞാനത്തെനാ. പക്ഷേ ഉദ്യമം വാസ്തവഗ്രഹണത്തിനാണല്ലോ. അതുഡിനാദ്ദേഹം, ഒരേ മുഖ്യത്തിയേതെന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിമിത്തം ഭിന്നകർത്തൃക്കമ്പളായ പ്രഖ്യാപനങ്ങളിലും സംഖ്യാവുന്നതാണോ. പക്ഷേ അപഹരണരേഖയുള്ളൂ” അവകാശമീല്ലുകിൽ ഒരേ വാക്യം അഭിന്നത്രപമായി രണ്ട് കുതികളും കണ്ണാൽ രണ്ടും ഒരേ കവിയുടെ കുതികളെന്ന അനാമാനത്തിനു പ്രഖ്യാപിച്ചു ലക്ഷ്യമല്ലേയോ? അധ്യാത്മരാമാധാരത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഉത്തരവാദാധാരത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഭാഗവതത്തിലും ദാക്ഷാഭ്യാസം കംണിച്ചുതന്നാൽ ഭാഗവതത്തിൻ്റെ കർത്തൃത്വപത്തിൽ എന്നുകൊള്ളു രേഖയെ അതുമാത്രം ദൂരീകരിക്കാം. വിശേഷിച്ചു° ശ്രൂതിഗ്രീതാല്പൂര്വം തുടങ്ങിയുള്ള ഭാഗത്തു° അത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ കിരു ആരോക്കിലും കാണിച്ചുതന്നാൽ എഴുത്തെഴുക്കെന്നുപറ്റി എൻ്റെ മതിപ്പു ഭേദപ്പെട്ടതി അവിടവും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ കുതിയാണുന്ന വിശ്രദിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. അതുകൊണ്ടു° ഒരോവാക്യത്തിൻ്റെ പഴനിപുന്നം ഒരു ലക്ഷ്യമാണുന്നതെന്ന നിംഫ് വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നു. ഉത്തരവാദാധാരത്തിൽ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രഖ്യാപനം കണ്ണാട്ടിപ്പുണിക്കുന്നതെ ഉത്തരവാദാധാരത്തിൽ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളോ മി: പണിക്കർ പറയുന്നു. ആ അഭിപ്രായം സ്വപ്രതിഷ്ഠമാണുന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം മി: പണിക്കർ അനുമോദിതവ്യനാക്കുന്നു. അഭിനവമായ ഇതുപജ്ഞാനം അനേക വിചാരവിമീകരിക്കുന്നു. പഴക്ഷേ അതുകൊണ്ടു° അതു° എഴുത്തെഴുക്കേൻറെ കുതിയാകയില്ലോ മി: പണിക്കർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നതു സ്വീകാര്യമല്ല. കണ്ണാട്ടേൻറെ കുതികളെ എഴുത്തെഴുകുന്ന അല്പാത്മരാമാധാരത്തിലും ചില ടീക്കരിൽ അനുസരിച്ചി

ക്രണ്ടന നില്പിവാദമായി തെളിയിക്കാം. കണ്ണറ്റപ്പണിക്കരം എഴുത്തച്ചൻ സമകാലികനാരാധികാർ എന്നും എഴുത്തച്ചൻ പുരുഷവിയായ കണ്ണറ്റപ്പണിക്കരെ പല മഹത്തേ ഇല്ലോ ഉപജീവിച്ചിട്ടണണും പരമാത്മത്തിന്റെ ദർശാവേദ്യ മായ ഒരു ആപാനതരകാക്കാൻ. കണ്ണറ്റരാമാധികാർ ഉത്തരകാണ്ഡം, വാളുകിരാമാധികാർ ഉത്തരകാണ്ഡത്തിന്റെ വിവർത്തമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉത്തരരാമാധികാന്നിക്കിത്തിയിൽ ഒപ്പക്കു വാളുകിരാമാധികാവും എഴുത്തച്ചൻ രാധിച്ചിരിക്കാം. എങ്കിലും കണ്ണറ്റന്റെ ചരടാനോ എഴുത്തച്ചൻ പ്രധാനമായി പിടിച്ചു കാണാനും. പറഞ്ഞത്തിനെ സമർപ്പിക്കാം ചീല ഉഭാവര സംബന്ധം ഉല്ലരിക്കാം. സീതയെ കാട്ടിൽ വിട്ടിട്ടു മടങ്ങിവന്ന ഫേശം രാമലക്ഷ്മാനായെട സംഭാഷണത്തിൽ,

“അർദ്ധരവാൽ വഴിയവലമെള്ളിയ—
തീവ സുവേന പറഞ്ഞതരനാഴിക
നീതിയിൽ നാനാഭിക്ഷകരുതോടും
നീനാവയന്നവരെന്നിയിൽനാൽ
വേദമോഴിയെ പറഞ്ഞതാരോവഴി
ഗതരാവത്രപോതി ബാന്ധവസുതമം—
രാദിക്കളോടിത്തമായു് കാണാട്ട—
നവരവർ പോവതോരോവഴി മുട്ടം”

എന്ന കണ്ണറ്റന്റെ ഉത്തരകാണ്ഡത്തിൽ കാണാനു. അതേ മഹത്തേ എഴുത്തച്ചൻ,

“പാനമനാർ പെരുവഴിയവലംതന്നിൽ വന്ന
താന്തരാധികന്നടക്കം ചീരിഞ്ഞേപോകുംപോലെ
ജനകൻ ജനനിയും നൃനാഭരൂധന—
മാനവാസരം കൈകൈണംപിക്കുന്ന ചീലദിനും
മുവ്യദേശത്തോടവർ ചെയ്തിട്ടും കമ്മണ്ണംക്കു
തക്കവാരോരോവഴി പിരിഞ്ഞേപോയിട്ടേം”
എന്ന പറയുന്നു. ഈ ഭാഗത്തു വാളുകി പറയുന്നതും,

“സവേঁ ക്ഷയാന്താ നിചയം പതനാന്താഃ സമുച്ചോറയാഃ
സംയോഗാ വിപ്രയോഗാന്താ മരണാന്തം ച ജീവിതം
തസ്മാൽ എത്രേഷ്ട ഭാരേഷ്ട മിത്രേഷ്ട ച ധനേഷ്ട ച
നാതിപ്രസംഗഃ കർത്തവ്യം വിപ്രയോഗാ ഹിതൈത്തംയും”
എന്നാക്കന്ന.

ഇവിടെ പെങ്ങവഴിയവല്ലതിന്റെ ഉപര കണ്ണറുന്നിൽ
നിന്നും, ധനത്തിന്റെ അക്കഷണം വാല്ലീകിയിൽനിന്നും സപീക
രിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാമപരിത്യ
ക്തയായ സീതയുടെ വിചാരവന്നുനാഴിൽ വാല്ലീകി:

“കിം ന പാപം കൃതം പൂർണ്ണം കോ വാ ഭാരേവിയോജിതഃ
യാഹം ഗ്രൂഖസമാച്ചാരാ ത്യക്താ ഗ്രപതിനാ സതീ”

താൽസ്ഥാനത്തിൽ കണ്ണറുന്ന്:

“കാരാതേ നോൻ പണ്ഡതിപാപമുടൻ
ചെങ്ക്കുന്നൊ പുനരീതു വക്കവാൻ
ഭാരാദീകളുാട് വേദപെട്ടതു സ—
ഭാ പലരെകുംവേദിപ്പിച്ചേനോ
വിരാധിപനാമെൻ ഭർത്താവു
വിവേകമൊഴിഞ്ഞനൊക്കളുവാരൈ—
നോരേ ഗതിയാഗ്രഹമതിൽ നോ—
നാകംകൂടാതെ വാഴുവേന്നും?”

ശാതേല്ലടത്തിൽ എഴുത്തപ്പുന്ന്:

“നോൻ മുന്നമനേകമാനപ്പര ദുഃഖിപ്പിച്ചു
കാമ്യഭാരണംളുാട് വേദപെട്ടതതിന്റെല്ലം
നോനിപ്പോളുന്നവീച്ചിടന്നതിനിമേലിൽ
ഭീനതപരമതുകാലം ഭജിച്ചിട്ടുകവേണ്ണം?”

ഗ്രൂഖസമാരയായി സതിയായിരിക്കുന്ന എന്നു ഉപേ
ക്ഷിമുത്തു വിചാരിച്ചാൽ നോൻ പൂർജ്ജമത്തിൽ പാപംചെങ്കി
ട്ടേണ്ടോ, വല്ലവരേയും ഭാര്യയിൽനിന്നു വേദപെട്ടതതിയിട്ടേണ്ടോ,
എന്ന വാല്ലീകിയുടെ സീത വിചാരിക്കുന്നു. ആ അതശയം ഭേദി

യായി കണ്ണറൂനിൽ വന്നില്ല. അന്നവരും പദ്ധതിചേരുത്^o ആരും വളരെ നേപ്പിച്ചതായും പറയേണ്ടിയിരിക്കും. എഴുത്തെല്ലിൽ സിതിജ്ഞ പാപഗ്രാഹയെയില്ല. പക്ഷേ മനു വളരെ ആളുകളെ ഭാത്യാവിധ്യാഗ്രഥവേപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ” ടി സിത തീച്ചപ്പേട്ടതുണ്ട്. ആ കന്ത്യമം ഇപ്പോൾ അന്നവേഡിക്കയും ഗണനം ഇനി അതു^o എത്ര അന്നവേഡിക്കേണ്ടിയിരിക്കുമെന്നുമാണോ വിചാരിതി. ദേവേന്റെ ഘൃതനെ വധിക്കുന്നില്ലിൽ ബുദ്ധ ഹത്യാപാപമുണ്ടായി. അതു തിങ്കന്നതിനു^o അശ്രദ്ധമേധം കഴിച്ചു. ശാഖക്കു ദേവേന്റെ വിട്ടുഴിഞ്ഞ ബ്രഹ്മഹത്യ സപ്തമേനാലായി വിഭാഗിക്കപ്പെട്ട നാലിടത്തായി വാസസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു. അതിനെപ്പറ്റി വാളീകി,

“എക്കനാംഗ്രഹ വസ്ത്യാമി പുണ്ണ്ണഭാസു നദീഷ്ട വൈ ചതുരോ വാഷ്ടികാൻ മാസാൻ ദപ്പാള്ളി കാമചാരിണി ഭ്രംജാമഹിം സവൃകാലം എക്കനാംഗ്രഹ സർവഭാ വസിഷ്യാമി ന സദേഹഃ സത്യേന്നെതൽ ബ്രഹ്മി വഃ യോധമംഗസംത്രതിയോ മേ സ്രീഷ്ട യദവാശാലിഷ്ടു ത്രിരാത്രം ദപ്പചുണ്ണാസു വസിഷ്യേ ദപ്പാഖതിനി ഹന്താരോ ബ്രഹ്മണാൻ യേ തു മുഖംപുറ്റമലുഷകാൻ താംശുത്രത്രേമ്മന ഭാഗേന സംഗ്രഹിഷ്യേ സുരംഗഃ”

അതിനെല്ലിൽ സ്ഥാനത്തു കണ്ണറൂന്:

“നീനു മഹാ പാപമിതമരേന്റനിധ്യാഗത്താലേ വിപ്രരെ വധചെയ്യുന്നവരിൽ തങ്ങാികളിലു— മല്ലാമിതമൊടക്കാനിതുടൻ ജലമതില്ലോ.”

ആ ഐട്ടിൽ എഴുത്തെല്ല:

“നാരികരാ രജസപ ചയാദിരിക്കുന്നിടത്തു. നീരിലേ നംഡയിലും ബ്രഹ്മലാതകകളും ചുത സന്തതം പൊതതീടുന നരകളും പാതകം നാലിടത്തും പക്കത്തു നഛ്വീടിനാൻ.”

ഇവിടെ എഴുത്തപ്പൻ ഏറിയതുടം വാല്ലീകിയെന്നാണ് പിന്തുടരുന്നത്. പങ്കു ചുതകളിക്കാറിൽ ബുഹമഹത്യയും വാസ്തവണ്ണനുള്ളതും വാല്ലീകിയെന്നെലാ കണ്ണറുന്നെലാ കാണാതെ തായ ഒരു ഗ്രന്ഥനാമധ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ പ്രായണ്ണ കണ്ണറുന്നേയും ചിലപ്പോൾ വാല്ലീകിയെയും എഴുത്തപ്പൻ അനഗ്രഹമിക്കണണ്ണെങ്കിലും, അവക്കുടെ തുതികളാൽ അടച്ചുവെം കേവലം മുംഖലിതന്റെ ചിലപ്പോൾ രണ്ടുപേരെയും വിട്ട് സ്വന്നനായക്കന്നുസരിച്ചും ചിലപ്പോൾ സംക്ഷേപിച്ചും ചിലത്തു വിസ്തരിച്ചും ഉള്ള ശത്രു കൊണ്ടും ആക്കപ്പുടെ ഉത്തരവാമായണ്ണം കീളിപ്പാട്ടും ഒരു സ്വതന്ത്രപദവിയെ പ്രാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശംഖുകന്നനാം ജംഖു കന്നനാം ജംഖുകന്നനാം വിവിധ ഭ്രംഗത്തിൽ പേരുപറഞ്ഞു കാണന്ന ഒരു മുന്നൻ തപസ്സുചെയ്തുനിന്നുമെന്നും ഒരു ബ്രഹ്മണാംബാലും അകാലമരണമുണ്ടായതായ ഒരു വിചിത്രകമാം ഉത്തരവാമായണ്ണന്തെത്തിലുണ്ടപ്പോ. തന്നുമിന്നും ശ്രീരാമൻ അവക്കു തേടി പുരപ്പെട്ട വനത്തിൽ പലത്തും അനേപണ്ഡിച്ചും ഒരവിധിത്തിൽ കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്തിനായി തപസ്സുചെയ്യുന്ന എന്നുള്ള മോദ്ദ തതിനു സ്വന്നകാമനായി തപസ്സുചെയ്യുന്ന എന്നാണ് വാല്ലീകി യുദ്ധയും കണ്ണറുന്നേരും “തുതികരിപ്പുകാരം അവൻ്റെ ഉത്തരം എഴുത്തപ്പൻ അതു മാറ്റി,

“ജംഖുകന്നനാം നാമമായോരു മുന്നനും,
സംബിഉപത്തെ ധ്യാനിച്ചാക്കും തപസ്സു മേ;
മോക്ഷം വന്നുട്ടവതിനാഗ്രഹിച്ചിട്ടിന്തംലും
സാക്ഷാൽ നിന്തിവുട്ടി നൽകണമാനു മാറ്റും”

എന്ന ചാരംത്തിരിക്കുന്നു. ¹ മഹത്തായ പെസ്സു ചെവതന്നുത്തുപാടായ പരഭാതമാവിനെ ധ്യാനിച്ചും മോക്ഷത്തല്ലരമായിട്ടും മാക്കുന്നും അംഗീകാരം കാഞ്ഞിലെപ്പുന്നം മോക്ഷസ്വിഭിക്ഷാജീവിയും യത്നം ആക്ഷം മാകാമെന്നം പ്രാണനാശദൈശ്ല്യവുമിലൈപ്പുന്നം പ്രസ്തുതമായ ഉത്തരം മുംഖപ്പിക്കുന്നു. വാല്ലീക്കും മഹാകവികളിൽനിന്നും ഭിന്നിച്ചു

മേൽപ്പുകാരമായ സ്വന്തന്മുത്തിന മുതിങ്ങവാൻ എഴുത്തച്ചുനെ
പോലെ ഒരു സ്വയംപ്രമാണല്ലാതെ തോന്നകയില്ല.

.നഗരത്തിലെ വാർത്കരം അറിഞ്ഞവനു പറയുന്നതിനു
നിയുക്തനായിരുന്ന ഭദ്രൻ സീതാപവാദമായ കണ്ണകാക്കാളം
ഉപരമിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങളും ശ്രീരാമനെ പ്രശംസിക്കുന്ന
കമ യഠിപ്പിക്കുന്നു. അതുകേട്ട് ശ്രീരാമൻ പറയുന്നു,

“എന്നതു കേട്ട് രാമചന്ദ്രനമരംചെയ്യു

നന്ന നന്നിത്തും വള്ളീക്കുന്നതു മതിമതി;

രാജസന്നിധിയിക്കൽ ദോഷങ്ങൾ മറപ്പോരോ

പുജനീയങ്ങളായ ഗ്രാന്തങ്ങൾ വള്ളിച്ചീടും

അങ്ങനെ ലോകസപ്രഭാവം പുനരൈന്നാലതു

കംഗലമല്ലു സത്യം ചൊല്ലുന്നതതു നല്ലു.

പാക്ഷിന്യോരം ഗ്രാന്തങ്ങൾ മിശ്രമായിട്ടുള്ളൂ,

ആക്ഷമേ ഗ്രാന്താലം ദോഷം കൂടാതെ വരാ.

“ചൊല്ലു നീ ദോഷമായിട്ടുള്ളതുമിനിനിയെന്നു

ചൊല്ലിയ തുപനോട് ഭ്രമിക്കുന്നതും.”

ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാഗം വാല്ലീകിയിലോ കണ്ണറൂനിലോ കാണ്ണാ
നില്ല. കർത്തവാലകംപോലെ ലോകസപ്രഭാവം കണ്ടു തത്പ
ദർശനംചെയ്യുന്ന എഴുത്തച്ചുവീണു മനോരൂപ ഇം ഭാഗത്തു വ്യക്ത
മായി പതിന്തുകാണുന്നു.

സീതയെ ഏകാക്കിനിയായി കാട്ടിൽവിട്ടു ലക്ഷ്മണൻ പി
രിഞ്ഞപോയരേഷം ജ്ഞാക്കിക്കാരണാർ ആ പുതിപ്പുതാപതാകയെ
കണ്ടു ചെന്ന വിശ്വാസികിയോട് പറയുന്ന ഭാഗം നോക്കുക:—

“പബ്ലിരനേതുരുതു ചുംബം കണ്ണത്തുലം

പുക്കിഷ്ഠം വല്ലീകളിം മാഴോക്കിനു കഷ്ടം കഷ്ടപ്പു

നഡിയുമൊഴുകാതെ നിൽക്കുന്ന ചുംബത്തുരുതു

കതിരോന്നാനുഭിഷ്ഠനിയെന്നു നിന്നിട്ടുന്നു.

പവനൻതനിക്കുമില്ലീളക്കുമെന്തേ! കഷ്ടം!

പവനാനുന്നായം വില്പന്തിൽ പുക്കിട്ടുന്നു.

പക്ഷികൾ പുക്കാറോടും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുമില്ല
രക്ഷിച്ചിട്ടുകവേണമവള്ളത്തോന്നിയോ!”

ഇതിനു സദ്വരംമായി വാല്പുകിയിലാക്കെട്ട് കണ്ണറുനിലാക്കെട്ട്
യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല. അങ്ങനെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ എഴുന്നെ
ചുന്നൻറു കവിതപം കല്പോലിതമായി കമാഗതിയുടെ കരകളെ
കവിഞ്ഞുകാണുന്നതു സവിശേഷകോമലമായിരിക്കുന്നു. ഏകാ
കിനിയായി ദയനിയയായി പരിഞ്ഞമിച്ച് സീതയുടെ നമ്മിക്കി
വിചാരിച്ചു് ലോകാനന്തരമല്ലോലനന്നു എഴുന്നെന്നൻറു അന്തി
രാത്രാവു് ജ്ഞാനികമാരവാക്കുത്തപ്പത്തിൽ ഇവിടെ ദ്രവിച്ചുകാണുന്നു.

രാമാശ്രമേധയത്തിനു വാല്പുകിസഹിതയായി വന്ന സീത
വീണ്ടും ലോകവേബാല്പുത്തിനു സത്യംചെയ്യുന്നമെന്നു് അപവാദ
ഭീകവും പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിയുമായ രാമൻ പറയുന്നു. അതിനു
നന്നാരാത്രും, രണ്ടും ഉദാഹരണത്തിനുല്ലരിക്കുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ
വാല്പുകിയിടെ വാക്കുണ്ടോ,

“സർവ്വാം സമാഗതാം ദ്രവ്യപാം സീതാ കാശായവാസിനി
അബ്രവിൽ പ്രാജീലിംഖാക്യമദ്യാദ്രവ്യിരദ്യാഫബി:-
യമാഹം രാഖവാദന്നും മനസാപിനു ചീനതയേ
തമാ ഒ മാധവിദേവി വിവരം ഭാത്രമർഹതി;
മനസാ കമ്മണാ വാചാ ത്വമാ രാമം സമർച്ചയേ
തമാ മേ മാധവിദേവി വിവരം ഭാത്രമർഹതി;
യമേതൻ സത്യദക്തം മേ വേദംമീ രാമാൻ പരം ന ച
തമാ മേ മാധവിദേവി വിവരം ഭാത്രമർഹതി.”

അതിനു കണ്ണറുന്നു,

“തപമിയലും വടവീടിയ ജാനകി
താനതിഭീനയതായു് ജനമശ്യ
അവനിയൈ നോക്കിയദ്യാഫബിയായു് നി—
നാരിക സമസ്തക്ഷേമായിതെന്നാരാഃ:
എന്നും ഭർത്താവോടല്ലാമററു—
മനസാ ചീനതിച്ചില്ലെല്ലാങ്ങവനോ—

ടൊന്നിയിരിപ്പുനാന്നാങ്കാലവു—
മണ്ണയിതെക്കിൽ വസുന്ധരയേ നീ
ഇന്ന നമ്മകവകാശം തന്നീടില്ല—
യത്പ്പോൽ വേണ്ടവ്വതെന്നുള്ള—
വന്ന മഹാസിംഹാസനഗതയായ—
വന്നീ പിളന്നവനിയുമെതിർവന്നാം.”

ഇന്നീ എഴുത്തച്ചൻ പറയുന്നത് നോക്കാം.

“പരമഗ്രാമവതിയാകിയ സീതയേപ്പോൾ
വരെന്നതെന്ന നോക്കിക്കണ്ണുന്നിൽ വാത്തവംത്ത്
വേദമെത്തുയും നീറിങ്ങുള്ള മാനസത്തോടും
മേഖിനീപുത്രി പറത്തീടിനാളുതനേരം:—
സത്യം ഞാൻ ചൊല്ലിട്ടനാതപ്പോൾ കെട്ടകൊഡിവിൻ
പുത്രമെൻ പതിനൊല്ലപേഘമുണ്ടിന്തിട്ട്
തേനാവുതനേന്നയാഴിഞ്ഞനൃപ്പയഷ്ടാരെ—
ചുത്തത്തിൽ കാക്കപ്പിംചുനില്ലേക്കും മാതാവോ ഞാൻ
സത്യമിതെക്കിൽ മമ നൽകിംകാരനാഗ്രഹം
സത്യമാതാവോ സകലാധാരഭ്രതേ! നാമേ!
തൽക്കപ്പണ സിംഹാസനഗതയായ” ഭൂമി പിള—
നീക്കുംനാംരം സീതതന്നുയുമെടുത്തുടൻ
സന്ദൂരം ദിവ്യത്രം കൈകൈണ്ട ധരാഭവീ
രതാസിംഹാസനേ വച്ചാൽ കീഴുപോട്ട പോയാം.”

ഇവിടെ അസ്ത്രജൂഡിഷ്മായ വ്യത്യാസം ഗണ്യമാക്കും. എഴുത്ത
ച്ചൻ സീതയെ അധ്യാധവിയാക്കുന്നില്ല. നേരേമറിച്ചും സീത
യുടെ ദൃശ്യി രാമനെന്നതെന്ന ലക്ഷ്മികരിക്കും; മേഖിനീപുത്രി
എന്ന ശബ്ദത്തിൽ ഭൂമിയോടുള്ള പ്രാത്മനാവകാശം സ്ഥിരപ്പി
ക്കും; ലോകസാക്ഷികളായ പതിനൊല്ലപേരെരയും സാക്ഷികൾ
വിളിക്കും. ഇതു റാറത്തിലെ ശൈത്യഭാവാക്യത്തിൽനിന്നും
കവിയുടെ ഓർക്ക്യയിൽപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല.
മറ്റു രണ്ടു കവികളിലും ഇത്തന്നെന്ന കിയ ധമഞ്ചിരാറം കാണുന്നില്ല.

“മാതാവേ” എന്നിട്ടെന്തെ സംഖ്യാധന എത്രയോ എങ്ങനെയും മാതാവേയോ! വാളുകിക്കോ, കണ്ണറുന്നോ ഇപ്പോൾ ഭദ്രവിയെ സംഖ്യാധനചെയ്യാൻ ഈ ഘട്ടത്തിൽ തോന്നാതെപോയതു് കഴുമായിപ്പോയി എന്നോ് എഴുത്തച്ചേരുന്ന മുന്നോഗം കാണബോ തോന്നാണ. ലേതുചുതയാശ സ്കീമതല്ലിക്കും മാതാവ പ്ലാതെയാരാണോ് ഗതിയുള്ളതു്?

വിദ്യുത്തക്കണ്ണം ഭായ്യായ സാലകടംകടയംതുടി മററപബ്ലൂതതക്കത്തിൽ കുഡിച്ച താമസിച്ചിരുന്നപ്പോരു സുക്കഹന്ന ഭ്രജാതനായി. രതിരിതികളിലാസക്തരായിരുന്ന മാതാപിതാക്കരാ ശീതുവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് അവിടംവിട്ട് പൊണ്ണുണ്ടെ. പാർവ്വതി പരമേശ്വരരഹാർ കട്ടി തനിയേ കിടക്കുന്നതുകണ്ട കനിഞ്ഞു് അതിന്റെപേരിൽ പ്രസാദിച്ചു്. ശ്രീപാർവതി ശീതുവിനെ എ ചുത്തു് മുലകെടുത്തു് എന്നതുടി എഴുത്തച്ചേരുന്ന പറയുന്നു. ഇതു മററ രണ്ട് തുതികളിലുമില്ലാത്ത ഒരു തുട്ടലാണോ്. ഈ വക്കാഡേഗതികരം എത്രയും രമണീയമായിരിക്കുന്ന എന്ന വിശ്വഷിച്ചു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

എഴുത്തച്ചേരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകഗഢത്തി സംക്ഷപണസാമർത്ഥ്യമാകുന്നു. അതു് ഉത്തരരാമാധനം കിളിപ്പുംട്ടിലും പലേടത്തു കാണാണാണെന്നു്. ഒരുബാഹരിന്നും ഉദരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ലക്ഷ്യത്തിനു തിരിച്ചുവന്നു് അഭിശേകഗഢശ്ശേഷം നാലുമാസക്കാലമല്ലാതെ സീതാരാമഭാരതേ ദാവത്യുഖന്യത്തിൽ സുഖാനഭവത്തിനു ശ്രദ്ധാരൂപിച്ചില്ല. ആ നാലുമാസത്തെ സുഖാവസ്ഥയെ വർണ്ണിക്കുന്നും കണ്ണറുന്ന പറയുന്നു:—

“ആനത്തുകാലമന്മാരപാടു കല്പിതപുഞ്ജരഞ്ഞാ—
യാമധികം മനോഹരമന്മാരതം മെയ്യിലേറേറു
മാനിതകേക്കികോകിലപ്പട്ട് പശാദികംനാദമെന്നും
വാർപ്പൊഴിഞ്ഞതന്നിൽനിന്നുംഈവായിവന്നവ കേട്ടിരുന്നു
മാനവവംശജാതനിരാമൻ മനവർമ്മനനീടാർ
മാനിനിയായ ജാനകിതനനാട്ടം മധുപാനസൗഖ്യം

താന്ത്രകോടിയന്നങ്ങന്നപോതിലിതംവരും ഗു—
താഡികൾക്കാണ്ടെന്ന് നാനാരിമാർ പലർ സേവചെയ്യാൻ.”

“വന്നു വസന്തസമയവും മെമ്പിലി

തന്നോട്ടുടരുന്ന റമിച്ച ശ്രദ്ധാനം

ഭോഗിന്റുഭോഗതല്ലുസ്ഥനമാഭോഗ—

ഭോഗന നാലുമാസം കഴിത്തു താം

ജാനകിപേബീക്ക ഗർഭവമഹാല—

മാനന്ദവും തശ്ശലുജ്ജകരാക്ക വല്ലിച്ച.”

ഇതുമാത്രമാണ് ആ ഭാഗത്തു് എഴുത്തച്ചൻറെ വണ്ണന. കണ്ണ
റൂഡെൻറെ പുഞ്ചരൂപയും കേക്കികോകിലഷട്‌പാഡികളും മധുപാ
നവും എല്ലാം “വസന്തസമയ”മെന്നാൽ ചീമിച്ചിൽ അടക്കം
ചെയ്യുന്നപോലെ തോന്നുന്ന. സീതൃജ്ജു് ഗർഭമുണ്ടായി. ദഹം
മല്ലും ചിന്ത്യമെന്ന ഭാവത്തിൽ ശൈനമുദ്രയും അയീനമാകയും
ചെയ്യു. ഇവിടെ സങ്കോചനം കുറേ കട്ടള്ളപോരെന്ന പറയേ
ണ്ടിയിരിക്കുന്ന.

ഉഖാംനെയുള്ള വിചാരവീചികൾ നീമിത്തം ഉത്തരവാമം
യണം കിഴിപ്പുട്ട് എഴുത്തച്ചൻറെ തുതിയെന്നതനെ ഞാൻ വിശ്വ
സിക്കുന്ന. മുൻപറഞ്ഞ 913—ലെ കൈരെയുള്ളതും ഉത്ത
രവാമായണത്തിൻറെ അവസാനത്തിൽ “അയ്യാത്മരാമായണെ
ഉമാമഹേശപരസംവാദേ ഉത്തരവാമായണേ ത്രതിയസ്സം”
എന്ന കാണ്ണന്തും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. എഴുത്തച്ചൻറെ കാല
ത്തു് കണ്ണറൂഡെൻറെ തുതികൾ ആദർശപദവിയെ ശ്രാപിച്ചിക്കുന്ന
രിഴ്മാമെന്ന തോന്നുന്ന; പക്ഷേ അതിലെ ഭാഷ അന്നത്തെ
സാഹിത്യഭാഷയിൽറ്റാനു കുറേ വിഭിന്നമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നും.
അഭാംനെയുള്ള തുതികളെ അവിടവിടെ അവലംബിച്ച് ഒരു
നവീനത്തി രഹിക്കുന്നതിൽ വല്ല സ്വപാകവും ആരോപിക്കുവാ
നണ്ണെന്ന വിചാരിക്കുന്നില്ല. കാളിഭാസൻ വാള്ളിക്കിയെ പല
വിധത്തിൽ ഉപജിവിച്ചുകാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് കാളിഭാസൻറെ
കവിതപരത അവലപിക്കാവുന്നതല്ലെല്ലാം. അതുപോലെ ഉത്തര
രാമായണം കിഴിപ്പുട്ടിലും കവിതാരസഫും എന്നാണ് വിചാ

രവിപ്പയം. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പൊരു ആ തൃതിയിൽ അവിടവിട്ട് കാണുന്ന തീളക്കം അഗ്രബുക്കാടിയിലേക്കെ തള്ളിക്കളിയത്തെ തല്ല.

ഇന്നീ നിത്രപിക്കേണ്ടെൽ “ഭാഗവതംകീഴിപ്പുംടിനേപ്പററിയാണ്”. അതിൽ എഴുത്തുപ്പേൻറു വച്ചാവിലാസമോ കവിതാഗ്രന്ഥങ്ങളാമോ മിക്കവാറും ഭർഖ്മമാണെന്നും, എങ്ങനെന്നയായാലും ശബ്ദമുണ്ടും അതിശീതാല്പൂയംതുണ്ടും ഭാഗംരാ പ്രമാദപ്രചാണമാണെന്നും അനുരോധകൾ എല്ലാം ഏതുപാടും അവരുടെ പാതയിൽ എന്നും അവരുടെ പാതയിൽ എല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായത്തെ വാണികാനുഭവിച്ചു അവർക്കും ഒരു തരമില്ലെന്നും പരേതനായ രാമനുണ്ടിത്താനവർക്കും പ്രസിദ്ധികരിച്ചു ഭാഗവതത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ എന്നും അഭിപ്രായം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായത്തെ വാണികാനുഭവിച്ചു അവർക്കും ഒരു പരേതനായ പത്രാധിപർ രാമതുണ്ടുപോലും അവർക്കും ഒരു ലേവണം എഴുതി. പക്ഷേ പ്രതിഗ്രൂതമായ ലേവനപരവര അന്താ ടുട്ടടി വിച്ഛിന്മായിപ്പോലും. ഇപ്പോൾ നാരാധാപുണികരു പർക്കും എന്നും വാദങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു് എന്നോടു വിശ്വാജിച്ചിരിക്കുന്നു. പണികൾ അവർക്കളേപ്പോലെ പാണ്യത്തുമുള്ള ഒരു നിത്രപക്കും അഭിപ്രായം അനാരഥാനിയമല്ല. “കലിം സഭാജയന്ത്യായുഃ” എന്നതിനു് “കലികാലത്തു്” കലിസഭയെ അജയിച്ചിട്ടിട്ടില്ല” എന്നും “പദംപി യുവതിം ഭിക്ഷുന്ന് സൗഖ്യത്തോം പവീമപി” എന്നിടത്തു രവിശ്രദ്ധിണ്ണും “ദ്രോച്ചു്”,

“ഭിക്ഷ നാരിയെ സ്വർഖിക്കുകയെത്തുപോലെനാ—

ലക്കനിഷ്ഠഗത്തും സ്വർഖിച്ചുകുന്നാലും”

ഇത്യാദിയായും തജജ്ഞിമച്ചയ്ക്കിരിക്കുന്നതു് പ്രമാണത്തിനു രണ്ടു മക്കടക്കാഡാഹരണംഡായി നൊൻ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. ഇതുരണ്ടും വലിയ പ്രമാണങ്ങളും തന്നെ എന്നുദ്ദേശം സമർത്തിക്കുന്നു. പക്ഷേ പ്രസ്തുതപ്രമാണങ്ങളുടെ കണ്ണാരത്തുനെ ടി. തജജ്ഞിമകും സാധുവായിരിക്കുമെന്നുദ്ദേശം വാദിക്കുന്നു. ഈ വാദം *. ചാര

* ചങ്കക്കുസപ്രതിഭ=ചുററിവക്കു വിയത്തിൽ - in a circle

ക്രാപ്പത്തിലാണോനും ആദരഹാന്തി തുടാതെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുതാഗംഭീരു തജ്ജമിയാണോനും അവിയുന്നതുതന്നു മുലം ലഭ്യമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണും. ശ്രീയരീയപാംനന്നു റിച്ചു ദിവുദിവിച്ചുതു മുലമല്ലെങ്കിൽ ഇതു തജ്ജമിയാക്കണമെന്നു തന്നെയില്ല. അങ്ങനെന്നായായാൽ ആക്കഷിപ്തമായ ഭാഗങ്ങൾ റക്ഷ പ്രേക്ഷമെന്നുള്ളതിനു തക്കമീല്ല. പക്ഷേ മി: പണിയുള്ളതുടെ പുറപ്പാട് ഒരു സ്ഥലത്തെന്നും ഇതു തജ്ജമിയാക്കുന്നതുമുന്നോടു സമ്മതിക്കുന്നു. അംഗോട്ടും താരതമ്യം ചെയ്തു നോക്കിയതിൽ ‘വിജയലപ്പജ്’പാം പ്രായേണ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ണിരിക്കുന്ന എന്ന പറയുന്നു. വിജയലപ്പജപാം കൈവശമുള്ള സ്ഥിതിക്കു പ്രസ്തുത തജ്ജമികൾക്കു ബിംബഭൂതമായ മുലാഭാഗങ്ങൾ ഉല്ലരിച്ചു് എന്നും വാദംഭൂതട ശീരംഗം ചേരുകുന്നതിൽ എത്ര ദേഹാധികനേന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ വെരും ഉംഖ മു യുമി കയിൽ വാം വിരമിപ്പിപ്പുതു് വ്യസനകരമാക്കുന്നു. ശ്രീയരീയവും വിജയപജീയവും തമ്മിൽ ഇം ഘട്ടത്തിൽ വ്യത്യാസമഭ്യാസം എന്നെന്നും നിശ്ചയമീല്ല. തജ്ജമി പതരിപ്പോയി എന്ന തോൻ പറഞ്ഞതു് ശ്രീയരീപാം അടക്കിയാനമാക്കിയാണും. അതു നീന്തുന്നും തജ്ജമിയും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുവാനും നൃായകിഞ്ചിതു്. “സഭാജയന്തി” എന്നവിനെന്നാണും “സഭാം ജയന്തി” എന്ന തെററിലുരിച്ചതായി തോന്നുന്നതു്. “ഭാരവി” എന്നുംതെന്നു “രവി” എന്നതു് രവിത്രേം തജ്ജമിക്കാരം നീണ്ടാക്കിയതായും തോന്നുന്നു. പാംമിഡാനെയെല്ലെങ്കിൽ ഇം പ്രമാദങ്ങൾക്കു സൗംഗതിയില്ല. കാരണം സ്വപ്നമായിരിക്കു കാരണാന്തരത്തിനു തപ്പിനോക്കേണ്ട കാര്യമീല്ല. സംമാന്യം ആക്കം ഇംഡനു ഒരു മുഹാം പറവകയില്ലെന്നു് മി: പണികൾ പറയുന്നു. അതു തോൻ സമ്മതിക്കുന്നായെന്നു എഴുത്തെല്ല

॥ യുമീക=ഭൂക്തമണ്ണതു്.

* കൈമുതിക=കനിതുക്കാരം മരാറാനും അതിന്കുട്ടതലംഡയ വരു മേന്തിക്കു നൃായം. “കിഴത്” എന്നതിന്നുണ്ടു് കൈമുതികം.

നിങ്ങളെ കൈ പ്രമാദം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. അതും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതു പ്രമാദമല്ലെന്നു് അദ്ദേഹവും എഴുത്തപ്പേരും തുടിയല്ലെന്ന ഞാനം പറയുന്നു. ഇങ്ങനെന്നാണു് തുണ്ടരാ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

പ്രസ്തുതങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളും സംബന്ധിച്ചു് എൻ്റെ വാദങ്ങൾ നിരസിക്കപ്പെട്ട എന്നാൽ കൂടുതലു് എഴുത്തപ്പേരും തുടിയാണെന്ന വരുമാനു് അതിനീതാല്പൂയായംതന്നെ മുലവുമായി ഒരുന്നോക്കീ തജ്ജിമ പത്തിയായി എന്നാരെകുംഭം പറയുമോ? അതുപോലെ വളരെ ഭാഗങ്ങൾ ഉല്ലരിക്കാമെന്നാണു് എൻ്റെ വിശ്വസം. അതുകൊണ്ടാണു് മുലത്തിനും തജ്ജിമമുള്ളു് മല്ലെന്നു കരുതാക്കുന്നു, ഉജ്ജംഡിതമായണ്ണുന്ന ഞാൻ പറയാനിടയായതു്. അങ്ങനെ ഞാൻ പറഞ്ഞത്തു് അന്യമായി വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു് മി: പണിക്കർ പറയുന്നു. തുണ്ടരു പറഞ്ഞത്തോ എഴുത്തപ്പേന്നാണിതിന്റെ തർജ്ജിമക്കാരനെന്നോ അന്യമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. മി: പണിക്കരപ്പോലെ പ്രാപ്തിയുള്ളവർ പുണ്ണമായി പരിശോധിച്ചു് മനസ്സുള്ളപക്ഷം വിശ്വസിച്ചാൽ മതി.

എൻ്റെ അഭിപ്രായം എഴുത്തപ്പേന്നപ്പറ്റിയുള്ള ബഹുമാനം നിമിത്തം ഈ വിധത്തിൽ ഉൾഗമമില്ലതാണെന്നു് മി: പണിക്കർ ഉഥമിക്കുന്നു. അതു ഗൈയാണു്. എഴുത്തപ്പേൻ കേവലം അവുടു് പന്നം “ഹാംബാളുണ്ടാണും കതിപയ്പാംബാണും രഹയിരാം”വും ആണെന്നും ധരിച്ചിരുന്നുകും ഇം വിഷയത്തിൽ എന്നിക്കു അതോടു കൂടിയുള്ള ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു.

“ബാഥരാധാക്ഷവനിസ്ത്രീതം ഭാഗവതം
സ്ത്രീയണ്ണളതിലേഴുമില്ലുമാളുതിലിഹ
ത്രഞ്ചത്രത്ര മേഖം രാമഭാസനാമേഴുതുപ്പുണ്ണ
അചുതന്തരകു ഭക്തിമിഴുക്കനീമിത്തമായു്
നവമസ്ത്രാധാരിത്വമുള്ളോടു കമ്പയല്ലാം
ഭാഷയിലോടു ഗീതമായുരചെയ്യാൻ മുന്നാം”

എന്ന "എകാദശം കിളിപ്പാടിന്റെ കർത്താവായ ശ്രീയരൻ നമ്പി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ഉല്ലരിച്ച്" ദശമസ്സുണ്ടാക്കുന്നതോന്നം എഴുത്തച്ചൻറെ കൃതിയില്ലെന്നും അതിനു "ഉപോദാനവലകമായി ഒരുമം ആരംഭിച്ചേണ്ടതും കാണുന്ന ഇഷ്ടവേതാസ്തുതി മുതലായതും" ഉപലക്ഷ്യപ്പെട്ടാണെന്നും അദ്ദേഹംതന്നെന്ന് ന്യായമായി വാദിച്ചു കാണുന്നു. ശ്രീയരൻനമ്പി ജീവിച്ചിരുന്നതായി പറയുന്ന പത്താം ശതകംമുതൽ ഭാഗവതത്തിന്റെ * കഴന്മു് എന്ന വച്ചിരിക്കുന്ന ദശമം, എകാദശം ഈ സ്ത്രിയാഖം എഴുത്തച്ചൻറെ കൃതിയില്ലെന്നു പലേ പണ്ഡിതന്മാർക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടായിട്ടുള്ളതോക്കേംവാരും, ഇതരമതം ഗ്രഹിക്കാതെ താഴുശ്രമായ ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെട്ടവിച്ചു എന്നിക്കു് എത്ര ചാരിതാർമ്മമുണ്ടെന്ന് വിശ്വേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലെല്ലോ.

എഴുത്തച്ചൻറെ കൃതികളുടെ മഹാപ്രാസ്തീ രാമാധാരം, ഭാരതം, ഈ റണ്ട് കിളിപ്പാടുകൾക്കുംതന്നെന്നാക്കുന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യന്മോമണ്ഡലത്തിൽ അവ അതിത്യചന്ദ്രമാരപ്പോലെ വിലസുന്നു. ഇവയുടേതായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലുള്ള അല്പാത്മരാമാധാരവും മഹാഭാരതവും ആശേണ്ടാണുള്ളതിനു തക്ക മില്ലു. അല്പാത്മരാമാധാരങ്ങാംമുലം ആക്കടെ കൃതിയെന്നറിയുന്നതു കൂടാം. വ്യാകരണസമ്മതമല്ലാത്ത പ്രയോഗങ്ങളെ ആർപ്പജ്ഞപ്രകാരം വ്യാവ്യാതാവു സാധുകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആശിരുപ്പാക്തമാണുന്നതു പറയേണ്ടതാണെങ്കിലും, വോലയയമെല്ലാം പൂജാദികാംജിങ്ങൾ അതിൽ പരാമർശിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് ടി കൃതി അന്തിപ്രാചീ നമാണുന്നു് എന്നിക്കു തോന്നുന്നു. രാമകമാപദേശന അഭ്യന്തര തസില്ലാന്തങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുവാനതു നിന്മിത്തമാണുന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഭ്യന്തരവില്ലാപ്രതിപാദനയ്ക്കു് രാമാധാരകമാ ഇരംപ്രമമായിട്ടവലംബിച്ചുതു് അല്പാത്മരാമാധാരങ്ങൾക്കും അതിനുമുകുതെന്ന സീതോപനിഷത്തു്, രാമ

* കഴന്മു് = സംരംഭം.

രഹസ്യാപനിഷത്ത്”, രാമചുവ്വതാപിന്നുപനിഷത്ത്”, രാമോ
ത്രംതാപിന്നുപനിഷത്ത്”, ഇങ്ങനെ രാമാധനത്വലക്ഷ്മായ
ഉപനിഷത്തുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അതിൽ സീതോ
പനിഷത്തിൽ,

“മുലപ്രതിഭുപതപാർശ സാ സീതാ പ്രതിഃ സ്ത്രതാ
പ്രണവപ്രതിഭുപതപതാർ സാ സീതാ പ്രതിഭച്ചയതേ
സീതാ ഇതി. തുവിണ്ടാത്മാ സാക്ഷാന്വാദയാ ഭ്രവൻ”

എന്നും രാമരഹസ്യാപനിഷത്തിൽ വാനുമാൻ മഹാഷ്ഠിമാരോട്
പരിയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ,

“രാമ ഏവ പരം ഗ്രൂഹ രാമ ഏവ പരം തപഃ ഭ്രവന്നു
രാമ ഏവ പരം തത്പം ശ്രീരാമോ ഗ്രൂഹതാരകം”

എന്നും പരിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം ആശയവീജങ്ങളേൽ ആത്മ
അിച്ഛ” അല്ലെങ്കിലും മായാക്കത്താവു” സ്വപ്തതി നിക്ഷിച്ചതായി
രിക്കണ്ണമെന്ന തോന്നുന്നു. രാമാധനക്കമ്പയിൽ അവിടവിട
യായി വേംഗതചിന്തകൾ വച്ചിത്തമായിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ നീറിന
രഹായി നെടുന്നിൽ വ്യാപിക്കുന്നില്ല. കമാഗതിയിൽ അല്ലെങ്കിലും
താരാമാധനം വാള്ളിക്കിട്ടതിരെയെന്നു അനുസരിക്കുന്നു. പക്ഷേ
നായകനായ ശ്രീരാമനും ഇംഗ്രേഷ്യാധ കൊടുത്താൻ” കമ മുതി
പാഡിക്കുമ്പുട്ടിരിക്കുന്നതു”. തന്നീരിൽനം അതോന്നായ്ക്കുത്തിൽനാനു
കാലുതെറിയാൽ ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിലല്ലാതെ മററുമ്പോം വിച്ചകയില്ല.

“ശ്രദ്ധാനം സവിജ്ഞാനമമാനംക്ഷതി

.വൈരാഗ്യഫുക്തം ച മിതം വിഭാസപ്രാർ
ജാനാമ്യഹം യോഷിപ്പി ത്രാഢക്തം
യമാ തമാ മുംഹി തരന്തി യേന”

എന്ന പ്രാരംഭത്തിൽ ശ്രീഹാഘ്രതി പരമരൈവാനോട് പരിയുന്നതിൽ
നിന്നും മുലപ്രാന്മകാരൻ്റെ പ്രാൻ വ്യക്തമാകുന്നു. അതായതും
സ്രൂതിയായ എന്നിക്കുപോലും ഗ്രഹിക്കാവുന്നവിധത്തിൽ സംസാര
സാഗരത്തത്തരിക്കുവാനപകരിക്കുന്നതും ഭക്തിനീമിത്തത്തിലോക
നു വൈരാഗ്യംകൊണ്ട് സംപ്രാപ്യവും വിജ്ഞാനത്തിനും, അതാ

യെത്തു “ അപരോക്ഷം അനാവാത്തിനു”, മാർഗ്ഗർക്കവും അതു അണ്ടാനും, അരത്തായതു “ ശ്രവണമനനാദിജന്യമായ പരോക്ഷം അനാനും, എന്നീ ക്ഷേപാദ്ധരിക്കണമേ എന്ന താല്പര്യം. ശ്രതിനെ കിളിപ്പാട്ടിൽ താഴെക്കണം പോലെ തജ്ജിമിച്ചുള്ളിരിക്കണ.

“തത്പരമായ വിജ്ഞാനശാഖാനവേരാഗ്രാലി

କେତୀଲକଣ୍ଠାଙ୍କ ସାଂଖ୍ୟ୍ୟରେ କେବେଳିକାହିଁ

കേരളാപദ്ധതിക്കുമലം യാഗാദിക്കുമലം

തീര്മ്മസാനാദിപലം ഭാനയക്കാഡിപലം

വണ്ണം യമ്മുട്ടേരി പുനരാഗ്രഹയമ്മുട്ടേരി.

എന്നിവയെല്ലാമെന്നോടൊന്നാഴിയാതവണ്ണം.

നിന്തിങ്ങളിൽ മെരുളുക്കുന്നതാണ് കേടുപാടു.

സന്തോഷമകതാരിലെറവുള്ളണ്ണായ് “വൻ.”

தங்கிமலை மூலத்தில்களின்⁹ கிரெ அகலப்புள்ளென பர யாதெ தரமில்லை. விழ்ணாநாசனாவேராஸ்யாடிக்கூலிக்கண ஸ்தா எழிலிடம் பாரதைக்கெட்டுக்கூடின்ற ஏற்றாளர்¹⁰ தங்கிம; பர எந்தெந்த சில்லாமென்னாள்¹¹ மூலம். பிழைத் தொகைக்கூலிலையும் பர எந்தெந்தெந்தகூடின்றத்தைக்கிழ் பிரெயா ராமபோவதைப் பர யுனிதின் காஞ்சிமில்லை. கிழிப்புாட்டினாலை அப்படிப்பால் ஸாயுவேல் ஏற்ற ஸாங்கையிக்கிண்டக்கூலாகின. ஒது தாழையால்புருந்தெந்திழ் மாறும் “நினிதீவடியலைசெல்லுகெந்தகள்ளாகின்” ஏற்ற பால் காளைன. அது கிரேக்கிடி ஸமீபிடிமங்கள். அது ஹாஸ் ஹரி க்கெட். ராமாயனகமயின் அனாநமாந்திரவும் கெதிமாந்திரவும் ஸக்கலங் செய்யுள்ளமென்னாள்¹² மூலமுந்தகாரன்ற தாங்கிப்பு மென பர எந்தெந்தவெல்லோ. ஏழீந்தஷ்டிர் அதுகொள்ளும் அடங்காதெ அதீரெய கவிதப்பாகாள்டு ஸுரங்கிலமாக்கான்துட்கி உத்ஸாஹிது. ஹாஸ்ரெய மாயாவெப்பூலை ஏழீந்தஷ்டிர்கள்ற தூதிது. துறிமும் துறிமுகமாயின்ற வாளிதுவே ணி அல்லாதமராகாய்ளாதெ அதுலங்வாகி. புவகீக்கூல ஏற்றாலை அதீரெய யமாஸ்மீதி துறிவெபிப்பிக்கூலவான்

ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. പ്രസ്തതിവേണ്ടിത്തിയിൽ ചിലട്ടത്തു നോക്കിയാൽ അദ്ദോഹത്തു * പാതപ്രദേശമായ മുലക്കുതി വ്യക്തമായിക്കാണാം; മറ്റ് ചിലട്ടത്തു അതു തിരേക്കാണ്ങാനമില്ല. സാമാഖ്യത്തിനും അവഗ്രേമണ്ഡലയിരിക്കേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യം തജ്ജികയിൽ അബാധിത്തമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കമാഗതിയിൽപ്പോലും ചിലട്ടത്തു പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നു.

“സുത്രാമാവഹല്ലൈ ഫൂപിച്ച സസംഭ്രം
സതപരം പുരപ്പുട്ടനേരത്തു ഗൗതമനം
മിത്രൻതന്നാർയ്യമാട്ടുത്തിലെന്ന കണ്ണ്
ബഖ്സസദേഹം ചെന്നനേരത്തു കാണായ് വന്ന
വുത്രാരാതിക്ക മനിശ്രൂഷനെപ്പുലാലപ്പോരാ”

എന്നുള്ള അഹല്യാമോക്കമതനൊ നോക്കുക:—

“കലാചിനുനിവേശണ ഗൗതമേ നിന്ത്രുതേ മുഹാൻ
യഷ്ടയിതപാമ നിരഗാൽ തപരിതം മനിരപ്പുഗാൽ”

എന്നല്ലാതെ മിത്രാദയത്തെപ്പറ്റി മുലഗ്രന്ഥത്തിലെന്നമില്ല.
അതുപോലെ വാള്ളികിരാമാധനത്തില്ലോ,

“സ സംഭ്രമാൽ തപരൻ രാമ, രേക്കിതോ ഗൗതമംപ്രതി
ഗൗതമം സ ദേർഘാമ പ്രവിശ്യനം മഹാമുനിം
ദേവഭാനവഴ്ചല്ലപ്പം തപോബലസമനപ്രിതം
തീതേമാഞ്ചപരിസ്ഥിനം ദീപ്യമാനമിവാനലം
മുഹീതസമിധം തതു സകൾം മനിപ്പുംഗവം”

എന്ന കാണന്നുള്ളി. വാള്ളികിയപ്രകാരം ഗൗതമൻ കളികഴിഞ്ഞ
ചമതയും കിശയും എടുത്തുകൊണ്ട് * ആറുമത്തിലേക്കു വന്നപ്പോ
ഡാണോ ഭൂരാചാരനായ ദേവേന്ദ്രനെക്കണ്ണുള്ളു. ഗൗതമനെ വണ്ണി
ക്കാവാൻ ദേവേന്ദ്രൻ അപ്രാജ്ഞകാലമായി കോഴിയെപ്പോലെ ക്രിവി
എന്നം അതുകേട്ട ഗൗതമൻ കളിക്കാൻ പുരപ്പുട്ടചെന്നതിൽ
അങ്ങനോദയമായില്ലെന്ന കണ്ട് രേക്കമാനനായി മടങ്ങിവന്ന

* പഠനം=നാഡിപ്പുവംഗത്തിനും അടിവാദം.

പ്രോം അപരാധിയായ ദേവപ്രതികരണം എന്നാം കമ പറഞ്ഞു
കേട്ടിട്ടണ്ട്. അ കമ എഴുത്തെൻ്റെ അംഗീകരിച്ചുതുക്കാണാണ് “മിത്രൻതന്നെയമാട്ടുത്തീലെന്ന കണ്ട്” ബല്ലസദൈനായി
ഗാത്രമൻ. തിരിയെ വന്നതായി പറഞ്ഞതിരിക്കുന്നതു്. രഹനയുടെ
സ്വത്താനു നിശ്ചിതം, മുലകുതിരെയക്കവിഞ്ഞ തനിക്കു പരിപിത
ങ്ങളായ മറ്റ ദിക്കുകളിൽനിന്നു് എഴുത്തെൻ്റെ അനേകമാണ്യ
ഒരു സ്വീകരിച്ച സ്വത്തിയിൽ ചുമത് കാരം ഉണ്ടാക്കിയി
ട്ടണ്ടു്.

“ഉച്ചേച്ചുറ്റുതിർജ്ജഗതി സിലുതി ധമ്മത്രഞ്ചേരു
തസ്യ പ്രഥാ ച വച്ചെന്നു കൃതകേതരഞ്ചേരു
തേഷാം പ്രകാശനമണ്ഡാ ച മഹിസുഖരഞ്ചേരു
താനന്തരണം നിവിത്തേരു കപ്പ മൺപ്രണാഹഃ? ”

എന്ന ഭോജചന്ദ്രപ്രോക്തത്തിലെ താല്പര്യം,

“ആധാരം നാനാജഗന്ധനാം ഭഗവാനം
വേദഘനന്മല്ലോ ഗ്രാന്ഥാമണ്ഡതാനകരംചെയ്യു
വേദത്തിനാധാരത്തുനാരിക്കാണായോരു
ഭോജപ്രവർത്തനാർ തപോരശാപാദികരം”

ഇത്യാദിഭാഗത്തു സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു. അതുപോലെ,

“കിംക്ഷണമാക്ഷ വിദ്യയണാകയില്ലയപ്പോ
കിക്ഷണമാരായുള്ളാക്തത്തിവുമതുപോലെ
കിരുണാനാക്ഷ നിത്യസംഖ്യവുമണാല്ലരാ
കിരോവമാക്ഷ ഗതിയും പുനരതുപോലെ”

എന്നതു്,

“കിംക്ഷണാനാം ക്ഷതോ വിദ്യാ?
കിംക്ഷണാനാം ക്ഷതോ ധനം?
കിരുണാനാം ക്ഷതസ്തവ്യം?
കിരോവാനാം ക്ഷതോ ഗതിഃ?”

എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു സംസ്കൃതപ്രോക്തത്തിന്റെ തജ്ജിമ
യാണു്. എന്നാൽ സംസ്കൃത കവികളിൽനിന്നുണ്ടാതെ ഇങ്ങനെ

ആര്യയ്ക്കായകൾ അംഗീകരിച്ചാൽ വല്ല ഭ്രഷ്ടം സംഭവിക്കുമെന്നാൽ മിത്യാടിമാനം എഴുത്തപ്പേരണ്ണായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് എപ്പുംഭാഷാക്വിഷായ കണ്ണറൂപണിക്കൈടെ തുതികളിം അദ്ദേഹത്തിനു ഉപസേവ്യങ്ങളായിരുന്നു.

“ഇടിവെച്ചിട്ടും വിശ്വരിജീവന്താച്ച കേട്ട്

നടങ്കീ രാജാക്കന്നായരഗണങ്ങളേപ്പാലെ!

മെമലിലി മയിൽപ്പുടപ്പാലെ സന്നോഷംപുണ്ഡരം

കൗതുകമണ്ണാല്ലെന്ന ചേതസി കഴശികനാം”

എന്നിടത്തെ മനോധരമായ ഉച്ചമാപനവരു,

“വരമാകിയ വിശ്വ ട്രാടിയുച്ചണിജീവന്തായ

മാതൃകിലേ ചെടണ്ണാണാലിചെയ്യാൻ

കരണാലയനാകിയു സകലേരൻ

കാക്കംസമൻതിരവടി ശ്രീരാമൻ

നരപാലകർ ചരിവരതിനു വിറച്ചാർ.

നലമുടെ ജാനകി സന്നോഷിച്ചാം

അരവാദികൾ ദയമീച്ചിയപനി—

യാൽ മയിലാനാദിപ്പുത്രപോലെ”

എന്ന കണ്ണറൂഹാമായണാപദ്യത്താൽ അന്നപ്രാണിതമാണെന്നുള്ള തിനു തക്കമില്ല. ഇതുപോലെ മരുഭൂമിഭാഗംകൂടി ഉല്പരിക്കാം.

“മുഖഭാവവും എണ്ണ രാമനാം കൂമാരൻം

ആം മഹനാം പരമ്പരാമൻതന്നെടക്കുംചെയ്യു

ചൊല്ലും മഹാനഭാവമുണ്ടാം ചേഷ്യാന്മാക്കരം

വല്ലാതെ ബാലമാരോടിഞ്ഞെന തുടങ്കിയാൽ

ആരുയമവക്കിന്താനുള്ളതു തപോനിയേ!

സപ്താരുമക്കലയമ്മമെങ്ങനെ പാലിക്കുന്നു?

നിന്തിരവടിതിരവുള്ളതിലേരുന്നതി—

നന്നാരുദ്ധേജാ പിന്നു വങ്ങന നിത്രപിച്ചാൻി?

അന്നുന്നയിരിപ്പുാജ ബാലകന്നേണ്ണ മുണ—

ബന്ധനം ഭവിക്ഷണ സന്തതം ചീന്തിച്ചാലും.”

അന്തർമ്മിയപൗര്യം പകേഷ് വിനയമസ്തനവുമായ ഈ ഭാഗം എന്ന പലപ്പോഴും വിസ്താരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനു സുഖരഹിതി മുലഗ്രഹിതിലോ വാല്ലിക്കിരാമാധനത്തിലോ യാതൊന്നമല്ല. ഇതു⁵ എഴുത്ത്‌ചൂട്ടന്റെ ഒരു സ്വപ്നരൂപമല്ലന്തു നണ്ണനു വിചാരിച്ചിരിക്കേ രാജശ്രേബരന്റെ കൃതിയായ ബാല രാമാധനം നാടകം വായിക്കുവാനിടയായി. അതിൽ,

“രാമഃ—(സവിനയം) ക്രൈക്കാന്തിൾഗവതോ മുഖ്യമാണു മാറ്റശ്രേഷ്ഠ പുത്രാണേധ്യേ പദ്മത ഹി തപോ രാഹിഃ

ബാരോഹബലം ന കലിതം ന ചകാർമ്മകസ്യ
തെരുയംബകസ്യ തനിമാ തത ഏഷ്ഠ ദോഷഃ
തച്ചാപലം പരത്രരാമ! ഒരു ക്ഷമസപ
ഡിംബസ്യ ചന്ദ്രിലസിതാനി മും മുള്ളണാം.”

ജാമദഗ്നഃ—“കിംനാമ തപോരാഗിരഹം ന ശ്രേഷ്ഠരാഹിഃ കിംച രേ നിദർത്തിതലാഹവ രാഹവാ! സ്വപ്നനാപരം സ്വപ്നവുമിഹിതം താക്കന്നു യതേത കരോമീ.

ത്രട്ടിതനിഡിലനാധിമക്രാളപ്രണാള—
മ്രുസ്തതയിരിയാരാഹച്ചുതോച്ചണ്ണയണ്ണം
മധുചാരിതി മധുാനീകാന്തചാപസ്യ ഭംകുതു
പരത്രരമരവദ്യേ വണ്ണയത്രദ്യേ മണ്ണം”

രാമഃ—“സ്വായത്തേന ക്രാന്തന
സ്വായിനേ രാമത്രല്ലനി
യദേശ്വരം മേശ്വരമാഞ്ചു—
സ്വപ്നാജണാം തകാ നിഷ്ടയതിഃ”

ജാമദഗ്നഃ—“യഃ ശ്രൂതനാമസ്യാതിമൃമനഭവിഷ്ടകാമഃ”
എന്ന ഭാഗം കണ്ണപ്പോരു ഇതിന്റെ ചരായയാണല്ലോ എഴുത്ത്‌ചൂട് മുൻ മനുഖരിച്ചഭാഗത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തോൻ വിചാരിച്ചു. പകേഷ് രാജശ്രേബരവാക്യങ്ങൾ ക്രൈക്കാടി വ്യക്ത മായി കണ്ണഭ്രംബാധനത്തിൽ കാണാനു. എങ്ങനെ എന്നാൽ,

“എന്നതു കെട്ട കൂദാരനിരാമന—
മീറ്റിയ മദ്ദസ്തിതജ്ഞാനം ചൊന്നാൻ
വെന്നിയുട നിന്തിച്ചുടിയതിന്
വൈക്കണ്ണിവീടേ വരുചെന്നറിയാതെ
അന്നതു ചെയ്തതറിത്തു പോരുത്തയ—
ലതിജ്ഞാലകരപരാധാചെജ്ഞാൽ
എന്നമതിനന്നിട്ടുള്ള ഉഹാജന—
മില്ലേല്ല കോപിപ്പുത ഭരം.
അതുകാലം അരീബ്രഹ്മവരാമന—
മരമക്കാരനേനാടങ്ങളിൽപ്പണ്ണാൻ
മതി ഗംഭീരാക്ഷേപം ചെയ്യു
വകമിതിനാലെ വംഗവീഴ്രാധം.
ചതികെട മുവെഴുതുടക്കിമനർ
സമസ്തരയും കൊലചെയ്യു കൂദാമീ—
തിത്രചൊംഭതേ തവ കണ്ണേപ്പും—
മിയറുവതേ കയ്തനേനേന്നാൻ.
ആനതുകാലം ദശറത്മരാമന—
മങ്ങളിചെയ്യാനരിയ കൂദാദു—
മുനമൊഴിനേനാൽ രാമശരീരവു—
മിഞ്ചു ഭോന വിഡേയമതെന്നാൻ.
മാനമെടക്കിന്നിതു, ചെയ്യുവതിനേക്കു
മഹാജനമായവർ പലരെയുംതും
ഒന്നതയിന്നാവിയം ചെയ്യുക്കിയ
നിന്തിക്കുടി കയ്തിട്ടുകിലെന്നേ.”

ഈ ഭാഗങ്ങൾ വായിപ്പാൽ ബാലരാമാധിനാഡാം തജ്ജിമ
ചെയ്യു കണ്ണുറുന്നംഞ്ചനം ആ തജ്ജിമയിലേ ആരുയും കിരാ
എഴുതപ്പെട്ടിര തുതിയിലേക്കു സംക്രമിക്കുയാണു ചെയ്യുതെന്നും
ആക്കം തോന്നാതിരിക്കുയില്ല.

“കളക മനോഗതമാലസ്യം കരണ—
 യിനാലതിനിമ്മലകോമല
 നളിനമനോഹരഭേദോ! ഭാരതി നാമേ!
 സരസിജസംവദയിൽ!
 ഇളകിയ സാഗരവിച്ചികര മേനേ—
 ലിതമോട് വന്നളവായതുപോലെ
 തളിർവ്വിയലുത്തിസുദരവാണികൾ
 സത്തം മമ വദവാനുള്ളേണം”

എന്ന കണ്ണറ്റഭാരതമാരംഭത്തിൽ കാണുന്ന പദ്ധതിന്റെ പുനരജ്ഞനം എന്നതുപോലെ,

“വാരിജോതവരുവവാരിജവാസേ! ബാലാ
 വാരിധിതനിൽ തിരമാലകളുണ്ടോലെ
 ഭാരതി പഥാവലി തോന്നേണം കാലേകാലേ
 പാരാതേ സലക്ഷണം മേനേൽ മംഗളശീലാ!”

എന്ന് അല്പാത്മരാമാധ്യണം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ മുഖംഗത്തു കാണുന്നു. യതാച്ചാൽ ഇത്തരമുണ്ടാവരുണ്ടോ തന്നിലും കാണുമെന്ന വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നു. കണ്ണറ്റും എഴുത്തച്ചുനും തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നിരുന്നതായ ഏതിവ്യുത്തുള്ള ഭാഷാചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കാലിക്കമായി അവർ തമ്മിലുള്ള അകലംകൊണ്ട് അതു വിശ്രദിപ്പാസയോഗ്യമായിരിക്കുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷെ കണ്ണറ്റുന്നു ശിശ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവർ വലുവയം എഴുത്തച്ചുന്നു പരിചയത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുമോ? അങ്ങനെന്നയല്ല കിൽ കണ്ണറ്റുന്നു പ്രഖ്യാതങ്ങളാണ്? എഴുത്തച്ചുനു പ്രഭർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആദാവിനം പരിചയത്തിനും ടി പ്രഖ്യാതങ്ങളാണ്? എഴുത്തച്ചുന്നു കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഫ്രംഗംതന്നെ കാരണമെന്ന വിചാരിക്കുന്നിയിരിക്കുന്നു.

* മപ്പിനിയായി ഗണിക്കുന്ന ആല്പാത്മരാമാധ്യണം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ പ്രധാന മംഗളമ്പ്രധാനി ചിലർ ദരിച്ചിട്ടുള്ളത്

* മപ്പിനി=മുന്നത്തുടം ചെത്തുപിരിച്ചത്.

“ആണ് തത്പര പ്രവക്ഷ്യാമീ ഹ്യാത്മാനാത്മചരാത്മനാം
അക്കാദേസ്യ യമാ ഭേദസ്ഥിവിഡോ ദ്രുഷ്യതെ മഹാൻ
ജലാരയേ മഹാകാരസ്ത്വപ്പെട്ടിന് ഏവ ഹി
പ്രതിബിംബാവ്യമഹരം ദ്രോതെ ത്രിവിധം റാഡേ
ബുദ്ധ്യവ്പ്പെട്ടിനാചൈതന്യാർമകം ചുണ്ണമാപരം
അലാസസ്ത്രപരം സ്വിംബൈതമേവോ ത്രിഡാ ചിത്രിം”

ஈதிகள் தஜ்ஜிமயாயை கிழிப்புடில் ஹபூர் காஸ்நாது^०,
 “டாரமாத்தவாக்ன விஂபுத்தில்ருதிவிஂபு
 பரிசில் காஸ்நாது ஜிவாத்தவரிகெடோ.
 தேஜாஞ்சுபிள்ளியாகமென்ற மாயதக்கற
 வழங்கமென்னியே நிசலிக்கின் கபிவா!

ഓരോരോ ജലാശയേ കേവലം മഹാകാശം
നോരോ നീ കാണില്ലയോ, കണാലുമതുപോലെ
സാക്ഷാലുചുള്ളാൽ പരബ്രഹ്മം പരമാത്മാ
സാക്ഷിയായുള്ള ബിംബം നീശ്വലമതു സഖോ”

എന്നിങ്ങനെന്നാകുന്നു. ‘അത്യാവു’ അതായതു് ഇംഗ്രേസ്, അന്നു
ത്യാവു’ ചിദാഭാസമായ ജീവൻ, പരഭാതാവു്, ഇവയുടെ സപ്താ
പനിന്നറയമാണു് മുലഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. പ്രതിപാദ
നയുടെ വിശദതയ്ക്ക് ദൃഷ്ടാന്തങ്കാണ്ട തുടക്കുന്നു. ആകാശത്തെ
നൂക്കു മുന്നുവിധിത്തിൽ നീത്രുപിക്കാം. കനാമതായി സർവ്വതു
വ്യാപ്തായ മഹാകാശം; റണ്ടാമതു് ഒരു ജലാശയത്തോടു സംബന്ധിച്ചിട്ട്
നോക്കുന്നു അതു ജലാശയാകാശം; മുന്നാമതു്
ജലാശയത്തിൽ പ്രതിബിംബത്രപമായിക്കാണാവുന്ന പ്രതിബിംബം
ബാകാശം. അതുപോലെ ഉപാധിരഹിതമാണ് ചെവതന്നും
ആത്മാ; ബുദ്ധിസമഘട്ടിത്രപമായ മായയാൽ അവച്ചിന്നമായ
ചെവതന്നും ഇംഗ്രേസ്; ദാരോ ബുദ്ധിയിലും, ചെവതന്നുത്തിന്റെ
പ്രതിബിംബം ജീവൻ; ഇങ്ങനെന്നാണു് മുലവാകുത്തിന്റെ
താല്പര്യം. ഇതിന്റെ തജഞ്ജിമയിൽ പ്രതിബിംബത്രപമായ ജീവാ
ത്യാവിന്റെ കാൽം ഏകദേശം വ്യക്തമായി. മായയിൽ നീഈ
ലിക്കുന്ന എന്ന പരിഞ്ഞതു രാധാകാഞ്ച്ചായ ബുദ്ധിയിൽ എന്ന
വ്യാവ്യാനിക്കാം. ഇംഗ്രേസിന്റെ കാൽംത്തെപ്പറ്റി ഇംഗ്രേസിലെ
യിൽ. വല്ലതുമുള്ളതായി പറിയുവാൻ നീക്കമുറം കാണുന്നില്ല.
അല്പാത്മരാമായാണത്തിന്റെ കള്ളായി ക്രാങ്കണ്ണം ‘രാമദായ’,
തതിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഭൂംം സംഭവിച്ചതു് പരിതാപകരംഡയിൽ
കണ്ണു. പ്രതിപാദനയുടെ സുഗമതയ്ക്കുവേണ്ടി പരാഹാത്മജീവാത്മ
ബന്ധംമാത്രം ഉപന്യസിച്ചാൽ മതി എന്നം ഇംഗ്രേസപത്രപം
കൂടിച്ചേരുതു് കഴങ്ങുണ്ടെന്നും എഴുത്തപ്പൻ വിചാരിച്ചിരിക്കുമോ
എന്നു് ഒരു സംരംഭമല്ലെതെ ഇവിടെ സമാധാനം പറയുവാ
നോന്നും കാണുന്നില്ല. അങ്ങനെന്നാണകിൽ മുലത്തിൽ അംഗീ
കരിച്ചതായി വിചാരിക്കേണ്ട “ആദേശ എവ ചു്” എന്ന ശ്രദ്ധ

സുതുവും അതിനു ശക്കരാചാൽ എൻ “അഭാസ എവ ചെവച്ച ജീവി, പരമാത്മനോ ഇലമുള്ളഭിവൻ പ്രതിപത്തവും, ന സ് എവ സാക്ഷാൽ—നാപി വസ്ത്രപത്രം” “ഇത്യാദി ഭാഷ്യം ചെയ്തിരിക്കു നാതും മാനും എഴുത്തച്ചൻ ഇവിടെ ഗണ്യമായിക്കൈത്തിയുള്ള എന്ന വിചാരിക്കേണ്ടതാക്കുന്നു. എ ഒരു നെയായാലും ഒരു സംഗതി ഇവിടെ സ്ഥാപ്തമാക്കുന്നു: അതും എഴുത്തച്ചൻ രാമാനാജ മതാവലംബി അല്ലെന്നുള്ളതാണ്. എന്നുകൊണ്ടുനാൽ രാമാ നജാചാൽ ടി സുതുത്തിനു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭാഷ്യം അതുനും ഭീന മാക്കുന്നു.

ഇന്നീ ഒക്കാഹരണം ഉല്ലരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതും അയ്യോ ലൃംഗാകാണ്ഡാരംഭത്തിൽനിന്നുമാണ്. അവിടെ നാരദനെ മനഃ പൂഞ്ഞം പ്രവേശിപ്പിച്ചു രാമനാരദസംഖാദ്ധനപ്രമായി വേദാന്ത സിഖ്യാന്തങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ മുലഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രയതാം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നെന്നാക്കാണും ഉല്ലരിക്കുന്നു.

“തപാഭാസോബിതാജ്ഞാനമവ്യാകൃതമരിതീയ്യതെ

തസ്മാനുഹാംസ്തതിം സുതും ലാംഗം സവ്യാത്മകം തതി”

ഇതിന്റെ തജ്ജ്ഞിമ:

“മായയാ മുടി മറഞ്ഞതിരിക്കുന്നോയി

നീയല്ലോ എനമവ്യാകൃതമായതും;

പിന്നെയതിക്കൽനിന്നുണ്ടായി” മഹത്തത്തം—

മെന്നതിക്കൽനിന്നുണ്ടായി സുതുവും;

സർവാത്മകമായ ലാംഗമതിക്കൽനി—

നന്ദവീപതോ പുന്നങ്ങാഡായി” ചമരഞ്ഞതും.”

ഇവിടെ നിന്റെ, അതായതും പരമാത്മാവിന്റെ, സംബന്ധംകൊണ്ടു സുപ്പള്ളിക്കുവെമ്പായ മായയെ അവ്യാകൃതമെന്നു പറഞ്ഞതിരിക്കു, എഴുത്തച്ചൻ മായയാൽ മുടിയ പരമാത്മാവിനെ അവ്യാകൃതമെന്നതാംമാക്കി മുലഗ്രോക്കതാലുള്ളഭ്രത മറിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. അശ്വതാനാദപ്രമാധ മായയെ മുലത്തിൽ അവ്യാകൃതമെന്നു പറഞ്ഞതിരിക്കു അവിടെ ഒരു മറിപ്പുണ്ഡാക്കി അവ്യാകൃതഗണ്യം

പരമാത്മാവിന്നാക്കിയതിനേൻ്റെ കാരണം വ്യക്തമല്ല. പരമാത്മാ വാൺ അവ്യാകൃതമാണി ചരിഞ്ഞമിച്ചുള്ള് എന്നതുമാം പരിയാമേന്ന പച്ചാലും അതും ശരിയാകാണ്ടില്ല. “പിന്നൈതികൾനിന്നുണ്ടായ് മഹാത്മപ്രാം” എന്ന പായുന്ന. എതികൾനിന്ന് എന്ന ചോദ്യ തനിന് അവ്യാകൃതത്തിൽനിന്നൊന്നല്ലെതെ ഉത്തരം പരിയാൻ തരമില്ല. അപ്പോൾ പരമാത്മാവിൽനിന്ന് മഹാത്മപ്രാംഭവിച്ച തായി വരാം. ഇതു് അരുപ്പത്തസില്ലാന്തങ്ങളുമായി നിരക്കു നില്ല. “സുക്ഷ്മം തു തദർഹതപ്രാം” എന്ന ബ്രഹ്മസ്തുതതെ വ്യാവ്യാന്തിക്കണ്ണോരു ശൈക്ഷണാധാരം തു തദർഹതപ്രാം “തദ്ദേശം തദർഹവ്യാകൃത മാസിന്തന്നാമത്രപാല്യാമേവ വ്യാകൃതിയതേ” ഇത്യാഥി സ്വഹാരം സ്ന്യകോപനിഷത്തിലാഗമില്ലരിച്ച് വ്യാകൃതനാമത്രപാലിന്നമായ ഇം ജഗത്തു മുമ്പിങ്ങനു സ്ഥിതിയിൽ, അതായതു് നാമത്രപണാരു ഇല്ലാതിക്കുന്ന നിലയിൽ, കേവലം സ്വീജിശ്ശകത്യാസമമായിരിക്കേണ്ടിവും അവ്യാകൃതഗണ്ഡും അവ്യാകൃതഗണ്ഡും പറയുന്ന. ആരംഖ്യകാണ്യ ന്തിലെ അഗസ്ത്യസ്തിയിലും അവ്യാകൃതഗണ്ഡും തെരുവാരുമായി ശ്രദ്ധയാഗിച്ചുകാണുന്ന.

“നിവ്യാജം വേദാന്തികരാ ഹൗസ്യം നിന്നും മുന്നം

ദിവ്യമാമവ്യാകൃതമെന്നപനിഷദപ്രശാം”

എന്ന പഠനത്തിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. അവിടെത്തന്നെ ഇടവിട്ടു തുടർന്നുണ്ടായി,

‘മഹാത്മപ്രവുമഹിക്കാരവും സംസാരവും

മഹാദ്രോക്കളേവം മുന്നായിച്ചുണ്ടിട്ടുന്ന

സാത്തപ്രീകം രാജസാഖാം താമസമന്നാവിബന്നം

വേദ്യമായു് ചമത്തിിയു മുന്നമന്നാറിന്താലും.

താമസത്തിക്കൾനിന്ന് സുക്ഷ്മതന്നാത്രകളിം.

ഭ്രമിപൂർവ്വകസ്ഥലപണ്യഭ്രതവും പിന്നെ

രാജസത്തുകൾനിന്നുണ്ടായിതിന്ത്രിയങ്ങളിം.

ദത്തജാതുപണ്ഡിതായ ദൈവതങ്ങളിം പിന്നെ

സാത്പ്രക്രതികൾനിന്നുണ്ടായു് വന്ന

സുത്രത്രപകം ലീംഗമിവററിൽനിന്നുണ്ടായി.’

ഇത്യാദി കാണന്നാലും നീറാക്കേപമെന്ന വയ്ക്കാമെങ്കിലും, സുസമ്മതമായി ഗണിക്കരുതക്കുള്ളൂ.

“താമസാൽ സുക്ഷ്മതന്മാത്രാബ്യാസൻ ഭ്രാന്തതിപരം

സ്ഥലാനി ക്രമശ്രൂ രാമ ക്രമോത്തരഹംബാനി ഹി”

എന്ന മുലയ്ദ്രാക്കരതിനേൻ്റെ അത്മം തർജ്ജിമയിൽ വളരെ വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നു. താമസമായ അവകാരത്തിൽനിന്ന് “സുക്ഷ്മതന്മാത്രകൾ ഉണ്ടായി. സുക്ഷ്മതന്മാത്രകൾ എന്നാൽ അങ്ങരാവസ്ഥയിലും ശ്രദ്ധപ്പൂർണ്ണരൂപരസഗന്ധങ്ങളാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സുക്ഷ്മതന്മാത്രകൾ കളിൽ നിന്നു ക്രമോത്തരഹംബാനിയിൽ സ്ഥലത്തുനിന്നും ശ്രദ്ധതന്മാത്രയിലും സ്ഥലത്തുനിന്നും അകംഭം; ശ്രദ്ധതന്മാത്രയിലും സ്ഥലത്തുനിന്നും വായി; ശ്രദ്ധപ്പൂർണ്ണരൂപരതന്മാത്രകളിൽനിന്നും തേജസ്സ്”; ഇങ്ങനെ കണ്ണടക്കാചേളണ്ടതാകുന്നു. സ്ഥലത്തുനിന്നും ഉൽപ്പത്തി മേൽപ്പു കാരംമാക്കയാൽ അവ ക്രമോത്തരഹംബാനി, അതായതു് അവയുടെ ഗ്രാന്തിരം കനിഞ്ഞാനു കൂടിക്കുടി വരകന്നവയാണെന്നു താല്പര്യം. അതുകൊണ്ടു് അതുകാരം ശ്രദ്ധമാത്രഗ്രാനം, വായി ശ്രദ്ധപ്പൂർഗ്രാനം, തേജസ്സ് ശ്രദ്ധപ്പൂർണ്ണരൂപഗ്രാനം; ഇങ്ങളുന്ന ഉപരൂപത്രി വല്ലമാന ഗ്രാന്തിരാണു് പഠവ്വുത്തുനിരുത്താം. മധ്യത്തായ വ്യാവ്യാനംകൊണ്ടു് പണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യാത്തപക്ഷം തജ്ജിമ വായിക്കുന്നവർ മല്ലെന്നു അതു അത്മമാനമരിക്കയില്ല. ശാസ്ത്രത്തപ്രതിപാദനത്തിനു മുതിരുന്ന തജ്ജിമക്കാർ സംക്ഷേപണയ്ക്കും പ്രയോഗിച്ചു് അത്മഗ്രഹ സാമ്പത്തിനു മണ്ണലുണ്ടാക്കുന്നതു മംഗലമാനുന്നു പറയുവാൻ മനസ്സു നബിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് അഭ്യൂതമരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിലെ വേദാന്തഘട്ടങ്ങൾ പ്രശ്നസർഖാരം ഏന്ന പറയുവാൻ വിഷമിക്കുന്നതു്.

മുകളിൽ കൂണിച്ചുതരത്തിലും സുവലിത്തുനിലും അസുഹിതകളുമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ കേവലം നിഷ്പാപ്യയോജനങ്ങളാണെന്നു തൊൻ പറയുന്നില്ല. ഭക്തിശ്രേഷ്ഠി, മുരക്കേയുള്ളൂവജ്ഞ വികാരവികാസത്തിനു് അത്തരം ഭാഗങ്ങളിലും പ്രേരകങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കു

നീതു പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടിട്ടും. ‘മരാമരം’ എന്ന വ്യത്യസ്തവർഗ്ഗ മായി രാമനാം ജപിച്ച കാട്ടാളൻപോലും അതിവിജ്ഞാനിയായം യിരിന്നിന്ന് എന്ന പുരാണകമ രൂസിലുമാകയാൽ, വാക്കുങ്ങൾക്കും അത്മദശങ്ങളിലുമില്ലെങ്കിലും, ഭക്തിയുടെ വേലിയേറംതാറുണ്ട് മായ സംഗതികളാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുന്നതല്ലെന്നുതിൽ അത്രത തത്തിനവകാശമീല്ല.

“സ്ഥാനരായം ഭാരവാരം കിലാഭ്രത്

യോധിത്യ വേദാന്ത വിജാനാതി നാത്മം”

‘വേദങ്ങൾ ചുഠിച്ചിട്ടും അത്മമറിയാതെ ഇരീക്കണമെന്ന ചുമട താങ്ങിക്കരിറിയാണെന്ന’നാഞ്ഞ ആക്രമിച്ചപ്പെട്ടിരുന്നു അല്ലോന്നരംമാ യണം കാഴ്ചിപ്പാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേന്നാളും വ്യാപ്തിയുള്ളതല്ല.

തുതിയവണ്ണം

മേൽപ്പുകാരം അല്യൂതമരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിലെ വോ
ന്താശങ്കളിപ്പറി വിപ്രതിപത്തിയ്ക്കുവകാശേദജ്ഞ സ്ഥിതിക്കു
ഞാഡൈന കയ ആധാരത്തിനേൽ എഴുത്തച്ചൻറ ധരഃസ്ഥംഡം
പ്രതിസ്ഥിക്ഷവാൻ നൊന്നർബാഹിക്ഷന്നില്ല. അതുകൊത്തെന്ന
ഭ്രമായ സാധിപ്പാന്നൈരാ അസുഖഭാഗംമാല്ല. അല്യൂതമരാമായ
ണ്ണത്തിപ്പറി പറകയാണെങ്കിൽ ശാതിൽ ആചാദപ്പുഡം സ്ഥാപി
ക്ഷന ഭക്തിരസവും ഭാഷാപ്രായാഗചാത്രരിയും അന്തിരസാധാ
രണമാണെന്ന പരയുന്നതിന് ആകം മടക്കേണ്ട. പക്ഷേ ഈ
ഭ്രാംകാഡിക്കുന്നതു ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിലാണ്. ഗ്രൂംഗാരവിരക്കുണ്ടാബികളായ പല രസങ്ങളിലും എഴു
ത്തച്ചൻറ കുതികളിൽ സ്ഥാപ്രകാശമായ്ക്കാണാമെന്നീരിക്കി
ലും ഭക്തിരസത്തിനേൽ കാച്ചം കൗ പ്രശ്നക്കാത്തെന്നായണം. ഭക്തി
രസത്തുപ്പേപാലെ മരീബു രസവും അദ്ദേഹത്തെ ചലിപ്പിച്ചി
ട്ടിള്ളുതായി കാണന്നില്ല. അതിൻറ പാരവഗ്യത്തിൽ ബാഹ്യ
ബ്ലോക്കേഡായമോ ആത്മസ്ഥാനമോ ഇല്ലാത്തവനെപ്പാലെ ഈ
സ്രോചരണാരവിന്നുണ്ടിൽ അദ്ദേഹം ലയിച്ചുപോകുന്നതായി
തോന്നാതിരിക്കയീല്ല.

“നിന്ന പീഠികൾ നീരകവേ ക്രതി
നിരകയിൽ തുട്ടിരതിരിമൊട്ട കെട്ടി
കരിമുകിലോത്ത ചീകരഭാരവും
മണികര മിനിച്ചം മണിക്കീരീടവും
കുക്കുന്നച്ചുന്നം കുന്നിരതനേൽ

നന്നനന്നപ്പോടിണ്ണുതായ പൊടി പററി
തില്ലകവുമെഴു വിയപ്പിനാൽ നന-
ഞ്ഞലക്ക് സ്വശ്ചിത്ത രേഖിത്ത സംഹരി-
ച്ചിളകന്ന ചില്ലിയുഗളംഗരിയും”

ഇത്യാദി കണ്ണപദ്മത്തിൽ പാത്മസാരമിനുപം ചിത്രീകരിക്കാത്ത അനുഭവം എന്നും വായിക്കുന്നോരു ചുള്ളക്ക്രമം അനുഭവിക്കാത്തവർ അധികം നൃനാൾതന്നെ. അനുഭവം മിത്രാഷ്ട്രിയായ കവി ഉപാസ്യനും രാധ തൃപ്പിരാമാദികളുടെ പ്രസംഗത്തിൽ *വാവഴുക്കതയിലംരൂപം കിക്കുന്നതായും കാണാം.

“ഓഷധിപതിമുഖഭിഡിതിസ്തുതി
മോഹിതഗോപവധുസംഹതിരതിപതി
ശുപതി അചുപതി ഭുപതി സതാം പതി
ഗോപതി ഭവപതി ധന്മകമെങ്കപതി
വിബുധപതി വേദപതി ദേവാന്നാം പതി
അഭിതിസുതപതി ഭഹനപിത്രപതി
നിരുതി സരിൽപതിപതിസന്തതഗതി
ക്ഷമാഭാപതി പത്രപതി പാർവതിപതി-
പ്രഥതിശിശാമധ്യപതിസംബവയപതി
വിബുധസന്നാപതി വിവിധാഖപതി
പ്രമദപതി യക്ഷരക്ഷസാം പതി ഭോഗി-
പതി ഗസർവപതി സകലപ്രജാപതി-
പ്രദവദുനിജനാരച്ചിതനുതിതതി-
പ്രണതിനതിനുതിപ്രീതിപുഞ്ജിച്ചം ദേവൻ
ഭാനവാരാതി ഭയാവാരിയി മവപതി
സുത്തിജനപതി നിലയനിരജനന്ന
നിശ്ചിളന്ന നിരാകരണ നിഗ്രഹന്ന നിക്ഷേപമന്ന
നിസ്പുഖൻ നിരജനന്ന നിമ്മലൻ നിരാകലൻ

* വാവഴുക്കത = വഴുവു പറയുന്ന ശീലം.

നിക്കമൻ നിരാമയൻ നില്പിക്കുകൻ നിത്യൻ
സത്യജിത്താനാനന്താനന്ദാരുതാദ്യത്വത്തി
സച്ചിൽബ്രഹ്മാത്മാ സത്താമാത്രാത്മാ പരമാത്മാ
സംഖിപ്രഭാത്മാ പരജ്യാതിരാദ്യന്തമീനൻ
സംഘതൻ മാധ്യാമയനീശ്വരനെന്നിരുള്ളിൽ
സന്തതമിത്താങ്ങളീടിന നാരായണൻ”

എന്നുള്ള ശാന്തിപദ്ധതാഗം ഇതിനു സുലഭമായ ഒരു മാറ്റം. ദ്രുപദിവസ്ത്രാസാരണാലട്ടത്തിൽ പാണ്ഡാലിയേ
ക്കാരാം എഴുത്തച്ചന്നല്ലയോ അധികം തീരുമായി തുള്ളുനാമഞ്ചോലാ
പ്രജനംചെയ്യുന്നതെന്നു സംശയം തോന്നം. എന്നിട്ടേറിം പറ
യുന്ന,

“ഈത്യം പ്രലാപം കലാന്താങ്ങനേരത്തു
വസ്ത്രമഴിച്ചുഭൂമിഞ്ചേരു പിന്നെയും
എറിയോരാടയവനഴിച്ചിട്ടിട്ടും
ക്രിയരയീനു വേറായതില്ലെന്നു
ക്രിയരവിന്നാക്ഷനണ്ണായാലുജീളായ
കാരിയമിങ്ങനെ വന്നതൊയമെന്തോ.”

തുള്ളപ്രസാദപ്രഭാവം കേന്ത്രഗണ്ഠിതത്തിലെ ഒരു മുലതപ്രം
പോലെ കവി ഇവിടെ സിലുമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഗൈവൻ
പ്രസാദപാത്രമായ ദ്രുപദിയോട് കമയില്ലാതെ കാംനക്കെ തുടൻ
ഭൂമിസന്നംഞ്ചിരുപ്പത്തിക്കണ്ട് പാണ്ഡവനാർ അന
ഞ്ചാതെ നിന്നനേയുള്ളിവെക്കിലും എഴുത്തച്ചന്തുടെ അ അവസര
ത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നൊക്കീൽ സഹജമായ ശാന്തതയെ ത്രഷ്ടിച്ചു
യോഗിണിയം ഭൂമിസന്നംഞ്ചിരുപ്പത്തിക്കണ്ട് പ്രയോഗിച്ചു സമാധാ
നലംബന്ധനണ്ണാക്കാതെ അടങ്കുകയില്ലായിരുന്നു. അതുമാത്രം
കെതിപാരവശ്യവും സദംചാരനിഷ്ടയും അദ്ദേഹത്തിന്നെന്നു തുടിക
ളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്നണ്ട്.

അസ്തിക്യവും നാസ്തിക്യവും തമിൽ * മല്ലിമല്ലിയായി ഘലം നടക്കണ ഇക്കാലത്തു ക്ഷതിയോഗമന്ന തരത്പരാവരയ പുരസ്സരിച്ച രഹിച്ചിട്ടുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ ആദാനീയങ്ങളായിരി കമേഡി എന്ന സംശയം ബാധിക്കാവുന്നതാണ്^o. കാവൃങ്ങൾ കലകളം കലകൾ സേവ്യങ്ങളം അനുഭവിക്കിൽ വിഷയം ഭക്തിയാ കിന്നതുകൊണ്ട് കാവ്യത്തിന്^o അനുപാതപരമാക്കാനെത്തല്ല. ഡാൻറി, ലിർട്ടർ മുതലായ മഹാകവികൾ തരത്പരമിന്തക്കുള്ള ആധാരമാക്കി കാവ്യങ്ങൾ രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്^o. അവരുടെ ഉക്തിക്കു വിഷയമായ മനോഭാവങ്ങളിൽ അവർ ജീവിക്കുമ്പോൾ വ്യാപരിക്കുമ്പോൾ ചെങ്കുത്തനാവരാണ്^o. കാവ്യങ്ങൾ ദാസസന്ദേശങ്ങളുള്ള പ്രതിയന്ത്രിക്കാണ്. ജീവിതവുമായി ശാഖസന്ദേശങ്ങളുള്ള പ്രതിയന്ത്രിക്കാണ്^o. വികാരപാരവര്യമയങ്ങളായ വചനങ്ങളാണ്^o കവി വാക്യങ്ങൾ. വിചാരാധാരയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വികാരാന്തരി കുള പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അനുല്പ്യാന്തിച്ച നിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള തുതികളിടുടെ കാവ്യത്പരം നിരസിക്കാവുന്നതല്ല. പക്ഷേ തരത്പരഭാന്തര സിലിംഗത്തുകുളും കേവലം ഉപന്യാസത്തിൽ പ്രബന്ധിക്കുന്നതു കാവ്യജാകയില്ല. അത്തരത്തിൽ ഒരു തുതിയാണ്^o “പോപ്പ്” എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകവി രഹിച്ചിട്ടുള്ള “എസ്സ് ഓൺ മാൻ” (Essay On Man). അതുകൊണ്ടുനേരുത്താണ്^o വേദാന്ത പ്രതിപാദകമായി അല്പ്പാത്മാമായണ്ടതിൽ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ കാവ്യദിഷ്ട്യം മലിനപ്പായങ്ങളായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതു^o. ക്ഷതിയുടെ കാഞ്ചമാണുള്ളതു. ഡാമ്പിക്കപ്പെട്ടപാഠം, പാരമാത്മികപാഠം, സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഏന്നിവയേപ്പോലെ മനസ്യങ്ങൾ അന്തരാത്മാവിൽ സാരഭകമായി നിലപിന്മായ ഒരു ഭാവമാണ്^o പരിത്രിഖിബോധം. അപ്പേന്ന സ്ഥായിയായി ഒരു ഭാവം മനസ്യാത്മാവിലുണ്ടോ^o ആധുനികത്തപരമിന്തക്കായ “കാട്ടാ” അല്ലെങ്കിൽ തുതിയായ “ദി ഏറ്റിഡി കാഫ്” ദി

* മല്ലിമല്ലി = അനുപ്രാന്തപ്രാം മല്ലിപ്പായംഗിച്ച്.

“ഹോളി” (The Idea of the Holy) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സമ ത്രിക്കണ. “ഷ്‌ളി എർമാക്കൻ” (Shle Iermacher) എന്ന ജമ്മൻതത്തപ്പണ്ടാനിയുടെ അഭിപ്രാധരത്തിൽ, നന്ദുടെ പരിപ്പിന ഒളളായ ബോധരേഖതികരം അപരിപ്പിനും അനന്തരാവും ആയ അനാഭ്യർത്ഥിയോട് സന്ധക്കിക്കുന്നോട്, ഇംഗ്ലേഷ്യപ്രതിപത്തിസ്ക്രിപ്റ്റിലും സ്ഥായി ചരിഞ്ഞമിക്കണ്ടാണെന്നു കാണുന്നു. പരസ്പരാശ്രദ്ധങ്ങൾ ഉം ഭാവങ്ങളെല്ലാം അവലംബിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളിൽ ഗ്രാഹ്യമായ സ്ഥാനത്തിലെത്താനും വേദ പ്രതിതിയാണ് ഇംഗ്ലേഷ്യപ്രതിപത്തി. “അച്ചിന്ത്യാ യേ വല്ല ഭാവാഃ ന താംസ്തക്ഷണ യോജയേത്” എന്നുള്ള രക്തരാചാര്യവാക്യം ഇവിടെ പ്രസ്താവ യോഗ്യമാകുന്നു. ഭക്തിരിസത്തിന്റെ അധിക്ഷാന, അനാഭ്യർത്ഥിയാണ്. അംഗങ്ങളുള്ള അനാഭ്യർത്ഥികളെ അവലംബിച്ച് രഹിച്ചിട്ടുള്ള എഴുത്തപ്പുണ്ണിന്റെ കുതികരം ഏററിവും നിന്മംലഘളാണെന്നു് തന്നിമിത്തം വന്നുള്ളുന്നു.

ഭക്തിരിസത്തിനു് അടുത്തപട്ടിയിൽ എഴുത്തപ്പുണ്ണി പ്രിയമായിക്കാണുന്നതു കരുതാം. രാക്ഷസരീത്രവായ സുക്രഹമം തനിയേ വന്നത്തിൽ കുടിനു കരയുന്നതുകളു് ആകാരമേശ്വരത്തു സഖവരിച്ചിരുന്ന പാദ്യത്തിപരമേശ്വരനും ഭൂമിയിലിരുന്നിയതും, ശ്രീപാദ്യത്തി കൂടിയേ എടുത്തു മലകൊടുത്തതും, വേഖിയുടെ താല്പര്യമാസരിച്ചു മഹേപ്രഹരിൻ ആ കൂടിക്കു വരംകൊടുത്തതും, ഉത്തരാഹമാധ്യാത്മകിനു് മുമ്പുതന്നെ ഉല്ലരിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലോ. ആ തൃതീയിൽത്തന്നെ സീതാപരിത്യാഗാല്ലട്ടം എത്രയും എഞ്ചംഗമമായി വള്ളിച്ചുകാണുന്നു. സീതയെ കാട്ടിൽ ഉപേക്ഷിക്കുണ്ടെല്ലട്ടം അനുഭവിക്കുന്നും മുഖാത്മാവും ജൈജീവന്റെ വചനങ്ങൾമിതനമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾന്റെ ഭോക്കാദയം നോക്കുക:—

“വാവിട്ടു കരയുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾന്തന്നെ ഭോക്കി
ഭേദിയുമെല്ലാം എന്തിയും കിമാരാ! ചോൽ
എന്തിനു കരയുന്ന സന്ധാപമുണ്ടായതു—
മെന്തനു പരമാത്മം ചൊല്ലു നീ മട്ടിയാതെ”

ହୁତ୍ୟାଳୀ ଦେଖିଯୁଥାଏ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଅଶ୍ଵକିତବ୍ୟାପୀ
ସ୍ଵାମୀ ପରିଚୟାନ୍ତରେ ଉପରେ ଆଜିମାନୀୟ ପରିବାରରେ

“എന്നിവ കേരളത്താർഥം തന്മൂലിലഭ്യമാകു
വന്ന രൂപവത്താലും വാഹിനി മറയിട്ടാൻ.”

പിന്നയഃ

“ചൊല്ലു ചൊല്ലേന്ന സിതാനിർബന്ധം കേടുന്നേരം
 ചൊല്ലിനാൻ സെഷമിത്രിയും ശർഗദവണ്ടിക്കളാൽ :—
 ചൊല്ലിയാൽ കേരളപ്പാൻ രഘുനാമന പലകൾക്ക്
 കല്പനാരാധിക്രമവർ പലകമിരിക്കവേ
 ഏറ്റാടാതിരു നിയോഗിച്ചിരുത്തു രാമചന്ദ്രൻ
 മനം ഞാൻ ചെങ്കു ചുപ്പുമ്പുംഖംഭാത്തിനാൽ”

“പുല്ലതയോട് നെതുമ്പോളിം വേദപ്പെ-
 ട്രില്ലരാത്രിക്ക വിശനം ദാഹിച്ചവോ।
 വർത്തിക്കമെമ്പരാക്ക തന്റെ ക്രീക്ക പോൾക്കയ
 പുതുനമിന്ന മിനുകളുണ്ടതിരേഖി?
 മറിഞ്ഞുരാഗ്യം എന്തൊരു ക്ഷണായനാളിം
 മറ്റു ഭവാനോഴിഞ്ഞത്തുയു വൈകുടിവാൻ?
 ക്ഷതിമാനന്നറവും മുന്നാക്കല്ലൂമതി—
 സ്വപ്നമന്നയുംവന്നിതോ നീ കുമാരാം! ബലാക്കി”

എന്നിങ്ങനെ അപദത്തിനെപ്പറ്റി യാതൊരു രക്ഷയുമില്ലാതിരി ക്ഷയാണ് അവക്കെട പുതുക്കമാസംചാപ്പിപ്പുതാനുമരിയിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധമന്മ കടന്നാചെല്ലുന്നതും. ഈ ഭാഗം മുലത്തിലുള്ളതല്ല.. അനീജ്ഞരേകയില്ലാതെ ഉരീക്കുവേ ടോപ്പാതം താരതമ്പ്രന തീരു മായിരിക്കണമെന്ന ബോധമാണിവിടെ കവി പ്രകടിക്കരിക്കുന്നതും. ഇങ്ങനെയുള്ള കരണാർത്ഥത തിന്റുക്കുള്ളിടെ വിഷയത്തിലും എഴുത്തുള്ള കഴിക്കാറില്ല. മറപ്പാലോപാവുനം നോക്കുക: ഒരു പാലനെന്ന തപസ്പടിക്ക സന്താനമില്ലാതിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പറ ലോകത്തു സ്ഥാനം സിലിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ശീലും ബഹു സന്താനലാഭത്തിനു് അദ്ദേഹം ഉപായത്താലോച്ചിച്ച ശാർഖ് പക്ഷിയായി ‘ജരിത’ എന്ന ഒരു പക്ഷിണിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. നാലു കൂട്ടിക്കാ പിന്നാശേഷം ഭർത്താവു ഭാർത്യയും മക്കളെയുമുപേക്ഷിച്ചു ‘ലപിത’ എന്ന മരൊരായ പക്ഷിണിയെ ഭാർത്യായി സപികരിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ളിരിക്കു: പാപ്പിടമായ വാണിജ്യവാനരത്തിൽ അശാഖാബാധയുണ്ടായി. ജരിതയ്ക്കു പുതുക്കാ വിഷയമായണ്ടായ ഉൽക്കണ്ണായും വ്യസനവും എഴുത്തുള്ള വള്ളി കണ്ണ.

“അരണ്യംതന്നിൽ പിടിപെട്ടിരു വഹനിദേവൻ
കരണ്ണയുട്ടുടങ്ങിനാം ജരിതതാനമപ്പോരം.
‘നിർഹ്ലംബനായ പിതാവിവരിയുപേക്ഷിച്ചാൻ
ടോവിക്കുമാറായി ഞാൻ പെത്തണളിവരോടും
പറക്കപ്പോകാതെയും വന്നിൽ ബാലനാക്ക
നിരക്കേ പിടിപെട്ട വനത്തിലശിതാനം.
ഞാനിനിയിവരെരായേന്നാർത്തതെൻ തന്പരാനേ!
കാനനത്തികലശിപിടിച്ച നാലുപാടും’
ഇങ്ങനെ കരയുന്നോരു പെത്തണളിരച്ചയ്ക്കാർ
‘എണ്ണാനം പൊണ്ണുംബാക്കുമു! നീതുടെ മരിക്കുണ്ടെ
ഞാമാം ചാക്കിലോ പിന്നുപ്പറ്റുവും സന്തതിയുണ്ടം.
എണ്ണനെയുണ്ടാക്കുന്ന നീതുടെ മരിക്കിലോടി

നൈജേളെ സ്നേഹിച്ചു നീ സന്താനം മട്ടിക്കൊണ്ടു
മംഗലം വന്നുള്ളൂ പീരുമ്പയുമനോവദു.’

എന്നതു കേട്ട് പറഞ്ഞതിട്ടിനാം ജരിതയു—
‘മെന്നടെ പെപത്തുപോളേ! നീങ്ങളുമൊന്നു വേണം
ഇക്കണ്ണ മരത്തിൻകീഴുണ്ടലീമെയതിൽ
പുക്കകൊള്ളുവിൻ നൈജേളുന്നാൽ ഞാനെനുണ്ടു ചെയ്യും
പുഴികൊണ്ടതിനുവം മുടിവയ്ക്കുംചെയ്യു—
മുഴിതു താഴെ തീയിം തട്ടകയീല്ലയല്ലോ.
കീഴേപ്പുണ്ണിടന്നകൊണ്ടിടവിൻ തീയാറിയാണ്
പുഴിയിം നീക്കിക്കൊണ്ട് പോന്നകൊള്ളുവന്നല്ലോ’
പെപത്തുപോളു കേട്ട് മാതാവോട്ടരചെയ്യാൻ
‘പെപാഹവന്തോട് മേഖലിയുണ്ടതിലമേം!
പറപ്പാൻ ചിറകില്ല, നടപ്പാനില്ല കാലം,
ഇഷ്ടി കണാലെല്ലി പിടിച്ചതിനുമല്ലോ.’

എന്നതു കേട്ടേരും വന്നൊരു ശ്രാക്കന്താടെ
തന്നടെ പെപത്തുപോളെ നോക്കിയിം കരഞ്ഞതിട്ടും
പീരുമ്പാത്താൻ പറക്കയിം മറിഞ്ഞനോക്കകയും
എന്നടെ കമ്മമെന്ന കല്പിച്ചപോയാളവരം.”

അക്കുറിമരമണിയമായ ഈ ഭാഗത്തിനേൻ്റെ ആർട്ടീകരണ
സഹതി വാചാമഗ്രാചരമാകുന്നു. ഈ മുലത്തിലുള്ളതല്ലയോ
എന്ന പണ്യിതന്നാരായ നീതുപക്കുാർ ചോദിക്കാതിരിക്കുയില്ല.
അതുകൂണ്ട് ഈ മുലത്തിലുള്ളതനെ എന്ന പറത്തുകൊ
ംഗട്ടു. എന്നമാതുമല്ല, ഒരു മഹാകവിയുടെ നീസ്വർഗ്ഗമരമായ
വചോവിലാസത്തോട്ടുടർന്നു ഈ കമ്മകല്ലുന്ന ഭാരതംമുലത്തിൽ
പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതമാകുന്നു. എങ്കിലും വൃത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ട്.

“എവക്ഷപാ തതഃ ശാർഖ്‌ഗീ പത്രാന്തസ്ത്വജ്യ വാണ്യവേ
ജഗാമ ത്രാറിതാ ഭേദം ക്ഷമമശേരനാമയം.”

ഇതുമാത്രമേ പത്രര വിട്ടിട്ട് ജരിത പോകിന്നതിനെപ്പറ്റി
വ്യാസൻ പറയുന്നുള്ളി. ജരിത പറപ്പെട്ടേബാം കൂട്ടിക്കൈ നോ
ക്കിക്കരയുന്നതും തിരിഞ്ഞെതിരിഞ്ഞെ നോക്കിക്കൊണ്ട് പറന്ന
പോയതുമെല്ലാം എഴുത്തെല്ലൻ പരിപ്പാരങ്ങളാണ്. അവിടെ
യാണ് ഒസഭാവനിബന്ധനയിന്നു മക്കടന്മാനം കവി ഉറപ്പി
ചുരിക്കുന്നതു്. വാക്കുംതുടി തുടാതെ വ്യാസവാക്കുങ്ങളിൽ
താല്പര്യസാരം എത്ര ഭംഗിയായി എഴുത്തെല്ലൻ കടക്കുത്തുടരിം
കണ്ണ ഏന്ന പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാ.

ഇതുപോലെ ശൈക്ഷിക്ക കണ്ണപനെ വിട്ടപീരിയുന്ന ഘട്ടം
നോക്കക:—

“നാരീണാം ചിരവാസോ ദീ ബാണ്യവേഷ ന രോചനേ
കീതിംിചാരിത്രയക്കംഘ്ലസ്ത്രസ്സാന്നയത മാ ചിരം
തമേദത്യുഷപാ തു തേ സർവേ പ്രാതിസ്ഥനു മഹാജനസഃ
ശൈക്ഷിക്കിലാം പുരസ്കൃത്യ സഹപത്രാം ഗജസാഹപയം.”

ഇതുമാത്രമേ മഹാഭാരതത്തിലുള്ളി. എഴുത്തെല്ലൻ ആ ഭാഗം
ഇപ്പോൾ വണ്ണിക്കുന്നു:—

“താതനെപ്പിരിയുന്ന ഭാവംകൊണ്ടെവള്ളപ്പാം
ചുതേലുംഘലതനേലിറിറിര വിണീടുന്ന
നേത്രാംബു തുച്ചലിവാദ്യവുംചെയ്യു തൊഴു—
താസ്യയാ പ്രഥക്ഷിണാംചെയ്യു തൽപുത്രനോടും
ഗഞ്ചാക്ഷരരത്നാടു യാത്രയും ചൊല്ലി മെല്ലേ
നീസ്തിപ്പതിനായു തുനിഞ്ഞു ശൈക്ഷിക്കിലാം.
മനിയിം തനയനെ മടക്കിലെടുത്തുവെ—
ചുനമോദത്രേതാടണമുണ്ടുപ്പേശംചെയ്യു നന്നായു
തലയിൽ പലവും ചുംബിച്ചു ചൊല്ലിടിനാൻ
പലനാടു വാഴുക ഭവി മുണ്വാനായു നീയെനും

പാലവുമാൾക്കവചനാഡികരംബേജ്ഞ പിന്ന്—
 കലവരേണ്ടിളം ജപിച്ചീടിനാം പിന്നന്തരൻ
 മക്കളുകരംകൊണ്ട് തടവി മറംമറം
 സുവമായോരിക്കെന്ന പറഞ്ഞതാരനന്തരം
 അശ്രൂക്കരി പൊഴിക്കുമ്പരാക്കനും വിച്ചകയും
 നീശ്രപാസം വരികയും നീറ്റുഹം ചീന്തിക്കയും
 മാനപ്പഭാവംകൊണ്ട് മാമനിക്കരുന്നേരം
 മാനസവേദം ചെരുതുണ്ടായിതെന്നോ വേണ്ടും.”

മനഷ്യസാമാന്യത്വത്രിന്നുള്ള മനോവികാരങ്ങൾ മഹർഷിക്കു സംഭവിച്ചതായി വന്നിച്ചുതു വീണ്ടുവിച്ചാരത്തിൽ അപാക്കമായി പ്ലോയ്യോ എന്ന തുല്യാത്മാവായ എഴുത്തച്ചൻ ഇവിടെ സംശയിച്ചതുപോലെ തോന്നുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, മാനപ്പഭാവംകൊണ്ടിങ്ങനെ പററിയതാണെന്നുള്ള സമാധാനത്തിനു കായ്യമില്ലായിരുന്നു. കണ്ടപനിശ്ചൈനെയെല്ലാം തോന്നിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും എഴുത്തച്ചനു പ്രസ്തുത വികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുമെന്നുള്ളതിനു. തക്കമീല്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അസംഭാവ്യമായിരിക്കുമ്പോൾ. സാഹിത്യത്തിൽ കണ്ടപന്നീരു മനഷ്യത്പരമല്ലാതെ മഹർഷിതപം ഗണ്യമല്ല. ദേവയക്ഷഗന്ധർവാദിക്കളുപ്പാലും മനഷ്യസാധാരണത്തെപന്നുലുംബവിഭാഗങ്ങളായി, അതായതു “ക്രമാപാത്രങ്ങളായി, കവികരം സപ്തതികളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സപ്തമനോന്തുലമായി മഹർഷിയുടെ മനഷ്യത്പത്രതു പുരസ്സരിച്ച തന്ത്രത്തു ഗ്രാഹം വന്നിച്ചുവരിച്ചതു “സാധു സാധു” എന്ന ബഹുംഖലാ പ്രഥമായിക്കേണ്ടതാക്കുന്നു. ക്രാനയേയും ആർദ്ദതയേയും എഴുത്തച്ചനു നീം പ്രഖ്യാതികരിച്ചതു വ്യാസനം വാല്ലീകിയും തന്നെയായിരിക്കുന്നും. ആ മഹാകവിദ്യയത്തിൽ വാല്ലീകിക്കും വാക്കുകാർക്കിട്ടുവും അപരാസവാസനയും ഉണ്ടെങ്കിലും ഭർത്തുപരിത്യക്തരായ സീതയുടെ രക്ഷകർശ്യാനം സപ്രകരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നീരു ആന്തരികമായ കാരണ്യം വിശദീകരിച്ചു. വ്യാസനീരു

ദയാമയമായ എദ്ദേശം സ്ഥൂട്ടിക്ക്ലൂട്ടുമായി പ്രകാശിക്കുന്നതുമാകുന്ന. എഴുത്തപ്പുണ്ണൻ എദ്ദേശവും വാക്ക്‌പ്രസരവും വ്യാസത്തികളിൽ പാരായണാംകൊണ്ടു് മീക്കിബാധം വ്യാസാനന്ദാരിയായി പറിഞ്ഞ മിച്ചിട്ടിരണ്ണനു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സംഗതി ഭാരതം വ്യാസോർപ്പത്തിലെ എഴുത്തപ്പുണ്ണൻ മുക്കുകളും സങ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

ആംഗാരവീരരഹസ്യഭ്യാസകാഡിറ്റസജ്ജം പ്രയോഗിക്കുന്ന തീർ അദ്ദേഹം ഒട്ടം അസമർത്തമല്ല. അവയെ ഇവിടെ പ്രപഞ്ചം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്നില്ല. ഏകിലും ചീല ലഘുദാഹരണം അഭി ഉൾപരിക്കാം. ഭ്യാസക്രതിപാദന്തതിനു് കണ്ണപദ്ധത്തിൽ ചുറ്റോസനവയലുൾട്ടം നോക്കുക:

“തുട്ടുടെപ്പൂട്ടിച്ചടനടനടക്കം-

ചട്ടപടക്കണ്ണിളച്ചകവിയാദപോൽ

തുട്ടുടെ വന്ന ദയിരപുരത്തെ

കടക്കടക്കിച്ചലറിച്ചാടിയും

ചൈക്കവൈഷ്ണവപോലെ വക്കന്ന ശ്രോണിത-

മൊക്കതുള്ളിപ്പോലും പുരത്തുപോകാതെ

കവിജ്ഞ നന്നായിക്കിടന്നകൊണ്ടുണ്ട്

കവിരംതനടം നന്നായും നിരപ്പിക്കിയും

മരിച്ച മാത്രതി ചരിത്രച്ച ചൊല്ലിനാനു

മതിരിതിയു നാവുകുഡരവുമെല്ലാം.

കടക്കമാല മെല്ലെന്നടത്തുകൊണ്ടുണ്ട്

തുടക്കമാലപോലെ കഴുത്തിലിട്ടുകൊം

ണടക്കക്കളിമെല്ലാം ചോട്ടിപ്പെട്ടംവണ്ണം

ഉടനടക്ക ചാടിത്തുടങ്ങലെ തച്ചും.” ഇത്യാഥി

അതുപോലെ അത്തുതത്തിനു് ആശപ്രദേശികപദ്ധതിൽ പണ്ടുമായത്തിൽ വച്ചിരുന്ന നീഡി പാണ്ഡവർ ചെന്നടക്കുന്നതു്,

“പിന്നെക്കഴിച്ച നീഡി കണ്ണനേരത്തു

വന്നോട വിസ്തുയം ചൊല്ലാവതാല്ലുതു്.

പൊന്നകൊണ്ടുള്ള പാതയോരം പലതരം
 ഉന്നതവാശാവാജിപ്പത്രവും—
 മെന്നിവ ചൊന്നകൊണ്ടുള്ളതനവധി
 മുലമലങ്ങരംപോലെ ചമച്ചുള്ളതും
 മാലകളാഡിയാമാരണാഞ്ചുള്ളം
 അംഗ്രേസ്റ്റീയങ്ങരം കണ്ണാലുമോരോന്നിവ—
 യാഗങ്ങളുടെ കിഴിക്കാം നമ്മൾപ്പോം.
 പണ്ടുള്ള ദേഹങ്ങളെല്ലതു വലുതിവ
 കണ്ണാലും നാം തുമികരങ്ങ സമമല്ലോ”

ഇത്യാർഥി വാക്യങ്ങളാൽ വന്നിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. അത്തരം കണ്ണാഭക്തിഭ്യാനകങ്ങളുടെ സക്രാന്തിനാഭവരണമാണ്,

“ശാടിയന്നേതുമൊന്നിണ്ടിലാ പോറ്റി
 ഉടമയോടെന്നപ്പറിപ്പാലിക്കണാം.
 മനിവരനാർമ്മാനസത്തിലും ശോപ—
 വനിതമാർഗ്ഗലത്തടത്തിലും പത്രം—
 കരത്തിലും നല്ല ബലവിശീരസ്സിലും
 പുരിപ്പദേവപ്രദയത്തികലും
 വിധികരതലങ്ങളിലും ശൈത്യമ—
 എദയനായികാദ്ധ്യപ്പസ്സിലും
 വീഴ്ഞ്ഞാട്ടം തവ പദ്മരോദ്ധര—
 തലത്തികർ മമ ശരമേല്ലിച്ചതി—
 നോക്കിയുള്ളം കലന്നതെന്നതേയോ!
 മരവരാ നാരായണ! നരകാരോ!
 ചരണതാരിണ ശരണം ദൈവമേ!
 കണ്ണാവാരിഡേ! ശരണം ദൈവമേ!
 തീരമെയ് കണ്ടുള്ളിലിവനാനുവും
 ശരമേല്ലിച്ചതു നിനച്ചു ഭീതിയും
 കന്നിപു കണ്ണാരയ്ക്കുവും കൈക്കുണ്ട്
 വണ്ണംനിനാൻ തെങ്കതെരക്കിരാതനം.”

ഇത്യാർഥി മൗസലപ്പുണ്ടാർം.

ഗ്രൂപ്പാരന്നസവ്ട്ടനം എഴുത്തെഴുൻ പല ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ചെയ്യുന്നതാണ്. മനോഹരമായ ഫ്രെമാസ്റ്റുമൊക്കീയുള്ള പരസ്യരാക്ക പ്രണാം സുഭദ്രാഹരണത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടെ അന്നറാഗവതിയായ സുഭദ്ര തന്റെടടം വിടോതെ ഫ്രെമാജനമായ അർജ്ജുനനേഥാട്ട് ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണം വായിച്ചാൽ കവിയുടെ സ്വപ്നസ്ഥിലുമായ അചാബ്ദവല്ലും സ്വപ്നശ്ശിയായ ആ കലീനയുവ തിരിലും സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി തൊന്ത്രത്തിനിക്കെയില്ല. നേരേ മറിച്ചു ചെരുപ്പേരുളിയുടെ സുഭദ്രാർജ്ജുനനാർ അന്നറാഗവരു ത്തിൽ മരിഞ്ഞപോയതായിക്കാണാം. പഴത്തിന്നപകരം വധു പഴത്തൊലി വിളന്പിയതും വരുന്ന തൊലിയെല്ലാം പഴത്തക്കാരി മധുരമായി ആസപടിച്ചതും റഡംബാം നന്ദുരീയുടെ ഫലവിതരിതി. എഴുത്തെഴുന്നെൻ്റെ ചന്ദ്രാവു നോക്കുക:

“.....ദൃശ്യിയും കവാടംകൊ—
ഞാട്ടുകൊട്ട മരച്ചിട്ട് നിന്നവരും വിചാരിച്ചാണ്.
ചെരുതു പറയുന്നുള്ളിയാമല്ലോ പക്ഷേ
വെരുതേ ചീല ചോദ്യം ചെയ്തിതെന്നതേ വക്കു.
ഒരവൻ! പ്രസീഡ് മേ ഒരവൻ! പ്രസീഡ് മേ
സുക്തതമല്ലോ മര ഭവംസംഗമമിപ്പുംം.
ശ്രദ്ധയും കൊണ്ട് ചീല കൊള്ളുകളുണ്ടാകയാൽ
വൈശരിഷ്യുമേരും ഭവാനോട്ട് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു” ഇത്യുംഡി.
ശ്രദ്ധയുമോ? ദൃശ്യിയും മരം ക്ലോട്ട് വാതിൽക്കൊണ്ട്
മരച്ചുനിന്ന ചോദിക്കവാൻ ഫ്രേസ്റ്റിച്ചതു ശ്രദ്ധയുമോ അതി
നേബുള്ള വായാദരായോ? അന്നറാഗത്തിന്നെൻ്റെ അനീയന്ത്രണിയ
മായ പുരോഗതിക്കു് എത്തുപായവും സംഘതനനു എന്ന വിചാ
രിച്ചു നിശ്ചാപ്തമായ കൈതവത്തെ സാക്ഷാൽ വെളാന്തവിത്തായ
എഴുത്തെഴുന്നേപോലും കവിതാവിതാനമണ്ഡലത്തിൽ അന്നറഹി
ക്കേണ്ടിവന്നു. സ്വപ്നമായ അന്നറാഗരൂപച്ചു അതുമാത്രം ധന്യ
മെന്നു് അദ്ദേഹം ഇതുകൊണ്ട് ലക്ഷ്മീകരിക്കുന്നു.

ഇന്തി മരിക്കുന്ന ഘട്ടം നോക്കാം. അതായതു് സീതാസ്പദംവരം:
 “സ്വപ്നമാലയും ധരിച്ചാറരാൻ മറം മറം
 അദ്ദേശനേതുൻചുവിൽ സത്രപം വിനിതയായ
 വന്നടക്കം നേത്രാലുഖമാലയുമിട്ടാം പിന്ന
 പിന്നാലേ വരണ്ണത്തമാലയുമിട്ടിനാം.”

‘ഈതി സീതാഗ്രൂംഗാധവണ്ണന; ഗ്രൂഡമസ്യ’ എന്ന ചരയെങ്ങവിധി
 ഞതിൽ അതവിടെ സമാപ്തമാക്കുന്ന. ഇവിടെ കുലജാതയായ സീത
 തയിൽ അതിൽ കൂടുതലായി ഗ്രൂംഗാരച്ചുള്ളിക പ്രകാശിക്കുന്നതു്
 അനുച്ഛവിതമാണെന്നവച്ചു്, കുബി റസപ്രസരം നിയന്ത്രിച്ചു
 പോലെ തോന്നുന്ന.

സീതാപദ്മരണശേഷം എത്രയോ കുബികൾ വിപ്രലംഭന്തു്
 ഗാരവണ്ണനാട്ടമരതിൽ ഗ്രീരാഥന്നീര യീരോദാത്തതായപ്പോക
 മായി എന്തെല്ലാം അവലക്ഷണപ്പൊയക്കരാ ആ മഹാപുത്രപ്പനിൽ
 കലംതിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു കണക്കില്ല. മാനക്ഷയം ചുറിക
 പോലെ തരച്ചിരിക്കുന്നോരു വിപ്രലംഭന്തു് അവകാ
 ശമേഖിടെയെന്ന ഒച്ചിത്യുച്ചിനു അക്കിട്ടുക്കു കാണാത്തതിൽ
 വ്യസനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന. ഇതുപത്രനാലുപ്പത്തകാരൻ അത്ത
 രക്കംരിലോകതന്നാണു്. എഴുത്തച്ചൻ ഒരു ഭ്രം
 ഉണ്ടാക്കാതെപോയതു സ്വീശേഷം * സന്തോഷവ്യമാക്കുന്ന.
 മനഃക്ഷാഭകരമായ വസന്തകാലത്തു് ആശ്രൂക്തതിന്നീര ശൈത്യ
 പാർപ്പണശൈത്യത്തു്,

“സീതാവിരഹം പൊരാഞ്ഞു തിരക്കയും
 ചുതായുധാത്തി മഴുത്തു പരകയും”

എന്നിട്ടു ശ്രാക്കലേവപോലെ ഒരു സൂചനയുള്ളതല്ലാതെ വിക
 മായ ഒരു പ്രയത്നവും എഴുത്തച്ചൻ ചെയ്തുകാണുന്നില്ല. ആ
 സൂചനപോലും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എങ്കിൽ ഒച്ചിത്യം
 കരേക്കൂടി ശ്രോഡിക്കുംബാധിക്കുന്ന എന്ന തോന്നുന്ന. ഗ്രാമ്യക്ക
 ചോറനകളേ വിശ്വാസ്വനാത്മപത്രിൽ അദ്ദേഹം പലവത്തു് വണ്ണി

* സന്തോഷവ്യും = സന്തോഷക്കുന്നതു്.

കണ്ണൻട്. കൂച്ചവേദയാനീയം, കീചകപാശവാലീയം മതലാ യവ അഞ്ചെന്നയുള്ള ഘട്ടങ്ങളാണ്. ഗ്രഹസ്ഥാഗ്രമവും ഭാവത്യ ധർമ്മവും ആദരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിനു ശക്തിളാവാക്യത്തിൽ ഭാത്യാബവസ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം പ്രതിപാദിക്കുന്ന മുലദ്ദോക ഷഠം വീഡാതെ തജ്ജിമചെയ്യുകാണുന്നു. അഞ്ചെന്നയുള്ളാതെയുള്ള പ്രദർശനമ്മാഡിലാപം അതിരുപ്പുൾക്കായ മഹാപീംഖാരിലായാലും അസ്ഥാനമാണെന്നുള്ളേണ്ടം കാണിക്കാതെ സംശ്ലോംപിള്ളു. അതു കൊണ്ട് വെദവ്യാസോർപ്പത്തിലാഗത്തു്,

“എന്തിനു പറയുന്ന വെരുതെ ബഹുവിധം
ബന്ധമോക്ഷങ്ങളുടെ ഭേദംകണ്ണാട മനി
നഘ്രാം തീർമ്മത്രയാകിയ യമുനയിൽ
എല്ലാം കൂളിച്ചുത്തു സന്ധ്യയേ വന്നിക്കുന്നോം
മത്സ്യഗന്ധിനിയായ ഒക്കവത്സകനൃകയെ”

ഈതു പ്രതിലോമരിസമാധിക്കമ ചരിയാൻ പ്രാരംഭിച്ചുട്ടുകയും സമാധാനമായി “ശക്തിച്ചുവില്ലതുനേരമില്ലപരമതമഘ്രേം” എന്ന വിചാരിച്ചുണ്ടുകയും ചെയ്യുകാണുന്നു. ഇവിടെ അപമന്ത്രവത്തുകൾ അംഗ്രൂപാപൂജ്യനായ മഹാപീംഖാണുന്നിട്ടും വിസ്തരിയുടെ വ്യഞ്ജനങ്ങളും വേണ്ടിയാകുന്ന സ്ഥലകാലങ്ങളേയും ഭ്രംജം ശൈക്ഷാരംഭം പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിച്ചു മർദ്ദനം പ്രയോഗിച്ചിരി കണ്ണാതു്.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനാചാത്തനായീ ഗണ്ണി കുണ്ണെങ്കിൽ എഴുത്തച്ചുന്നതിൽ സന്നായ്ക്കിപ്പിയ്ക്കു നിഷ്പാരമായ പ്രതിഷ്ഠ കാണുന്നാതു് കേരളീയങ്കട ഭാഗ്യംതന്നെ. റസംഞ്ചം വികാരങ്ങളും കുംഭക്കാനിനു ഇന്ദ്രാജിപ്പള്ളം വികാരങ്ങൾ കുവിക്കുടെ വ്യാപാരസാമ ഗ്രീക്കുമാകുന്നു. “പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളെ കവികൾ ആശർ ലക്ഷ്മീപാഠകൾ ചരിഞ്ഞമിപ്പിക്കുന്നു. അതു ചപലമായ അലക്കാര കേശലോകകാണ്ഡു; നേരേമരിച്ചു് നിർഭരമായ അവഗാഹനം കൊണ്ണാകുന്നു. തന്നിമിത്തം അസ്പസ്യമായ വികാരങ്ങൾക്കിൽ

നിന്ന പ്രശ്നഗമായ വിചാരണയിലേയ്ക്ക് നാം കടക്കുന്ന” എന്ന് “ബെഡ്രിവൈറോ ക്രോച്ചേ”(Benedatto Croce) എന്ന ഇറ്റ ലിയൻറനിത്രപകൾ ഒരു ടിക്കിൽ പറഞ്ഞതിട്ടുള്ളതായിട്ടോക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം എഴുത്തച്ചൻറെ കവിതകരക്ഷയും എത്രയോ യോ ജീച്ചിരിക്കുന്നു.

പാണ്ഡിത്യഭാണ്ഡാരികൾ പുരശ്ചൗഢിച്ചേക്കാവുന്ന ഒരു ക്ഷേപം ഇവിടെ വണ്ണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മഹാഭാരതം, അഖ്യാതമാരാധാരങ്ങൾ, എന്ന രണ്ട് സംസ്കൃതത്രായങ്ങളെ ഒരു ദാഷയിലേക്കു വിവരിച്ചു ചെയ്തിരുന്നു ഇതുവരുത്തുന്നതു ഏഴുത്തച്ചൻ വലുതുവും പ്രശംസിക്കുവാൻ വലു നൃഥവുമണ്ഡാ എന്നായി റിക്കണം മേൽപ്പറത്തവക്കുടെ ഫോലും. മുലഗ്രന്ഥങ്ങൾ റണ്ട് ഇപ്പോഴും ആക്ഷം പ്രാപ്യമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു പദാനപദ മായും സൃഷ്ടാനവുത്തമായും തജ്ജിമകൾ ഉണ്ടാക്കി എഴുത്തച്ചൻറെ യഗ്രഭ്യും ഗ്രസിക്കാമോ എന്ന പരിക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. അ ഒരു ചീല പരിക്ഷകൾ കൂടിക്കുടെ നടക്കാതെയുമിരുന്നിട്ടില്ല. കണ്ഠതിക്കുട്ടൻതന്മുരാൻ അവർക്കും മഹാഭാരതവും വള്ളത്തോടു നാരാധാരങ്ങോൻ അവർക്കും ത്രഞ്ചിംഖായ അഖ്യാതമാരാധാരങ്ങൾ തെരുക്കാറും മെച്ചമേറിയ വാലും കിരാമാധാരങ്ങവും അപദംശങ്ങൾ ലൈനമില്ലാതെ തജ്ജിമമെയ്ക്കു. തജ്ജിമ എന്ന നിലയിൽ എഴുത്തച്ചൻറെ തുതികളിൽ പല ആക്ഷേപങ്ങളും ആരോപിക്കാവുന്ന താക്കുന്നു. അതിലും വിശ്രാംപിച്ച മഹാഭാരതത്തിലുള്ള എത്രയോ ഉപാവ്യാനങ്ങളും അഖ്യാധാരങ്ങളും ഭഗവദ്ഗീതപോലും എഴുത്തച്ചൻ ഉപേക്ഷിച്ചുകളിൽ എന്നൊക്കെയിരുന്നിട്ടും എഴുത്തച്ചൻറെ തുതികളുടെ പ്രചാരത്തെ സ്വർഖിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാതെ മറ്റു റണ്ട് തജ്ജിമകളും സ്വന്ധമേ പംഗ്രക്കലൈഡിനടപ്പില്ലാതെ കീടകുന്നു. കണ്ഠതിക്കുട്ടൻതന്മുരാൻ അവർക്കളും നാരാധാരങ്ങോൻ അവർക്കളും അസമർത്തിക്കാരാണെന്നു താൻ സൂചിപ്പിക്കപ്പോലും ചെയ്യുന്നില്ല. കാവ്യകലയിൽ എഴുത്തച്ചൻറെ ഉഞ്ചക്കുപ്പം അധു ഷ്യുമെന്നമാത്രമേ ഇതുകുംണ്ടു വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. സ്വപ്ന

ஸ்ரூପாயில் ஒடு மூலத்திக்கை அலுவல்விழு என்றாலும் ஸங்கி எழுத்தைப்பேர்கள் ராமணாஜன் முனைதை கவுயியத்திலும் தக்க நிலைப் பூஷினாயவங்கவிக்கி அவக்கை நாட்கண்ணல்கூடும் உபாதாங்காரனாயி ஸபிகரித்து அவக்கையை பூஷாரத்திலிருந்து கமக்கையையிடும். பேர்க்கூபீயர், காலினாஸன், வெஞ்சுடு முதல்பேரை வூந்திருப்பனயண்ணாயி வனியமரிவாரங்கு. அதுகேளவுக்கை துதிக்கி அடுப்பாடுப்படுவதை வாசிக்க வாங்கி கை கால்கிரானிஜோவர் உள்ளாயிலூ; அதுபொலை எழுத்தைப்பேர்கள் காட்டுத்திலும்.

കവിതാപമ്മതിൽ എഴുത്തെഴുൻ അംഗരിച്ചുകാണുന്ന റീതി പല പുർവ്വകവികളിലും അനന്തരകവപികളിലുംനിന്ന് ഭീമ മാക്കുന്നു. വിവക്ഷിതതിന്റെ പ്രതീതിക്കും ഭാവനിബന്ധനമാണ് പ്രധാനം എന്നുള്ള പ്രസ്ഥാനം കാലിഭാസപ്രഭതി മഹാകവികൾ അല്ലോടെ വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിക്കുയും പ്രയോഗത്തിൽ സാധിക്കുയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. എഴുത്തെഴുന്നും ആ പദ്ധതി തന്നെ ആരുഗ്യിച്ചു. മുൻപുല്ലരിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ ജരിതയ്ക്കു സ്വന്തരീതു കളിമായി വേർപ്പെടേണ്ടിവന്ന സമയത്തുണ്ടായ ഭാവസ്വഭാവം വന്നുന്നുയും മറ്റൊ ഇതിനുംവരണ്ടാണുകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഭാവങ്ങളിൽനിന്ന് സച്ചുദയമാർക്കു റസാസപാദനമുണ്ടാകുന്നു. ഭാവപ്രകാശനത്തിനു വാക്കുകളിട്ടേയും വാക്കുങ്ങളിട്ടേയും ശേഷതി തന്നെയാണ് എഴുത്തെഴുന്നേരുള്ളതുണ്ട്. അല്ലോടെ അലക്കാര ശബ്ദതയയ്ക്കു.

“ഇടിവെട്ടിച്ചുവന്നും വിശ്വമറിത്തൊള്ളുകേട്ടു”

“വാഴ്ത്തുതാനാശിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന

ബാലക്കിടാനെളേച്ചപ്പാലെ തുടങ്ങാലും”

“മുത്തു പഴുത്തു കൊഴിയും ചില മലം

കാർട്ടീസ് ഫൂവിൽ കൊഴിത്തേപോകിം ചീഞ്ച”

“നീർപ്പോളിപ്പേരാലു ശരീരങ്ങളിൽക്കൈ

വായ്പോട് കാണാം മരയുടെനവ്”

“അതുസമയമെടുത്തു ലാങകൻ
തുതദേഹം നടന്നായുന്നപോലെ”

“വിഷണിപ്പംമനുനിക്ഷേപനായോര
വിഷയരഹനനാക്കണക്കെ മല്ലുള്ളൻ”

“ജീന്ന്‌വസ്തും കളഞ്ഞതനോടു മാനപ്പർ
പുണ്ണശോഭം നവവസ്തു, ധരിച്ചീടം
ജീന്ന്‌ദേഹം കളഞ്ഞത്പുണ്ണംദേഹികരം
പുണ്ണശോഭം നവദേഹമണ്ണം കൊള്ളുന്ന”

ഈദൈന പ്രസിദ്ധമാളായ ചീല സാലക്കാരവാക്യങ്ങൾ അവിട
വിട കാണാനുണ്ടായെതെ മനഃപൂർണ്ണം സാലക്കാരം പ്രയോഗി
ക്കാതെ വിചുകയില്ലെന്നുള്ള മട്ടിൽ യാതോരു പരംകുമരത്തിനും
അദ്ദേഹം ഒരുപെട്ടിട്ടില്ല.

അതും നിരഞ്ഞ തുള്ളുന്ന പദങ്ങളും പദങ്ങളുടെ സന്നി
ഡേവൈശ്വരപ്പേഖാണ്ട പരമാവധി അതും സൗഹ്യരിപ്പിക്കുന്ന
വാക്യങ്ങളും പ്രായണ വ്യാപ്തമായിക്കാണാം. ഏന്നാൽ ഒരു കിലും
കിലും ലാഘവവത്തിന്റെ ചൊയപോലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെല്ലെല്ലാം
ഈദൈനയുള്ള ഭാഷാപ്രവാഹത്തിൽ ചീലടത്തു ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിൽ
സൂചികപ്പട്ടപോലെ പരിഞ്ഞമിച്ച വിവിധരിസരങ്ങീകരിക്കേണ്ട ചീരു
നാതായും കാണാം.

- (1) “രാജുത്തെ രക്ഷിപ്പിക്കിനു ഉതിയവൻ,
രാജുരുപേക്ഷിപ്പിക്കിനു ഞാനംമതി”
- (2) “സൗഹമനെന്നക്കറിച്ചേരുമമുള്ള മൽ-
ദേഹമാത്രം ഭരിക്കുന്ന വിധിക്കൈയാൽ”
- (3) “വീരസപർഥത്തെപ്രാപിച്ചീടിനാൻ നരപതി
വീരുത്തിൽ സപർഥം മുചിപ്പിടിനാൻ നന്ദിവുന്നും”
- (4) “കാടിച്ചുതാരെനമോടിയതാരെനാം
ഉടു തിരഞ്ഞപോതേതും തിരിഞ്ഞതീലും”

- (5) “അരിവില്ലാതോങ്ക മകനെ ലാളിച്ചു—
ടറിച്ചുപോരുന്ന നീ കരകുന്ന വന്ന”
- (6) “നീയെന്തിവിശ്വാം ഇടമുന്നാതെനുണ്ടാടി—
നുയോ! എനിക്കെൻ്തിയമ്പയക്കാണുണ്ട്”

ഇത്യാദികളും സ്വഹടികാവർഖമയെ പ്രാപിച്ചു വാക്കുമായാകുന്നു.

മറ്റൊരുവയന്തെ ചാപല്യമുള്ളം അവത്താളമുള്ളം എഴുതു
പ്പുന്നൻ പരിററാസത്തിനു് പാത്രിഭവിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ
അദ്ദേഹത്തിന്നു പരിഹാസരസം വികടമോ ഉൽക്കടമോ
അതുകൂടാതെ പ്രശ്നാന്വേഷം പക്ഷേ നിശ്ചിതവുമായി ഫലിക്കണമാ
കുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ വിഷമിച്ചവരും ധമ്പതുരോടു കണ്ണൻ
പറയുന്നതു നോക്കുക:—

“പ്രതയാഗാദികളിന്തുചുക്കുക
പാത്രപതിക്കേറാം പ്രിയനെന്നാകില്ലോ
മുതിവിക്കമെന്നാട്ടുത്തു പോർച്ചേയ്യിൽ
പട്ടാളവിച്ചു പുരപ്പട്ടായ്യേടോ.
പഠിച്ചുകൊള്ളുക പലവും ശാസ്ത്രങ്ങൾ
മിച്ചുമുഖംജീവനന്നതിച്ചില്ലില്ലയോ?
ഇന്നീ ഞാനെയ്യുകയില്ലെന്നു പേടിക്കേണ്ടോ
എനിക്കു നിന്നെന്നുകൊണ്ടു ഫലമീല്ല.
പത്രക്കേപ്പോയാലും ദയപ്പട്ടായ്യേ—
നാഡിക്കേഷപിച്ചുംഗന്ധപതി ചൊന്നാൻ.”

ബ്രാഹ്മണവേഷധാരിയായിരുന്ന അർജ്ജുനൻ ലക്ഷ്യം
ഭേദിച്ച പാഥവാലിപാണിഗ്രഹണത്തിനു പാതുമായപ്പോരും അസു
രാലുക്കളായ രാജാക്കന്നാർ യുദ്ധത്തിനു സന്നദ്ധരായി. അതു
കണ്ട് സത്യാന്ധപക്ഷപാതത്തോടു ബ്രാഹ്മണങ്ങം പോരിന്നിരുണ്ടു.
ബ്രാഹ്മണങ്ങടെ യുദ്ധാദ്യമം ഇത്തരുന്ന വള്ളിച്ചുറിക്കുന്നു:—

“നാമേതും കിരയങ്ക്കുതിനെന്നതുനേരം
ത്രമിഡേവേദ്രൂപാക്കം പോരിന്നായെങ്കെന്തും.
ചരന്തത്തിനു ദണ്ഡമുള്ളം പാടുകകളും പുന—
ക്കത്തരീയങ്ങൾ കരക്കണ്ണഭരണിവാഴമായു”

ഹസ്തവുദയത്തിനിന്നാലോഗം കണ്ണനേരം
മുഖമാശവും പുണ്ട് മർഹനന്നരചയ്യാൻ.”

പംഞ്ചാലീസപയംവരംതിൽ വില്ലു കിലയ്യുവാൻ അതിച്ച
ജരാസന്ധന സംഭവിച്ച സകടക്കരം നോക്കുക.

“വന്നനാം ജരാസന്ധനൻ കോപ്പിട്ട് ചെന്ന നേരേ
ഗംഡിരലാവത്രോടു വില്ലതു കിലപ്പുനായും.

എട്ടത്തു വള്ളച്ചൂയ കടകകിന്മണിമാത്ര-

മട്ടത്തനേരം മുരു മരിത്തൈ വിഞ്ഞീറിനാൻ.

എല്ലപ്പാം നടങ്ങിത്തൻ മുഖകാലത്തും പൊങ്കി-
പ്പുല്ലപ്പാമിളകി വഞ്ഞായ മോരയും തൃപ്പി.”

അ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ദിങ്ങുംയന്നു വില്ല കിലയ്യാൻ വഹി
യാത്വവന്നതിൽ ബ്രൂഹണങ്കര ആക്ഷേപം:

“കല്ലുകൾ കനകവുമെന്തിനു ചമയ്യുന്നീ-

തല്ലിപ്പുണ്ണല്ലു നടങ്ങിട്ടവാൻ സുയോധനൻിനു?

പോയിരു ജരാസന്ധന നാണാവുംകുട്ട്, ഒന്നം
പോയതു മഹാജനമായമേയറിയായ്യാൻ.”

ബീംഗ്രതമല്ലെന്ന തപസ്പി, ആപേഷി എന്ന ശ്രാവം
നാഡെയ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവക്ക ഗൗതമാദികളായ പുത്രന്മാർ
ഈണായി. കട്ടംബലാരം മുഴവൻ ഭായ്തനേന വഹിക്കണമെ
നായികനു ബീംഗ്രതമല്ലുണ്ടിന്നു വ്യവസ്ഥ. ഒട്ടവിൽ ഭായ്യി²
അ ഭാരം വഹിക്കാൻ കൂടുകയില്ലെന്ന തക്കമുണ്ടായി. രാജമന്ത്രി
രണ്ടളിൽ ഭായ്യ യാഹിച്ചു³ കട്ടംബലം പുലർത്തണമെന്ന ഭർത്താവു
റഹിച്ചു. മനസ്സില്ലെന്ന ഭായ്യ കയറ്റു. ഭർത്താനുശ്രാവചെയ്യാതെ
ഭായ്യെയ ഭർത്താവു ശപിച്ചു. അതിനു കക്ഷിണയായി ഭർത്താവിനെ
ഗംഗയിൽക്കൊണ്ടു തള്ളിക്കിളിയുവാൻ ഭായ്യ പുത്രനാരോടാശനാ
പാച്ചു. അനന്തരം,

“ബോദ്ധമോഹാദിപുണ്ടു ഗൗതമാദികളില്ലപ്പോൾ
താപസവരനായ താതനെ മടിയാതെ

ഗംഗയിലോക തോണിതുമെൻ വെച്ചുഴുക്കിനാ-
രംഗനാജനങ്കരക്കു തോന്നമിഞ്ഞരം പണ്ടം.”

ഇവിടെ അംഗനാജനപരിക്കു പണ്ടമിൽക്കുമല്ലോ. തോന്ത് മെന്നുള്ള പ്രസ്താവംകൊണ്ട് സകലകാലവ്യാപിയായ ശ്രദ്ധാ ക്ഷുഭി സംക്ഷിപ്തസാരസ്വത്സ്രമായിട്ടുപറയുന്നിക്ക്കുട്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധാപം എത്ര ശാന്തവും എന്നാൽ എത്ര മാർക്കികവുമായിരിക്കുന്നു!

“അങ്ങോടു ചെല്ലുവാനമിങ്ങോടു പോകവാനു-
ഉംഗനെന്നയാകമില്ല കണ്ണനെപ്പോലെയെടോ”

എന്ന ദീപ്യർ റണ്ടുരിഖിൽ കണ്ണൻറെ യുദ്ധപണ്ണയതയെ വണ്ണിക്കുന്നു. പകേഷ്, അതു ധാരാളം മതിയായി. തന്നിമിൽക്കു ദീപ്യർ പോരിൽ വിനാതുവരെ കണ്ണൻ പോരിൽ പക്കുകുംജൂതെന്നില്ലെങ്കരണം അനുഭൂതിക്കുകയാണ് “ചെയ്തു”.

“വൈപിതുവീഞ്ഞ ഗ്രഹി കേരാക്കുന്നമിവയെല്ലാം
വൈശ്രദ്യം മനസ്സുിക്കലുണ്ടെല്ലാ ഭവാന്നേറം.
വൈച്ചും ഭവാനക്കാളേരെയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്,
വൈദശ്യം വാക്കിനേറിയുണ്ടെങ്കിലുമല്ല,
സൗഖ്യം തുകാണ്ട കേരാക്കം തൊൻ ചൊന്നാലെന്ന
മോഹമുണ്ടനിക്കരുതുകാണ്ട തൊൻ.പറയുന്ന”

എന്ന വിചിറൻ പുതരാധ്യാരാട്ട് പറയുന്ന വാക്യം എത്രമാത്രം അത്മദാവുപെണ്ണമായിരിക്കുന്ന എന്ന നോക്കുക. ഇനിയും വാക്യ പ്രയോഗചാതുരിയെ വിശദിക്കരിക്കുവാൻ ഉഡാഹരണങ്ങൾ ഉല്ലരിക്കുന്നതുവും ഭാരതവും രാമായണവും മിക്കവാദിവിടെ പക്കുതണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെയുള്ള ശൈലീരസം ബ്രഹ്മാണ്ഡ പുരാണത്തിലുമുണ്ടനു പറയുണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാർത്തവീര്യാർജ്ജും നന്ന നമ്മാപ്രവാഹത്തെ തംജനത്തുനിമിൽക്കു വെള്ളത്തിൽ ഒഴുകിയ റാവണൻ കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനൻ വന്ന കീഴിട്ടുകൊള്ളുന്ന സാമുന്ന ചിത്രയോധിവേദ പർജനതയ്ക്കുന്നതും അതിനു കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനൻ തുസലില്ലാതെ പറയുന്ന മരഹട്ടിശും നോക്കുക:-

“യുദ്ധംചെയ്തു പോയും വിരുസപ്രധാം മുപിച്ചുകൊണ്ടു
നിർഭയനെങ്കിലിപ്പോരാ വൈക്കുതെന്നുകൊണ്ടും;

വന്നകണ്ണല്ലേന്നാകിൽ വസ്തരംതോടും കരം
തന്മകാളിവന്നു സന്ധിച്ചു ചൊല്ലിട്ടുക.
മുതവാക്യങ്ങൾ കേട്ട ഭവതി ചിരിച്ചതി—
മോദേന ചിത്രയോധിതനോട് ചൊല്ലിട്ടിനാൻ.
യുദ്ധത്തിന്നശക്തമാരായുള്ള പൂഞ്ഞപ്പനാ—
ക്കിരിതരമുച്ചായങ്ങളെന്നീ മരോന്നമില്ല.
എന്നോട് കരം വാഞ്ഛിജജിവിപ്പുനവനിയി—
ലിനോങ്ക് പുന്നപ്പനക്കണ്ണിലെവനറിയണം.
യുദ്ധംചെയ്യുവതിനെന്നോടിനു രാവണനുള്ളിൽ
ആശയംബന്ധകുലതുമെന്തിനെന്നാരച്ചയും.
മുത്തു വന്നിടവാനോ ബഖനായു് വഞ്ചവാനോ
സപ്തരം റണ്ടാലോന്നണില്ല സപ്തിഖമേതും.”

ഇവിടെ രാവണന്നു ക്ഷുദ്രത്യവും കാർത്തവിരുംഗംഡിനന്നു
ധീരമായ പ്രശ്നത്താംഭിന്നുവും എത്ര വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു
വാക്യങ്ങളിൽ പ്രയുക്തങ്ങളായ പദങ്ങൾക്കു നിഃലംഘിവിൽ നിങ്കു
ശീച്ചിരിക്കുന്ന അത്മത്രേതക്കാരും പ്രയോഗസന്ദർഭിരേഷംകൊണ്ട്
ക്രൂരക്കുലവികാസമുള്ളതായിട്ടുണ്ടെന്നു അവണ്ണായിരുന്നു. ധരിക്കയില്ല.

“മാകുമകരന്വിന്റപാനവും ചെയ്യു
ക്കുന്ന പികക്കലപണവും കേട്ടകേട്ടും”

എന്ന വായിച്ചുകേരക്കുന്നോരും വസന്തകാലവിലാസം നാം സാ
ക്ഷാൽ അനുഭവിക്കുന്ന എന്നല്ലാതെ തോന്നകയില്ല. അതുപോലെ,

“എത്രയും കുറ്റമാറ്റും കുർഗ്ഗാവാഗ്രാഗ്രാഗ്രാഹ്യം
പുതമ്പീരോത്തുമ! മഹതി! പുതമ്പീയ മുംഗോളേശം

ഉത്തരംഗമുതമാംഗമുതരുതരഹിമ—

മുത്തരംഗസ്തനികളാം പതാമാരഹയുചെയ്യു!”

എന്നിടത്തും ഉന്നമിച്ചു നിർക്കുന്ന പർവതത്തിന്റെയും അതിൽ
സബരിക്കുന്നതിനുള്ള കുർഖടത്തിന്റെയും പ്രതീതി വ്യാവ്യാന
മില്ലും തെത്തനും ജനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്ന ശക്തിയുണ്ട്.
അതിനു വിചത്രിപ്പിക്കുമാണു് സ്ഥനാരന്മാരുകളായ രാജസ്സുക്കരക്കും

അവിടെ വേണ്ടിവരുന്ന സമയാർക്കാണും. എങ്കിൽ ചെയ്യും! എന്ന ചോദ്യത്രുപ്പമായ വാക്കാവതാരം സമ്പരിക്കുന്ന കാഞ്ചം പ്രയാസം മാണണന്ന പറയുന്നതിൽ എത്രയോ അഡികം പ്രസാരിയായ അതിനും മുഴുളുന്നതിനുപകരിക്കയും ചെയ്യും.

എഴുത്തച്ചുക്കൻറെ ഭാഷ മലയാളവും സംസ്കൃതവും ഒരു രൂതേകപാകത്തിൽ സംശയാജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. സംസ്കൃത രഹിതങ്ങൾ സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങൾ ചേത്തം ചിലടക്ക വാക്കു ഒരിക്കുവും സംസ്കൃതമാക്കിയും അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കൃതം പ്രാശാരിപ്പിച്ച മഹാദ്രോഹം എഴുത്തച്ചുന്നിൽ ചില തമിഴ്'പണ്ഡിതന്മാർ അരോപിച്ച കണ്ണിട്ടുണ്ട്. ആ കുറവപ്പത്രം അശ്വതതകാണ്ട തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. എഴുത്തച്ചുക്കൻറെ കാലത്തിന്റെവും കവികൾ മലയാളവാക്കകളിൽ പോലും സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചെക്കുന്നതിനു മടിക്കാത്തവരായിരുന്നു. “മാടവിനാമവിടെ വസതാം”, “പാലവും പിന്നിടേമാഃ” എന്നം മററ മാത്രം ഉള്ളനീലിലിസനേഗ്രേറ്റേയാഗങ്ങൾ നോക്കുക. 600-ാമാണ്ടിട്ടുണ്ട് ജിവിച്ചിക്കുന്ന പുനംനന്നുരി അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിൽ സംസ്കൃതത്തം ചക്രവർത്തിയിൽമായി പ്രയോഗിച്ച കാണുന്നു. എഴുത്തച്ചുക്കൻ സംസ്കൃതപ്രയോഗത്തിൽ അനുബന്ധായ മുഖ്യവകുടൈ പടയിൽനിന്ന് എത്രയോ താഴുന്നനില്ലെന്നു. പുനം നന്നുരിക്കുകൾ ഭ്രംബായി സംസ്കൃതവ്യാകരണനിയമങ്ങളെല്ലാം അന്നു സരിച്ചുകാണുന്നു. “ആരപാസന്തി സ്ഥിതാ വാ” എന്ന ഉള്ളിനീലിപ്രയോഗത്തെ ലീലാതിലകക്കാരൻ സമഭാവമില്ലായ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ളൂ “ആരപാസന്തിയേവ യുക്തം” എന്ന പറയുന്നു. സംസ്കൃതവ്യാകരണങ്ങളും എഴുത്തച്ചുക്കൻറെ പ്രയോഗങ്ങളിൽ പല സംഖ്യകളും കൂപ്പിറസാധ്യങ്ങളായ പ്രയോഗങ്ങളും ഒന്നാം സ്ഥാതിക്കാതെ തന്മലിലു. “ചിന്മായും ജഗന്മായും! സന്ദേശം മായാമായും!” എന്നിടത്തു പ്രത്യയം മയ്ക്കാക്കാൻ “ടിത്തം” തന്നിമിത്തം “ടിട്ടംശാംഗി”ത്യാർ സൗത്രപ്രകാരം സുലിംഗപ്രത്യയമായി “ശിപ്പും” വരേണ്ടതും അപ്പോൾ “ചിന്മായും ജഗന്മായും”

സനയി മായാമയി” എന്ന വേണ്ടതുമാക്കുന്നു. പത്രക്ക് മുൻപു സീതോപനിഷത്തിൽ നിന്നുംരഹിച്ച ദ്രോക്കത്തിൽ “മായാമയാ” എന്ന ഓൺവന്റചല്ലുവത് ആർഷപ്രയോഗത്തിനും നിന്നും കണ്ണി രിക്ഷമല്ലോ. മനോഹരശ്രദ്ധത്തിനും സ്ഥിലിംഗത്തുപം എഴുത്ത ചുട്ട് മനോഹരാ എന്നും മനോഹരി എന്നും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. അല്ലൂത്തരാജാധാരാണും, ഭാരതം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണും, ഇതിലെയുംക്കുണ്ണും ഈ ഫ്രപ്പെട്ടപവിധ്യം കാണാനണ്ടു്. ഹരിക്ക എന്ന ധാത്വവിന്നു് ഉപപദശാഖാന്തത്തിൽ അന്നദ്യതനാൽ തതിൽ ‘അച’ പ്രത്യയം വിധിച്ചിരിംക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും നൃജീവനയി സിലിക്കേണ്ട ക്രൂപം ‘മനോഹരാ’ എന്നതനെന്നാക്കുന്നു. “മനോഹരാ വൈത്രുവണസ്യ ചാളീ” എന്ന ഇഗനാമപണ്ഡിതപ്രയോഗവും കാണുക. ഏകിലും പുഠ്രഭാഷാകവിയായ കണ്ണറുപ്പണികൾ മനോഹരാ എന്നും മനോഹരി എന്നും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. ഒക്കപക്ഷേ കണ്ണറുന്നല്ലയോ എഴുത്തച്ചനേ ഈ വിഷയത്തിൽ ഭൂമി പൂഖ്യിട്ടിള്ളതെന്നും സംശയിക്കുന്നതുമാക്കുന്നു. അമവാ “ഗോപോ ചുക്” എന്ന പുർബ്ബസ്ത്രത്തെ യോഗവിഭാഗംചെങ്കു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാമെന്നും പറയാവുന്നതാക്കുന്നു. സബിരൻവുന്നതിനു സമാസാന്തതിൽ ടച്ച്‌പ്രത്യയം നിന്നുമാണു്. അതു റായമന്ത്രയും എഴുത്തച്ചൻ പലട്ടത്തും ഉള്ളംല്ലിച്ചുകാണുന്നു. ഇതെല്ലാം ഗ്രന്ഥ മെഴുത്തകാരക്കേഡും അച്ചടിക്കാരക്കേഡും പ്രസാധകനാരക്കേഡും പിശകകളാണുന്നു പറയുന്നവക്കമില്ലാത്തില്ല. കുറെ ഒക്കെ അങ്ങനെയും പററിക്കിരിക്കാം. പത്രക്ക് എല്ലാം അങ്ങനെന്നാണു് സംഭവിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. “ഹാസ്തിനമെന്നതനേ ശാസ്ത്രികരാചൊല്ലിടുന്നു” എന്നു് എഴുത്തച്ചൻ പറയുന്നതിൽനിന്നു് അങ്ങനെത്തെന്നു വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ സ്ഥിരനിഷ്ഠയിരുന്നു വിചാരിക്കുന്നു, അമവാ മലയാളഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നും സംസ്കൃതവ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ലാംബ്രൂണാണുന്നു ദോഡു ദോഡു ശ്രദ്ധയിരിക്കുന്നും, പ്രമാണിച്ചു ഭോഗങ്ങളായ പ്രസ്തരപ്രയോഗങ്ങൾക്കു വേദതു എന്ന വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുമുണ്ടു്.

അമവാ, ‘മയട’ പ്രത്യുഗ്രതതനെ ഏഴുത്തപ്പൻ മലയാളത്തിലേക്ക് തന്ത്രചതുരപോലെ ഗണിച്ചിരിക്കാണെന്നും വിചാരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. “പിസ്സൈമയ്യുമാരു മാരതിരുപ്പം” എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ “അയസ്” എന്നും “മയം” എന്നുമുള്ളതു റണ്ടും ഉലയാളുമായി ഗണിച്ചിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ‘അയോമയം’ എന്ന വേണ്ടതായിരുന്നു. ഇതിനൊക്കെപ്പറ്റിരുമെ “ആഗമശാസ്ത്രമനിത്യ്” മെന്നും,

“യാന്ത്രികജീവാര മാദച്ചരാൽ വ്യാസോ വ്യാകരണാണ്വാൽ താനി കിം പദരതാനി ഭാഗതി ചാണിനിഗ്രഹാപ്പുരേ”

എന്നും വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെട്ടാവുന്നതാകുന്നു. സംസ്കൃതപദപ്രയോഗമാക്കരിച്ചു പ്രമാണമെന്നും ഏതെന്തല്ലോ വിപ്രവാദം ഉണ്ടായാലും ഭാഷാപദപ്രയോഗവിഷയത്തിൽ ഏഴുത്തപ്പുന്ന അതിഗമിക്കുന്ന ഒരു കവി ഇതേവരെ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ നാളുള്ള നിർവ്വിവാദമാകുന്നു.

എഴുത്തപ്പുന്നിന്ന് പ്രധാന തൃതികൾ കിളിപ്പാട്ടകളാണ്. അതായതും, കിളി പറയുന്നതായിട്ടാണും അവയുടെ രഹന. തമിഴിൽ പാനുച്ചാമരക്കണ്ണി, പരാപരക്കണ്ണി, ഇവങ്ങൾ. തൃതികൾ, കിളി പറയുന്നതായിട്ടുപറ്റുമിക്കുന്നതനുസരിച്ചും ഏഴുത്തപ്പുന്നം ഞെ രീതി അംഗീകരിച്ചതാണെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. അതിനെ വിസംബദ്ധിക്കുന്നവകുമണ്ണും. കമ്പാക്കമനസ്ത്രഭത്തയ്ക്കുവേണ്ടി ശാരിക്കയെ പ്രവേർരിപ്പിച്ചതായിരിക്കാം. തമിഴ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ മാതൃകയററിയാതെയാണും സംസ്കൃതത്തിൽ ബാണാട്ടും കാഡം ബരികമ മുക്കത്തിനൊക്കാണും പറയിച്ചിരിക്കുന്നതനുള്ളതിനു തക്കമീലീല്ലോ.

എഴുത്തപ്പുന്നിന്ന് പുത്രരൂപ ഭാവിഡപുത്രരൂപരൂപരം. അദ്ദേഹത്തിനാൽ ഉപജ്ഞാതരായ മുസ്തതപുത്രരൂപരം ഭാഷയ്ക്കും അസുല്യ സന്ദർഭത്തുകളാണും. ഇംഗ്ലീഷ് പുത്രരൂപരം സംസ്കൃതപുത്രരൂപരം അപേക്ഷിച്ചും ശിമീലബന്ധങ്ങളിൽ തന്നിമിത്തം പ്രയോഗസൂക്രൂക്കരുണ്ടാണും. ഇതുകൊണ്ടും അവ നീങ്ങു

രഹിതങ്ങളെന്ന തെററിലുംരിക്കയെന്ന്. അവയുടെ സുഗ്ര വത്പം സുരീകഷിത്തപംകൊണ്ടല്ലാതെ സാഖ്യമല്ല. “അലിസ്” മെയ്‌നേൽ (Alice Meynell) എന്ന കവയിത്രി ഇംഗ്ലീഷ് പുത്തങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നതുപോലെ, മുലിതമായ ഒരു സ്പാത ആശം എഴുത്തച്ചൻറെ കൈയിൽ അവണ്ണിക്കാണും. എങ്ങനെ യെന്നാൽ പുഞ്ചങ്ങൾ തെട്ടിനോട് കെട്ടപെട്ടവയെക്കിലും കാറിയ്ക്കു വിളിയാട്ടംനുപോലെ ആകും. സ്പന്നിയമങ്ങളെ പ്രസ്തുതപുത്തങ്ങൾ അനാധാസമായിട്ടുന്നതിക്കും. സ്കിപ്പണങ്ങ ഒളക്കിലും അവ ബാധാജീല്ല.

അലക്കാരലുപ്പയാഗത്തിൽ എഴുത്തച്ചൻ പ്രായണ ഉഭാസീന നാണ്ണന്ന് തോൻ മുന്നു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ ഇതു് അശ്രൂതികൊണ്ടല്ലെന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കും. ബാലകാണ്ഡത്തിൽ കെടുസ ല്യാപ്രദത്തികളുടെ ഗംഭീരവും വണ്ണിക്കുന്നും,

“ഗംഭീരങ്ങളെല്ലാം വല്സിച്ചുവരുത്തേണാർ—
മരംപ്രേമം തുടക്കിടുന്ന വല്സിച്ചു തുടുപ്പുനം
തന്ത്രപ്രണയിനിമാക്കിപ്പൂഢിരണ്ണങ്ങൾപോലെ
വിപ്രാഡിജനങ്ങരാക്കം ഭ്രമിക്കം ദേവകരാക്കം
അല്ലോയ് മരംതതിൽ സന്താപം ദിനംതോറ—
മല്ലാപ്പിണിമാക്കം വല്സിച്ചു തേജസ്സുനാറം”

എന്നം, ലക്കാദഹനവണ്ണനയിൽ,

“അനലഗരീബകളുമനിലസുതാദയവും തെളി—
തന്താഹനതു വിശ്വപം ഗമിച്ചു താം.
വിശ്വയപതിയോട് നിശേചരാലയം വെന്നോരു
പുത്താനമല്ലാമറിയിച്ചുകൊള്ളിവാൻ
• അഹമഹർമ്മികാധികാരിയാ പാവകജ്പാലക—
ഇംബുരത്തോളമുയൻ്നചെന്തു മിഡാ”

എന്നം കാണും അലക്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ തിരുപ്പറഞ്ഞത്തിലേ സമർപ്പിക്കുവാൻ മതിയാവും. അങ്ങനെ അത്മാലക്കാരകാര്യം, ശബ്ദാലക്കാരത്തിൽ എഴുത്തച്ചൻ സാമാന്യം താല്പര്യം തുടങ്ങിയാണ്

ലാണ്. പ്രാവിധരീതിയന്നസരിച്ചു് പ്രിതിയാക്ഷരപ്രാസവും സംസ്കൃതസന്നദ്ധായമന്നസരിച്ചു് അന്നപ്രാസവും അദ്ദേഹം ആശ രിച്ചുകാണുന്നു. അതിന്തോശം നേരിട്ടുന്ന വിധത്തിൽ പ്രാസത്തിനവേണ്ടി അദ്ദേഹം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടുള്ളതായിട്ടു് ഒരീട്ടുതും കാണാനുള്ളില്ല.

സമച്ഛീയായി നോക്കേണ്ട പ്രസ്തുതങ്ങളായ കിളിപ്പാട്ടുകൾ സാഹിത്യസരണിയിൽ മാത്രക്കൾ അമുഖം പ്രമാണങ്ങളായി (classical) ഗണക്കെത്തുക്കവൈയാണ്. പ്രമാണസ്ഥാനിയങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യണങ്ങളെ നിരുപ്പിക്കേണ്ട ഒരു സാഹിത്യനിരുപ്പകൾ “The note of the classics is centrality and sanity” എന്ന പറയുന്നു. അതായതു് അതരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യണം റാഡിസ്ഥാനിയതയും പ്രക്തിസ്ഥതയും ആകുന്നു. സമ്മതമായ തോതുകളെ ലക്ഷ്യമാക്കാതെ യുള്ള അത്യന്തീനതയും അനവസ്ഥിതിയും സാഭാരസവും മരംപ്രയാഗങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നില്ലെല്ലാം. കമ്മ്യൂണിറ്റിലും റസലാവങ്ങളുടെയും സമൂഹങ്ങളം, അഭിയാസങ്ങളും അലങ്കാരത്തിനേൻ്തും ചേരുമാണും, ഭാഷയുടെയും സംസ്കൃതത്തിനേൻ്തും സംശയാജനം, ഇതു വിഷയങ്ങളിൽ ഏഴുത്തച്ചുറ്റും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സീമാസ്ഥാനങ്ങൾ വിലക്ഷണങ്ങളുണ്ടു് ആക്ഷേപപത്തിന് പാതുമാക്കാതെ അന്തിക്രമണിയങ്ങളായി പരിവസിക്കുന്നു. അതുതന്നെ അവയുടെ മാതൃകാപദ്ധതിയെ വിശദികരിക്കുന്നു. മുകളിലേക്കു പറക്കുന്ന തത്ത്വം ഉയരംകൊണ്ട് പല പക്ഷങ്ങളിൽ നാശം വിനൃതിപ്പിക്കാരാണെങ്കിലും, മുഗ്ധരാഗത്തു് ഒരേ ഉച്ചത്തിൽ വളരുന്നും ആലവി ആലവി നില്ലുന്ന പത്രത്തു് സവിശ്രഷ്ടമായ വിനൃതിയത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതാണല്ലോ.

അതുപോലെ, മനോധർമ്മംഭ്യന്തരത്തിൽ ഏഴുത്തച്ചുന്ന താഴ്വാട്ടുക്രീക്കമായി കടന്നനിന്നിട്ടുള്ള കവികൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കില്ലും, അദ്ദേഹത്തോപ്പോലെ നെട്ടാധമായി ഉച്ചേഷ്ടസ്ഥിതി അവലുംബിക്കുവാൻ മാറ്റായിപ്പിട്ടുള്ള കവികൾ അധികമാണെന്നു പറയുവാനില്ല.

പുരുകവിതാവലംബം കാവ്യഹാനികരമല്ലെന്നാളുള്ളതിന്⁹ അന്ന് ഒരേസാഹിത്യചരിത്രവും ഉഭാഹരിക്കാവുന്നതാണ്. വംഗദേശരെ സാരിത്യുംതന്നെ നോക്കുക. വംഗദേശരെതെ പ്രധമകവി എന്ന പച്ചിരിക്കുന്നതു¹⁰ ഇയാദേവനെന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുതിക ലൈംഗം സംസ്കൃതത്തിലാണ്. അവിടെ പിന്നെയുണ്ടായ കവി വിദ്യാപതിയാണ്. ആ കവി സപ്തതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചതു¹¹ മെമ്പിലിഭാഷയാണ്. അനന്തരം ഉണ്ടായ കവിയാണ് മണിഭാസൻ. അദ്ദേഹം വംഗദാഷ്ടയിൽതന്നെന്ന പ്രഖ്യാ അഥ രചിച്ചു. രാധാകൃഷ്ണനാരെ ആലംബിച്ചു¹² അദ്ദേഹമുണ്ടാ കരിയിട്ടുള്ള കവിതകൾ ഇന്നും ബംഗാളികഴക്കു¹³ ദ്രോഹാപാത്രം കിന്ന. മണിഭാസനാകട്ടേ വിദ്യാപതിയെ വളരെ ഉപജീവി ചുട്ടുള്ള കുട്ടതിലാണതാനും. അതുകൊണ്ടു¹⁴ അന്നുംവലംബനം, അന്നുമായോഗ്യതയുള്ള ഒരു തുതിയുടെ ഗ്രന്ഥാഞ്ചകൾപ്പെട്ടെത്തെ നിരസിക്കുവാൻ ഒരു കാരണമല്ലെന്ന വീണ്ടും പറയുന്നതാക്കുന്നു.

ബിംമാതുമായി പല സംഗതികളിലും ഇങ്ങനെ പ്രതിപാദിത മായി. ഇന്തി ഈ പ്രസംഗമചപസംഹരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകപ്പോടെ പറയുന്നോരും അസാധാരണമായ കമാക്കടന്മാരു റിയോട്ടുടർന്നിരാക്കമായും ഭാരതകമായും കേരളയാത്രെ ഇടയിൽ എഴുത്തച്ചൻ പ്രതിഷ്ഠാപിച്ചു. അങ്ങനെ പ്രതിഷ്ഠനടത്തിയതു¹⁵, മുല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരാൽ സ്വപ്നമായ മുർത്തികളിടുന്ന ശൈലിപ്പക്രമപ്പെട്ടെന്ന പറയുണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ചൻ ശൈലിപ്പവിജ്ഞാനമനസ റിച്ച ബിംബങ്ങളെ യഥാത്മചി ദാദേഹപ്പുത്തി, വിസ്താരംകൊണ്ടു വിഷാദിക്കാതെയും സങ്കോചനാംകൊണ്ടു സകടപ്പെട്ടാതെയും പണിത്വംമരിക്കാതപോലെ ആരാധനയിമായ റിതിയിലാണ്¹⁶ പ്രതിഷ്ഠാകമ്മം. നിവൃഹിച്ചതു¹⁷. ദ്രാവിഡപുത്രങ്ങളും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്രയും അദ്ദേഹം സംഘടിപ്പിച്ചു. അതു പോലെ സംസ്കൃതഭാഷയെയും മലയാളഭാഷയും അദ്ദേഹം സംയോജിപ്പിച്ചു. ആ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധി ശക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചു സന്തത്രപാടവത്തിന്റെ അക്കയാർക്കവഭവ

പലമായി കേരളീയങ്ങട സാഹിത്യലാഘവങ്ങൾ സീമകൾ എഴു ത്തപ്പനാൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കവിയാതെ അഭിപ്രാ ശ്വിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്നു. ഡാൻറി, മിൽട്ടൺ, എന്ന കവിരൂപ റമാരാഘവപ്പാലെ സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലെഴു⁹ എഹിക്കത്തേയും പാരതീക്കത്തേയും അദ്ദേഹം ആവാഹിച്ചു. കൃഷ്ണപാട്ടകൾ സംഗീതത്തിനും അത്യന്തം വരുംവഞ്ചലാകയാൽ സാഹിത്യ സംഗീതസമ്മൈളനത്തിനും സരണി അദ്ദേഹം സജജീകരിച്ചു അബ്യാഹമാക്കു¹⁰ അഭിഗ്രഹ്യമല്ലെന്നും ഭാവനയാ ബന്ധിച്ചിരുന്ന കവാടങ്ങളെ അധ്യാത്മജനാനസവാനന്തത്തിനും അദ്ദേഹം തുറന്നു. മാതൃക്കതി, പിറ്റുക്കതി, ഗ്രാമക്കതി, ഇംഗ്രോക്കതി, സജ്ജന ക്കതി മുതലായി സാഹാരനിപ്പിയു¹¹. അചലവുലസക്കേതങ്ങളായ മഹനിയു സാഹിത്യാധിജ്ഞാനഭ്രമിക്കലെ അദ്ദേഹം കേരളീയങ്ങൾ സന്ദരിച്ചുകൊടുത്തു.

ഇങ്ങനെ ബഹുധാ കേരളീയങ്ങട ബഹുമാനത്തിനു പാത്രി ഭ്രതനായ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ തത്തിക്കളെപ്പറ്റി എത്രയോ വിസ്തരിച്ചു പറയേണ്ടതായ പല സംഗതികളിലുംഡാക്കേണ്ടതും തിനു സംശയമില്ല. അതിലെയു നിങ്ങളെ ഉന്നവീകരിക്കുന്ന തിനു തുല്യപ്രഖ്യാപനം പത്രാംഗംമാക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ. തുതു. ത്യനായി. കനാമതായി, എഴുത്തപ്പുവീരു തത്തികൾക്കു മുല്ലമായ പാംബരം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു താരതമ്യംചെയ്യു¹², വിദ്യജിതസമ്മതമനസരിച്ചു സാധിപ്പിക്കുമ്പോൾ എന്നു¹³ നിന്ന് യി കണ്ണ പാംബരം സപ്രകിരിച്ചു¹⁴ പ്രസാധനം ചെയ്യേണ്ടതാക്കുന്നു. റണ്ടാമത്തു¹⁵, പ്രസൂത തത്തികളിൽ അത്മീത്യഹിന്നത്തിനും സപാച്ചത്പാ സപാഭന്നത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസം കാവ്യരസജ്ഞനാക്കായ മഹാ നായകട വ്യാവ്യാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അച്ചടിയിൽ അനക്കുറഞ്ഞും പുസ്തകാത്തികോണ്ടും പ്രജനവും ഉണ്ടാക്കാത്തവി ധനത്തിൽ എഴുത്തപ്പുവീരു തത്തികൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടിയിരി ക്കുന്നു ഇങ്ങനെ പല കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഖ്യാ

ଅହା ସଂବନ୍ଧୀୟ ଗନ୍ଧରେଣୁକା ନନ୍ଦନ କଟମହାଙ୍କଳ. ଅତିରିପୁରମେ ଏଣ୍ଡରିଆମ୍ବାନ୍ ପଲ ଅନେପଚଣାପଢ଼ିଂ ଗନ୍ଧରୀ ଅଭ୍ୟାସରେଣୁକା ଜୀବଚରିତଂ ପ୍ରକାଶିପ୍ପିକେଣ୍ଠିଂ ନନ୍ଦନ କୃତଜ୍ଞତାପ୍ରକାଶରେଣୁକାରୀ ଅବଶ୍ୟଂ ବେଳତାଙ୍କଳ. ହୁଏ ପ୍ରମାଣକରି ଚରଣ୍ୟାନନ୍ଦନାକୁଟିଟା ମିଳିବାରଂ ଅନ୍ୟତ କିମ୍ବା ପ୍ରଯୁକ୍ତିଯାଯ ତାଙ୍କ ଚରଣ୍ୟ ହୁଏ ପ୍ରମାଣଂ କାନ୍ତ୍ରାନନ୍ଦନାକୁଟିପ୍ରଯୁକ୍ତିରୀତିରେ କଷମରେଣୁକାରୀ ନନ୍ଦନ ନନ୍ଦନାକୁଟି ଉପରୀଧିରୀତିକେବାଛିନ୍ତା.
